JOSEPHINE COX

numărul 1 în topurile internaționale
ale genului romantic

Sfârşitul călătoriei

BESTSELLER INTERNAȚIONAL

Cu aproape un sfert de veac în urmă, lui Barney Davidson și familiei sale din Anglia li se oferă șansa unei vieți mai bune în America. Bucuria plecării este însă de scurtă durată pentru Barney care află o veste îngrozitoare și hotărăște că situația sa nu trebuie să-i împiedice pe cei dragi să ajungă acolo unde le va fi mult mai bine. Devine alt om, făcând tot posibilul spre a-și atrage ura familiei și pentru a o înstrăina cât mai mult de persoana sa.

Este părăsit cu cel mai mare dispreț de soție și cei trei copii care pleacă în America. Dar ce este cu adevărat în sufletul acestui om!

În așteptarea sfârșitului își găsește alinare în relația cu o prietenă, Lucy Baker, care știe prin ce trece și este alături de el până în ultima clipă.

După mulți ani, secretul lui continuă să-i împovăreze sufletul. Ea nu poate accepta ca, în ciuda imensului sacrificiu făcut de Barney, familia acestuia să-i poarte o atât de nedreaptă amintire. Brusc, Lucy rupe tăcerea trimițând o scrisoare în America fostei soții a lui Barney. Un demers ce declanșază o adevărată furtună, dezvăluind adevărata tragedie din spatele aparențelor...

Un roman tulburător despre iubire, sensibilitate și sacrificiu fără limite. O poveste scrisă de o mare maestră a genului, care va stărui multă vreme în memoria cititorului.

RIZONTURI

2,47 TVA + 0,53 TL)

JOSEPHINE COX

SFÂRȘITUL CĂLĂTORIEI

JOSEPHINE COX

SFÂRȘITUL CĂLĂTORIEI

Traducere: **Maria NICOLAE-DUMITRESCU**

EDITURA ORIZONTURI

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
COX, JOSEPHINE
Sfârşitul călătoriei / Josephine Cox ; Trad.: Maria Nicolae-Dumitrescu. - Bucureşti : Orizonturi, 2010

ISBN: 978-973-736-139-4

I. Nicolae-Dumitrescu, Maria

821.111-31=135.1

Redactor: Andreea Nicolae
Tehnoredactor: Liviu Perţea
Coperta: Tudor Ilie

Journey's End by Josephine Cox

Bd. Libertăţii, nr. 4, bloc 117, etaj 3, ap. 7, sector 4, cod 040128, Bucureşti
tel: 0744.531.333; 0213.177.679; fax: 0213.177.678

E-mail: orizonturi@editura-orizonturi.ro

Scurtă prezentare a acțiunii din volumul *Secretul lui Barney*, de Josephine Cox, apărut la Editura Orizonturi în 2009

Eroul principal al cărții, Barney Davidson, împreună cu familia compusă din soție, Vicky, doi băieți și o fată, este administrator al unei ferme din Anglia.

Barney și Vicky se iubesc foarte mult și armonia acestei familii o impresionează în mod deosebit pe Lucy Baker angajată la fermă după ce viața îi oferise lovituri după lovituri. Dar, o criză pare să amenințe familia Davidson în momentul în care proprietarul fermei, Leonard Maitland trebuie să-și vândă toate proprietățile și să plece în America. În această călătorie, Maitland dorește să fie însoțit de familia Davidson, cu atât mai mult cu cât era foarte îndrăgostit de Vicky. Propunerea lui este primită cu bucurie, însă Barney presimte că e grav bolnav. Temerea sa e confirmată de controlul medical, ocazie cu care află că mai are de trăit maximum un an. Convins că plecarea în America este singura șansă de reușită pentru copiii lui și dorind ca soția să sufere cât mai puțin din cauza pierderii lui, Barney pune la cale un plan. Familia nu trebuie să-și rateze destinul din cauza acestei boli necruțătoare, motiv pentru care starea sa de sănătate trebuie să devină un secret absolut. Prin ceea ce face (beții, aventuri cu femei ușoare), el ajunge treptat, să fie urât de toți membrii familiei. Este dat afară din casă de către soție, după ce l-a găsit cu o altă femeie. Singurul care cunoaște adevărul este Mailtland, rugat de Barney să nu divulge nimic familiei Davidson. Scârbită de cruzimea cu care soțul s-a întors atât de brusc împotriva familiei, Vicky și copiii pleacă împreună cu Maitland în America, părăsindu-l pe acesta. Acolo ea se va recăsători cu Leonard, iar copiii își vor construi o carieră.

Rămas în Anglia, Barney acceptă să fie îngrijit de Lucy, ultima persoană care îi află secretul. Ambii, vitregiți de soartă, își caută alinarea într-o relație ce îi va apropia mult.

După o perioadă de ameliorare, starea lui Barney se agravează și moare, lăsând-o pe Lucy cu o fetiță rezultată din legătura lor și cu un secret care îi va împovăra sufletul.

De-a lungul timpului ni se întâmplă să fim răniți cel puțin o dată în prietenie sau în dragoste de către cineva care este unic într-un mod deosebit. Pe când eram o copiliță și mama mea a dat naștere celui de-al cincilea copil, un băiat, l-am iubit chiar din clipa în care l-am văzut. Și la fel l-au iubit și toți ceilalți. Mama i-a pus numele de William, dar pentru noi a fost întotdeauna Billy.

Mic și vânjos, cu cel mai încântător zâmbet de drăcușor, s-a dovedit a fi o pușlama chiar de la început. Crescând, a devenit un bărbat minunat, cu principii morale deosebite și o aprigă și pătimașă dragoste pentru familie. Uneori, avea accese de mânie, se înfuria din nimic, era despotic, dar colosal de capabil de iubire. Era Billy al nostru, și toți îl respectam și îl iubeam fără nicio rezervă.

Cu puțin timp în urmă, i-am aniversat cea de-a șaizecea zi de naștere. A fost o seară minunată, cu toată lumea prezentă, și cu Billy al nostru – sufletul petrecerii – râzând, tachinând, flirtând cu nevinovăție, mândrindu-se cu nepoții lui și fericit să se afle înconjurat de rude și prieteni.

La scurt timp după aceea, s-a îmbolnăvit și apoi totul s-a petrecut mult prea repede, iar el, fără cel mai mic avertisment, a plecat dintre noi. Cu amintirile petrecerii de la ziua sa de naștere încă vii în mințile noastre, ne-am pomenit jelind pierderea celui mai drag și celui mai desăvârșit om dintre toți.

Dumnezeu să te binecuvânteze, Billy dragule, și să te ocrotească până când ne vom întâlni din nou. Vom vorbi despre tine și te vom iubi, și te vom păstra cu mândrie în sufletele noastre.

Dar mai presus de toate ne va fi atât de cumplit de dor de tine, Billy al nostru cel unic! Unul asemenea ție nu va mai exista vreodată.

CUPRINS

PARTEA ÎNTÂI
Sfârşitul lui martie, 1954
POVESTIREA 11

PARTEA A DOUA
Octombrie, 1954
FAMILIA LUI BARNEY 127

PARTEA A TREIA
Februarie, 1955
IUBIRILE DE DEMULT ŞI DIAVOLUL 215

PARTEA A PATRA
Martie, 1955
NUNTA 291

PARTEA ÎNTÂI

Sfârşitul lui martie, 1954
POVESTIREA
Salford, Bedfordshire

CAPITOLUL UNU

Se trezi cu un țipăt. Era același vis ca și mai înainte – același loc, aceleași chipuri, același tremur de groază, real în visul ei, real în viața ei. Oare nu o va lăsa niciodată în pace?!

Transpirația i se prelingea pe tâmple și pe tot trupul care îi tremura. Se strecură afară din pat și se duse la fereastră, unde rămase nemișcată o clipă, ca să își redobândească liniștea, să își vină în fire.

Trase draperiile și încercă să străpungă cu privirile întunericul de afară, adânc și de nepătruns, la fel ca și cele mai profunde ascunzișuri ale minții sale. Alungând coșmarul, reveni la întrebarea care o frământa.

Ar trebui să spună? Să distrugă vieți și suflete? O vor urî sau, așa cum spera cu disperare, îi vor mulțumi? Dar oare de ce i-ar mulțumi, când lucrurile pe care urma să le dezvăluie erau atât de insuportabil de crude?

„Doamne Dumnezeule, dă-mi curajul de a face ceea ce e drept!“ se rugă ea.

Poate că ar fi mai bine dacă adevărul nu va fi spus niciodată. Dar aceasta ar fi soluția unei lașe, iar Lucy Baker putea fi oricum, dar nicidecum o lașă.

Se uită la ceas: era trei și cinci minute. Începea o nouă zi. Luându-și halatul de pe spătarul scaunului și-l trase pe ea și se așeză pe marginea patului, unde zăbovi o vreme. Oftă – un oftat lung, sfâșietor. „Oh, scumpul meu Barney, bucuria mea, viața mea!“ Suna ca un murmur de vinovăție, dar nicidecum cu

vreo urmă de regret. „Te-am iubit atunci şi încă te mai iubesc şi acum."

Barney fusese singura ei iubire adevărată – o iubire copleşitoare, atotputernică. Nu exista nicio modalitate de a descrie cât de dor îi era de el. Niciun cuvânt. Doar amintiri.

Zâmbetul îi dispăru de pe chip şi în locu-i apăru o expresie de ură.

În vreme ce Barney îi adusese în viaţă bucuria, *Edward Trent îi adusese nenorocirea.*

„Edward Trent... *monstrul!*" Gura i se strâmbă de silă şi oroare, îi scuipase numele de parcă ar fi fost otrăvit. Ticăloşia lui îi produsese atâta durere şi povara acesteia o va purta pentru tot restul zilelor sale.

Pentru Lucy coşmarurile erau ceva obişnuit. Se trezise de mii de ori îngrozită şi suspinând, retrăind noaptea în care Edward Trent i-l răpise pe fiul ei, pe micul Jamie, şi i-l înecase.

În anii nefericiţi care au urmat, Trent o bântuise mereu, fie că era trează sau dormea. În timpul zilei, i se întâmplase să se afle în mijlocul unei activităţi obişnuite, ca spălatul vaselor ori trasul draperiilor, iar el să îi tortureze mintea în aşa hal, încât cu mare greutate mai putea gândi logic. Apoi noaptea veneau visele care o lăsau fără suflare şi zdruncinată. În cele din urmă, după trecerea a peste douăzeci de ani, ea ajunsese să se obişnuiască cu ele. La fel ca şi ura, acestea deveniră o parte din viaţa sa.

Întotdeauna în vis toate erau la fel: întunericul, apa şi goana... goana aceea de neuitat, care se sfârşea într-o groază înfricoşătoare.

Totuşi, de această dată visul fusese deosebit. Nu mai existase nicio goană bezmetică, nicio apă care curgea năvalnic în jos, la vale, trăgând-o de glezne şi făcând-o să îşi piardă echilibrul; nu existase nici măcar plânsul copilului său, care îi sfâşiase sufletul. Visul acesta nu fusese deloc ca acelea pe care le avusese vreodată.

Îi văzuse doar faţa – acea faţă frumoasă, oacheşă – cu gura împietrită într-un zâmbet vag. Spre deosebire de alte dăţi, nu încercase nici să o înspăimânte şi nici să o atingă. Fusese doar zâmbetul. Şi ochii aceia fascinanţi, complet îngheţaţi. Şi tăcerea – sinistră, totală.

„Vino-ţi în fire, Lucy!" rosti ea cu glas tare. Apucă un colţ boţit al cearceafului de pat şi îşi şterse transpiraţia de pe faţă. „A fost doar un vis. *El* nu îţi mai poate face niciun rău." Încercase de atât de multe ori să se convingă singură de acest lucru, dar chiar şi aşa teama nu dispăruse niciodată definitiv.

Şi nu va dispărea niciodată.

*

În camera de alături, Mary, prinsă în acele momente dintre somn şi veghe, stătea întinsă în pat şi asculta. Îşi auzi mai întâi mama trăgând draperiile şi apoi paşii săi înfundaţi în vreme ce călca pe podea. Tânăra femeie nu cedă ispitei de a se duce acolo: ştia că Lucy nu şi-ar fi dorit acest lucru. În schimb, timp de o oră rămase în aşteptare, singurul zgomot pe care îl mai auzi fu doar ticăitul ceasului.

Nu era pentru întâia oară când îşi auzea mama cum se agită, incapabilă să doarmă. Prima dată se întâmplase cu mulţi ani în urmă, pe când ea era doar o copiliţă. Felul în care suspina Lucy o tulburase profund şi Mary dăduse fuga să o liniştească, în felul său copilăresc, dar mama ei o alungase. De atunci, ori de câte ori îşi auzise mama plângând în toiul nopţii, rămânea trează, sperând cu disperare că nu va dura prea mult timp până când mama ei va adormi la loc, ceea ce se şi întâmpla în cele din urmă.

Mary aflase că în trecutul mamei sale exista un secret care o tortura, un lucru îngrozitor care le marcase într-un fel deosebit vieţile tuturor – a ei, a mamei sale şi a lui Adam, bărbatul acela drag şi bun care se aflase mereu acolo ca să le protejeze.

Abia de curând Adam se încumetase să îi spună, din proprie iniţiativă, adevărul despre ceea ce se întâmplase în acei ani de

demult. În istorisirea sa, el trădase încrederea lui Lucy și încălcase jurământul făcut lui Barney, vechiul său prieten. La vremea aceea crezuse că era lucrul cel mai bun. Acum însă nu mai era chiar așa de sigur.

Mary fusese zguduită din toată ființa sa de povestea pe care i-o spusese el și care nu luase sfârșit. Mai existau și alții care trebuiau să o cunoască: unii care plecaseră departe – cei care nu aflaseră niciodată nimic despre sacrificiul făcut de Barney Davidson.

În amintirile sale din vremuri foarte îndepărtate Mary îl revedea pe tatăl său, Barney, care murise când ea era micuță. Fusese un om deosebit de bun, fragil la trup, dar puternic la minte. Își amintea cum o sălta pe genunchi și crea o lume magică, prin poveștile sale pline de viață. O făcea să râdă cu mimica lui comică și uneori, când se trezea plângând, o ridica în dreptul ferestrei și îi descria frumusețea și minunăția lumii în care trăiau. Îi spunea că nu trebuie să se teamă niciodată, deoarece acolo va exista întotdeauna cineva care va veghea asupra ei.

Îl iubea atât de mult și apoi el murise și viețile lor nu mai fuseseră niciodată aceleași ca până atunci.

Când își dădu seama că mama ei reușise să adoarmă la loc, Mary se întoarse mulțumită pe o parte și se liniști. Mâine nu se va pomeni nimic despre noaptea aceasta. Mamă și fiică își vor zâmbi și vor sporovăi despre orice altceva și totul va fi ca și când nu existase niciodată vreun coșmar. Fiindcă așa dorea Lucy.

CAPITOLUL DOI

La opt și jumătate Lucy, care se trezise, se spălase și se îmbrăcase, se dichisea în fața oglinzii. „Nu arăt rău pentru o femeie bătrână, dacă ar fi după mine!“ Lăsând jos peria de pieptănat, își trecu ambele mâini prin coama scurtă de păr cărunt, își aranjă câteva șuvițe cârlionțate și se gândi că dacă nu ar fi fost ocazionalele scăpări de memorie și petele marcate de vârstă pe dosul palmelor, ar fi reușit poate să treacă drept una mai tânără de cincizeci de ani.

Oftând visătoare, scutură din cap. „Închipuie-ți tot ce îți place, fata mea! se ocărî ea de una singură. Asta nu va schimba cu nimic faptul că ai trecut de floarea vârstei, așa că încetează să te mai prostești în fața oglinzii! Înainte să prinzi de veste, doctorul va fi aici!“ se încruntă ea. „Nu că ai avea nevoie de el, pentru că nu ai – dar asta îl face să se simtă dorit, așa că vino-ți în fire și dă-i zor cu gătitul.“

Își studie imaginea din oglindă. Făcuse tot ce îi stătea în puteri ca să păstreze ce îi mai rămăsese din aspectul ei, dar tot nu își redobândise vigoarea de altădată, de atunci, de când se împiedicase în cimitirul local, cu câțiva ani în urmă. Incidentul părea să fi declanșat o formă de artrită, dar la ce altceva te puteai aștepta, nu-i așa, la vârsta ei?! Trebuia să o lași mai moale, fie că voiai, fie că nu.

Se examină cu o privire critică: pielea nu mai avea strălucirea de altădată și se părea că în jurul gâtului își făcuseră apariția un pic mai multe pliuri, și mai existau și ridurile din jurul ochilor și gurii. Dar nasul mic, drept, și fața în formă de inimă erau încă

drăguțe, iar ochii albaștri străluceau ca întotdeauna. Nu fusese niciodată o frumusețe, acesta era adevărul adevărat, dar o dusese mai bine decât cele mai multe femei, deoarece, chiar dacă pentru un timp nemilos de scurt, ea avusese parte de iubirea unui bărbat ca Barney Davidson.

Gândurile despre iubitul ei o copleșiră. Știa că Barney nu o iubise niciodată la fel cum o iubise pe Vicky, soția lui. Se poate ca până la urmă Lucy să îi fi cucerit inima, dar numai Vicky era cea care îi cucerise sufletul și gândul.

Luă fotografia de pe măsuța de toaletă și se uită la ea și la Barney, și la copilița din brațele acestuia. Era o fotografie pe care o îndrăgea mult, făcută cu doar câteva luni înainte ca Barney să fi plecat pentru totdeauna din viața ei, dar chiar și după aceea, când boala făcuse ravagii, bunătatea bărbatului și bucuria lui absolută de viață îi mai străluceau pe chip – o față chipeșă încă după toată suferința prin care trecuse.

Lucy își reprimă un oftat. Petrecuseră atât de puțin timp împreună, încât îi mulțumea lui Dumnezeu pentru fiecare secundă. Împărțiseră totul – durerea de a-și vedea soția și copiii părăsindu-l; sentimentul de vinovăție și lacrimile ulterioare; legătura dintre el și Lucy care se transformase într-un soi de mulțumire tandră, apoi în bucurie pură și mândrie, când se născuse Mary.

Printre toate acele suișuri și coborâșuri ale fiecărei zile ce trecea, nu îi uită niciodată pe ceilalți: pe Leonard Maitland, bărbatul care plecase departe cunoscând adevărul, chiar dacă aceasta însemnase ca el să nu își mai regăsească niciodată liniștea sufletească, pe Vicky, și pe copii, care călătoriseră cu vaporul împreună cu acesta, înstrăinându-se de Barney și în totală ignoranță despre prețul pe care îl plătise el pentru noile lor vieți în America.

Lucy își aduse aminte de ziua când plecaseră aceștia.

– Nu exista o altă cale, Barney, murmura ea. Nicio altă cale...

Bolboroseala puternică a unui motor de mașină o aduse în grabă la fereastră.

– Adam!

Strălucirea zilei de primăvară era uimitoare, iar cerul albastru și fără urmă de nori. Era neobișnuit de cald pentru sfârșitul lui martie.

– Adam! Ce se întâmplă? strigă ea.

Plin de unsoare și ulei, Adam stătea în fața mașinii, pe drumul spre Knudsen House. Îi ridicase acesteia capota și fixase demarorul de mână.

– Afurisita asta de chestie îmi face din nou figuri! îi răspunse el. Acum și-a dat duhul cu totul. Am făcut tot ce se putea, dar presupun că o să aibă nevoie de un motor nou.

Băgându-și iar capul sub capotă, își pierdu vremea cu câteva piulițe și șuruburi, înainte de a se duce să răsucească volanul pentru a nu știu câta oară. Urmă o zdruncinătură și un bolborosit, și un strigăt de victorie, când el crezuse că îi reușise șmecheria, dar motorul tăcu din nou.

– Nu e bine! Clătină din cap, înfrânt. Acum nu e niciun fel de scânteie.

– Las-o-ncolo! îi strigă Lucy. Vino înăuntru! Haide!

Invitația îi încălzi sufletul lui Adam, care îi făcu un semn cu mâna:

– Ajung acolo imediat!

În vreme ce închidea fereastra, Lucy zâmbi. Nicio scânteie, ei?! Spera să nu vină niciodată ziua când să se spună asta despre ea! Poate că în acele zile viața să îi fi dat ceva de furcă și poate că sănătatea nu îi mai era chiar de fier, așa cum i-ar fi plăcut ei, dar, pe Dumnezeu, încă nu era terminată. Nu, sub nicio formă!

În clipa când Adam își arătă fața la ușa bucătăriei, și Lucy, și Mary stăteau deja la masă, prima bucurându-se de ouă și șuncă, iar a doua jucându-se cu furculița în omletă.

– Ia te uită în ce hal ești!

Arătând la fața și mâinile murdare de unsoare ale lui Adam, Lucy îl întrebă cu severitate:

– Ai luat micul dejun?

– Nu, nu încă! Deoarece maşina îi tot făcuse figuri în ziua precedentă, în dimineaţa aceea se sculase devreme, ca să meşterească la motor. Nu am avut timp pentru micul dejun, explică el. De dimineaţă mi-am făcut de lucru cu afurisita asta de maşinărie. Mă gândesc sincer că mi-am pierdut vremea de pomană, mormăi el.

Lucy avea senzaţia că îl cunoştea din totdeauna. Prieten credincios amândurora, Adam Chives făcuse parte din viaţa ei alături de Barney şi, după ce Barney murise, avusese grijă de ea în momentele grele şi îi fusese mereu aproape. Lucy se întrebase adeseori de ce nu se căsătorise niciodată, până când, cu ceva timp în urmă, Adam îi mărturisise că ea fusese singura femeie pe care o iubise întotdeauna cu adevărat.

De nu ştiu câte ori îi ceruse Adam să îi fie soţie şi tot de atâtea ori ea îl refuzase cu blândeţe. Dar, ştiindu-l cât era de stăruitor, Lucy nu avea nicio îndoială că într-un viitor nu prea îndepărtat el îşi va lua inima-n dinţi şi va încerca din nou.

Sorbind o înghiţitură de ceai, Lucy îl privi discret. Simplu, bine clădit, cu un păr cărunt des şi ochi ce exprimau bunătatea, Adam era un bărbat obişnuit, dar cu un extraordinar sentiment de loialitate. Când se împrietenea cu cineva, era o prietenie pe viaţă şi când iubea, se dăruia cu trup şi suflet acelei iubiri.

Lucy se rugase de-a lungul anilor ca el să îşi poată găsi femeia care i-ar fi dăruit fericirea pe care o merita, fără să fi crezut vreodată că ea era aceea de care avea el nevoie. Atunci când, cu ceva vreme în urmă, îşi exprimase speranţa că el şi-ar putea găsi o femeie de treabă cu care să îşi împartă viaţa, Adam îi răspunsese că nu îşi dorea pe nimeni de soţie decât pe ea. Şi că se va afla întotdeauna acolo, la dispoziţia ei, atâta timp cât va considera ea că îi poate fi de vreun folos.

Măturisirea lui o impresionase profund pe Lucy.

– Mă ocup de micul tău dejun chiar acum, dacă te duci să te speli, îi spuse ea.

– Mulţumesc, Lucy, dar nu, mulţumesc! Deşi îi era foame nu dorea ca ea să se agite din cauza lui. Nu-mi place să îţi dau de furcă, mai ales că în dimineaţa asta îl aştepţi pe doctor.

Neluând în seamă protestele lui, Lucy mai sorbi o înghiţitură de ceai, înainte să îşi împingă scaunul şi să se ridice în picioare.

– Micul dejun va fi gata până termini tu, îl asigură ea. Şi nu-ţi face nicio grijă în privinţa doctorului, pot să mă descurc cu el. Ea râse. Pare să fie un pic nervos din pricina mea. Nici nu se arată bine la uşă că imediat şi-ar lua valea!

– Nu mă surprinde deloc. Amărâtul! Adam chicoti. Am văzut cum îi comanzi.

– Numai când încearcă să îmi zică ce să fac! ripostă ea. Ştiu că nu mai sunt aşa de tânără şi de nesăbuită cum eram odinioară. Oasele mă dor ca dracu' şi sunt momente când aş vrea s-o iau la goană şi nu pot decât să mă târâi. În unele zile parcă aş umbla prin ceaţă... o clipă mi-e clar ca lumina zilei şi pot să merg mai departe, ca apoi imediat să nu îmi mai pot găsi calea şi abia să mă mişc. Lucy îi zâmbi. Aşa că vezi tu, Adam, momentele grele vin şi trec, dar încă nu sunt ţintuită la pat, mulţumesc lui Dumnezeu! Dacă obosesc, mă odihnesc şi dacă mă simt bine, aş face tot ce îmi place. Îi zâmbi din nou, un zâmbet mic, sec. Oricum o să mi se apropie curând funia de par.

Înălţându-şi privirile spre tavan, Adam slobozi un oftat din adâncul rărunchilor.

– Tu nu poţi fi serioasă nici măcar un minut, nu-i aşa? Oare ce ne facem noi cu tine, ei?

Ştia ce *i-ar fi plăcut lui* să îi facă. I-ar fi plăcut să o ia în braţe şi să o ducă departe. Dar nu putea face aşa ceva cu Lucy. Ea era o încăpăţânată şi acţiona după propria-i lege. Dar aceasta îi era firea şi nici el nu ar fi dorit să fie altfel.

– Şi să nu-mi laşi nicio urmă de ulei pe chiuvetă! se auzi vocea lui Lucy din bucătărie.

– Bine, şefa! Făcând o plecăciune uşoară, Adam dădu din capul cârlionţat în semn de supunere ironică. O să am grijă să rămână numai bună pentru inspecţie.

După ce puse dopul la chiuvetă şi luă un ibric de pe poliţă, începu să îşi toarne apă caldă într-un vas de aluminiu. Uitându-se peste umăr, făcu un semn obraznic cu ochiul şi îi zâmbi lui Lucy.

În tot acest răstimp cât dură schimbul de glume, Mary rămăsese tăcută, dar acum îi zise lui Adam:

– Ar fi foarte bine să faci cum ţi se spune. Ştii că îţi va examina mâinile şi pe faţă, şi pe dos, înainte să îţi dea voie să te aşezi – oh, şi nu uita să te speli şi pe după urechi, sau o să te pună să stai la colţ!

Lucy îşi flutură un deget.

– Poartă-te frumos, domnişorică! Oi fi îmbătrânit eu un pic şi tu ai devenit femeie, dar încă mai pot să te trag de urechi!

Mary chicoti:

– Sunt convinsă că eşti în stare!

Lângă chiuvetă, Adam se opri o clipă, gânditor. „Îmbătrânită“? O putea vedea cu ochii minţii pe Lucy Baker, aşa cum era atunci, o tânără femeie ce alerga în picioarele goale de-a lungul câmpiei, cu părul ei lung, cârlionţat, răsfirat de briză, şi purtând pe chip un zâmbet luminos şi cald ca o dimineaţă însorită. Uneori, înainte ca lumea să se trezească, pe când el traversa pe jos haturile, o zărea lângă un râu, aşezată pe un buştean prăbuşit, cu picioarele vârâte în apă. Apoi se îndrăgostise de ea şi ştiuse că, pentru tot restul vieţii sale, nu va iubi niciodată o altă femeie. Ceea ce simţea el pentru Lucy era o iubire pe care o porţi în suflet pentru totdeauna.

– Ba nu! Tu eşti de departe mult prea plină de tine ca să îmbătrâneşti vreodată! zise el, fără ruşine.

– Ei bine, mulţumesc, Adam! ripostă Lucy. Ar trebui să iau asta drept un compliment indirect, aşa ar trebui, deşi cred că tu continui să mă vezi prea în roz.

Ceva din vocea lui şi expresia ochilor acestuia îi spunea lui Lucy că era posibil să fi fost gata să o întrebe din nou dacă o să se mărite cu el şi doar pentru un moment foarte scurt inima ei păru să se fi răzgândit în privinţa refuzului.

– Se zice că femeile frumoase nu sunt niciodată conştiente de frumuseţea lor, zise el blând. Socot că ăsta e adevărul care ar trebui să te preocupe.

– Ia mai fugi de-aici, linguşitor bătrân! Stânjenită în mod ciudat, înfipse furculiţa în ouăle rămase şi luă o bucată zdravănă, pe care şi-o băgă în gură, uimind-o pe Mary cu roşeaţa care îi apăruse în obraji.

Refuzând cu amabilitate oferta lui Mary de a-i pregăti ea micul dejun lui Adam, Lucy aruncă într-o tigaie două felii de şuncă şi nişte ciuperci. În scurt timp, acestea începură să sfârâie.

Câteva clipe mai târziu, după ce termină cu spălatul la chiuvetă şi se asigură că ştersese bine de jur împrejur după aceea, Adam se aşeză şi el la masă, unde i se puse dinainte micul dejun.

– Văleu! Ia uite-aici, un adevărat ospăţ!

Nu îşi dăduse seama cât de flămând era până când mirosul mâncării fierbinţi nu îi invadase nările.

– Mulţumesc, Lucy! Se întoarse spre Mary şi îi făcu un semn cu ochiul. Mama ta nu e numai frumoasă, ci pe deasupra şi o bucătăreasă bună.

Lucy găsi de cuviinţă că un compliment era de ajuns pentru o singură zi.

– Mâncarea e făcută pentru a fi mâncată, zise ea, punându-i în faţă o farfurie cu pâine prăjită. Aşa că încetează să mai flecăreşti şi dă-o gata înainte să se răcească.

Zâmbind ca pentru sine de felul în care cei doi păreau să se potrivească precum mănuşa pe mână, Mary se ridică de pe scaun.

– O să fac nişte ceai proaspăt.

Ştia cât de mult o iubea Adam pe mama ei şi mai bănuia că şi aceasta ajunsese să îl iubească, deşi părea că nici măcar nu îşi dădea seama de acest lucru.

Lăsându-i pe cei doi să vorbească, îşi făcu de lucru cu fiertul ceaiului, uitându-se din când în când spre cei doi, adânciţi în discuţie şi arătând pentru oricine i-ar fi văzut ca orice soţ cu soţia lui. Cu toate acestea, nu erau deloc unii obişnuiţi, cel puţin pentru ea erau cu totul deosebiţi.

La scurt timp după aceea, după ce îi servi pe cei doi cu câte o ceaşcă de ceai proaspăt, Mary se scuză.

– Ben ajunge curând aici, le explică ea. Ne ducem la Shefford, să ne uităm după un tractor nou.

– Un tractor nou, carevasăzică!

Lucy era încântată de felul în care prietenia fiicei sale cu Ben Morris, proprietarul de la Far Crest Farm, evoluase într-o legătură strânsă şi afectuoasă. Fusese dorinţa ei cea mai scumpă ca Mary să găsească un bărbat care să o iubească profund şi credea într-adevăr că Ben era acel bărbat.

– Vorbeşti de lup şi lupul la uşă!

Adam se uita afară pe fereastră şi le atrase atenţia asupra unui bărbat arătos, cu părul negru, care coborâse din maşină. Cu statura lui înaltă şi paşii uşori şi mari, acesta arăta ca un bărbat care se putea descurca cu orice obstacol i-ar fi ridicat viaţa în cale.

Cu câţiva ani în urmă, secătuit sufleteşte şi psihic din pricina destrămării căsniciei sale, Ben se hotărâse să se rupă total de viaţa lui de până atunci şi să îşi clădească una nouă. Nu fusese o decizie uşoară, dar când în cele din urmă se mută în regiunea South Bedfordshire, rămase în strânsă legătură cu unicul său copil, Abbie, care lucra ca secretară la Londra şi locuia într-un apartament împreună cu nişte prieteni.

La început, când sosise în Salford, Ben, un fost arhitect, nu cunoştea aproape nimic despre lucrul la fermă. Dar mulţumită firii sale practice şi învăţăturilor dobândite din mers, acum avea

un venit considerabil şi un mod de viaţă pe care nu şi l-ar fi putut imagina vreodată că ar fi cu putinţă. Şi niciodată nu fusese mai fericit.

După trauma şi dezamăgirea pe care i le provocase sfârşitul căsătoriei sale, nu îşi mai dorise o altă legătură serioasă. Dar apoi o cunoscu pe fiica lui Lucy, pe Mary, şi ajunse curând să îşi dea seama că nu toate femeile sunt la fel. În vreme ce soţia lui fusese autoritară şi prefăcută, Mary era blândă şi afectuoasă, deşi avea şi o latură pătimaşă. Vara trecută, pe când hoinăreau pe câmp, văzuseră un om care îşi lovea câinele şi, înainte ca Ben să poată interveni, Mary dăduse deoparte câinele şi îl înfruntase pe bărbat cu însufleţire.

Incidentul îi fusese de folos lui Ben, ca să se convingă şi în acest fel că era un om norocos, fiindcă avea de-a face cu o femeie în care putea să se încreadă şi pe care să o respecte. Şi ajunsese s-o iubească atât de mult, încât lucrul acesta îl înspăimânta.

– Beeeen! Ciocănind în fereastră, Adam spera să îi atragă atenţia, dar bărbatul mai tânăr se afla deja la o distanţă de la care nu îl mai putea auzi. Să nu vă luaţi tălpăşiţa înainte să îl pot vedea, îi spuse lui Mary, care se grăbi să iasă din încăpere. Vreau să îl rog pe flăcău să arunce o privire la maşina mea. Nu există nimic să nu ştiu despre tractoare, dar sunt înnebunit că nu pot pricepe ce se întâmplă cu blestemata asta de maşină! El se încruntă. Porneşte şi apoi se opreşte, tuşind şi bolborosind. Ben se pricepe la motoare. Cu un pic de noroc, s-ar putea să fie în stare să îşi dea seama mai bine decât mine ce are afurisitul ăsta de vehicul.

– Hei! se auzi vocea lui Lucy din spatele lui. Ajunge cu atâtea înjurături, dacă nu te superi!

Pe jumătate întors spre ea, Adam zvâcni din nou din capul lui creţ:

– Iertare, şefa, spuse el, agitat. N-o să mai fac!

Râzând cu poftă, Lucy se întoarse la ceaiul ei.

Câteva minute mai târziu, când începu să facă ordine, o copleşi o senzaţie de oboseală cumplită. Durerea bruscă o izbi de la ceafă în jos şi îşi simţea şira spinării de parcă i-ar fi fost presată. Aceasta i se mai întâmplase şi înainte. Slavă Domnului, atacul trecuse mereu, deşi ultimele dăţi durase mai mult.

Oprindu-se un moment ca să îşi revină, îşi suflecă mânecile şi curând stătea cu mâinile până la coate în apa fierbinte spumoasă. A îmbătrâni părea a fi un lucru dificil cu care se împăca greu şi resimţea din plin trecerea anilor. Viaţa era prea scurtă şi iubirea prea repede trecătoare.

Se gândi cu nostalgie la Barney. Nu îl va mai ţine niciodată de mână şi nu va mai retrăi acea minunată răbufnire de bucurie în vreme ce el îşi petrecea braţele în jurul trupului ei atunci când se aştepta mai puţin. Viaţa putea fi atât de crudă! Dar o avea pe Mary şi prin ea mai păstra în viaţa sa o parte din Barney.

Uitându-se afară, pe fereastră, văzu cât de mulţumită arăta fiica ei. O văzu pe Mary ajutându-l pe Ben să îşi scoată jacheta şi fu martora felului în care se atingeau scurt şi se ţineau de mână, înainte să intre în maşină. Îşi aparţineau unul altuia – Lucy ştiuse acest lucru chiar din prima clipă când îi văzuse împreună în cimitirul St. Andrews, cu luni în urmă. De aceea lăsase intenţionat să îi scape poşeta jos acolo, pentru ca să o găsească Ben. Când i-o adusese lui Lucy acasă, la Knusden House, o întâlnise din nou pe Mary şi idila lor începu în acea noapte lungă, esenţială. Şi niciunul măcar nu bănuise ceva despre contribuţia ei la aceasta!

Ben îi aducea aminte aşa de mult de Barney – oh, nu prin înfăţişarea lui, pentru că Ben era mai înalt şi mai solid decât Barney şi tenul le era diferit. Dar în esenţă bărbaţii erau la fel, amândoi aveau o anume prezenţă impunătoare. Zâmbeau cu ochii şi aveau aceeaşi fire deschisă, demnă de încredere.

Inima lui Lucy îi crescu plină de iubire în vreme ce se uita cu dragoste la fiica ei. Mary nu va afla niciodată cât de recunoscătoare era că fata îşi găsise pe cineva pe care să îl iubească sincer şi care să o iubească la rândul său în acelaşi fel.

Nu se putu abţine să nu îi compare pe Mary şi pe iubitul ei cu ea însăşi şi cu Barney. Îl iubise pe tatăl ei tot aşa cum îl iubea fata pe Ben al său, profund şi fără rezerve.

Cu ochii minţii putea să vadă totul – pe ea însăşi, pe Barney şi pe Vicky, adevărata lui soţie, sufletul lui pereche şi mama celor trei copii ai lor. Era un triunghi diabolic, hărăzit să îi tulbure pe toţi şi să îl facă pe Barney piesa centrală, fără voia lui, a unui joc crud pe care nu îl va câştiga nimeni, niciodată.

Se întrebase adesea ce ar fi putut să îi salveze pe toţi de la o asemenea durere uriaşă şi răspunsul fusese întotdeauna acelaşi: nimic. Ea nu ar fi putut preveni ceea ce se întâmplase, cel puţin nu fără a-l răni pe Barney, ori ea îl iubea aşa de mult că ar fi murit bucuroasă pentru el. Dumnezeu să o ierte, că încă îl mai iubea cu fiecare fibră a fiinţei sale.

Ochii i se umplură de tristeţe, în vreme ce urmărea fiecare gest al lui Mary. „Oh, să nu mă mai păcălesc singură, se gândi ea, căci şi în fericitele momente când am fost împreună şi tu, scumpa mea, ai fost concepută din dragoste, tatăl tău nu m-a iubit niciodată cu adevărat pe mine."

Barney o *iubise* pe ea în felul său, dar Vicky era cea la care visa. Chiar şi după ce el o trimisese departe, ea era cea care îi umplea sufletul şi gândul. Lucy înţelesese întotdeauna acest lucru: Barney şi Vicky erau făcuţi unul pentru celălalt, iar Lucy nu ar fi putut să ia niciodată locul altei femei şi nici nu ar fi dorit. Vicky fusese prima şi singura lui dragoste... *„aşa cum tu eşti a mea"*, se gândi ea.

CAPITOLUL TREI

În vreme ce Lucy se ocupa cu spălatul vaselor, visând în tihnă la viața ei, o auzi pe Mary salutând pe cineva. Lucy își înălță privirea și zări o siluetă familiară apropiindu-se pe cărare.

– Elsie!

Lucy nu o aștepta așa de curând.

Se șterse repede pe mâini și își trase la loc mânecile, se îndepărtă de chiuvetă și se așeză la masă, încât oricine ar fi văzut-o ar fi spus că stătuse tot timpul acolo.

După cum îi era felul, Elsie Laugton năvăli prin ușă ca un vânt năbădăios. Privirea ei ageră se îndreptă direct spre chiuveta plină pe jumătate cu apă cu detergent și la cele câteva farfurii rămase pe suportul de lemn de alături.

– Ce e cu toate astea? întrebă ea, încrucișându-și brațele plină de indignare. Te-ai apucat din nou de spălat vasele, așa-i? Pentru numele lui Dumnezeu, niciodată nu poți să faci ce ți se spune și să o iei mai ușor? Ba mai mult, ți-aș rămâne îndatorată dacă ai înceta să faci treaba în locul meu. Într-o bună zi o să intru pe ușa aia și tu o să mă aștepți acolo, cu plicul cu salariul meu și un „hei, salut, ce mai face tatăl tău, dar știi ceva? eu nu mai am nevoie de tine!" Și atunci eu ce-o să mă fac, hai? Ia zi-mi și mie, dacă binevoiești!

Lucy scoase o exclamație de ciudă.

– Nu mai înșira atâtea prostii, femeie! Dându-se jos de pe scaun, o înfruntă pe micuța făptură de parcă s-ar fi simțit profund jignită. La urma urmei, ia să-mi zici tu mie, cine e de fapt, șeful aici ?

În vreme ce ciondăneala zeflemitoare continua, Mary rămase în cadrul ușii, amuzându-se în sinea ei. În mâniosul schimb de cuvinte nu era nimic rău – știa asta. Mama ei o considera pe Elsie ca făcând parte din familie. Iar în ceea ce o privea pe micuța femeie, aceasta era foarte muncitoare, amuzantă și drăguță, dar când o apucau nevricalele putea deveni o adevărată pacoste.

– Încetează cu chestia asta! îi ceru Elsie cu asprime. Ce mai aveai de gând să faci? Să mături curtea, să dai jos perdelele? Ce?

Ca să își păstreze mândria neștirbită, Lucy nu se lăsă nici ea mai prejos:

– Ascultă și tu ce spui! Tu, dintre toți cei care mă cunosc, ar trebui să știi că am făcut la viața mea tot soiul de treburi din astea! Și, la urma urmei, ce dacă *am făcut* ce tot îndrugi tu acolo? E dreptul meu! E casa mea.

Scoasă din sărite, Elsie își clătină căpșorul rotofei dintr-o parte într-alta, lucru care făcu să îi tremure micuții umeri grași.

– Nu e de niciun folos să te cerți cu mine, ripostă ea. Ai dispoziții stricte de la doctor... „exerciții ușoare și, din când în când, plimbări pe jos, dar nu foarte departe". Nu așa a spus omul ăla?

Lucy se uită uimită la ea:

– Doamne Dumnezeule, mă faci să mă simt ca un câine bătrân pe care trebuie să îl termini!

– Drăguța, drăguța mea!... Elsie avea un fel al ei de a te face să te simți vinovat chiar dacă nu făcuseși nimic rău. Nu mi-o lua în nume de rău că ți-o zic, dar tu ești aia care spune prostii acum! Singura mea preocupare e să am grijă de sănătatea și vigoarea ta. Nu vreau să te văd stând lângă chiuvetă și spălând vasele, sau întorcând saltelele, cum ai făcut deunăzi. Iar dacă nu soseam chiar când te străduiai să scoți aspiratorul din dulapul de sub scări, mai mult ca sigur că ți-ai fi rupt vreun mădular. Și nu mai departe decât ieri te-am prins făcând curățenie în cămară. Să mă ajute Dumnezeu, dar te bagi mereu prin locuri în care nu ai dreptul să te afli! De aia sunt *eu* aici – pentru curățenie, cărat și scos lucruri!

Când își scutură din nou capul, obrăjorii ei dolofani tremurară de enervare.

– De asta mă plătești, pentru numele lui Dumnezeu!

Amândouă se uitară spre Mary, care se îndrepta spre ele.

– Aș face niște ceai proaspăt, sugeră ea cu diplomație. Asta dacă nimeni nu are vreo obiecție.

Rona, fiica lui Elsie, lucra împreună cu Mary la florăria ei de pe Leighton Buzzard, și cele două femei tinere se împrieteniseră repede. Cu siguranță că îi va relata acesteia evenimentele de ultimă oră!

Recunoscătoare pentru intervenția ei, Lucy îi zâmbi – un zâmbet plin de căldură.

– Mulțumesc, scumpo, ar fi drăguț din partea ta.

Dar Elsie încă mai fremăta, plină de resentimente.

– În al meu să pui doar două bucăți de zahăr, și doar un strop de lapte, dacă ești bună, spuse ea răstit. În cutia asta sunt niște biscuiți Garibaldi. Pe cei făcuți în casă îi păstrăm pentru doctorul Nolan. Acestea fiind zise, își scoase haina și o atârnă în cuier. Între timp aș face mai bine să încep să spăl ferestrele... înainte să îi treacă prin minte cuiva să o facă de una singură.

Îi aruncă lui Lucy o privire disprețuitoare și plecă. Lucy izbucni în râs:

– Oricine ar crede că mă amestec în treburile ei de zi cu zi.

Mary se întoarse spre ea cu un ușor zâmbet sec.

– Dar chiar așa faci.

– Ei bine, poate că da, dar sunt îngrozită că dacă voi înceta să fac treabă, s-ar putea să mă opresc de tot. Ai idee cât de greu îmi vine să stau liniștită?

– Cred că știu asta mai bine decât oricine altcineva. Nu uita că eu sunt cea care locuiește cu tine.

– Consideri că ar trebui să îi cer scuze lui Elsie? E așa o comoară...

– N-ar fi de niciun folos dacă ai face-o.

– De ce nu?

Lucy nu se aștepta deloc la un răspuns ca acesta.

Mary se îndreptă spre masă și puse tava jos.

– Deoarece amândouă o veți lua mâine de la capăt și o s-o țineți tot așa până oți cădea în brânci!

Surprinsă, Lucy se uită țintă la Mary, cu gura deschisă de uimire.

– Suntem chiar în halul ăsta?

– Ba chiar mai rău.

Când hohotele de râs ajunseseră afară, la bărbați, aceștia se opriră din lucru și se uitară în direcția bucătăriei.

– S-ar zice că cineva e încântat de veselia lor! remarcă Ben cu un zâmbet răutăcios.

– Cam așa ceva, consimți Adam. Un râs zdravăn e molipsitor.

– Așa ar și trebui să fie.

Lăsând jos cheia de piulițe, Ben îi ceru lui Adam să pornească mașina și când aceasta se trezi la viață și păru să toarcă mai lin decât înainte, bărbatul mai în vârstă scoase un oftat de ușurare.

– Nici nu știu cum să-ți mulțumesc, spuse el, iar Ben îi zise că era foarte satisfăcut de faptul că putuse să îl ajute.

– Aș face mai bine să mă spăl și să o iau pe Mary, ca să își dea acordul pentru noul meu tractor. Ben zâmbi la acest gând. După aceea vom avea toată ziua la dispoziție ca să ne bucurăm, indiferent ce vom face.

Adam văzu licărul din ochii lui Ben și simți că i se încălzește inima.

– O iubești cu adevărat, așa-i?

Răspunsul lui Ben fu imediat și sincer:

– Cum n-am mai iubit pe nimeni, niciodată. Nu-mi pot aminti cum era viața mea înainte să fi apărut ea și nu îmi pot imagina nici măcar o zi fără ea.

În clipa aceea o văzură pe Mary, care se îndrepta spre ei. De la etaj, Elsie se aplecase în afara ferestrei cu cârpa ei în mână.

– De ce râdeați voi două, ai? strigă ea către Mary.

– Din cauza mămichii! Știi cum e ea. Mary încă mai chicotea. Zicea că ar face mai bine să te învețe unde ți-e locul, că prea ți-ai luat nasul la purtare.

– Aș! Mai degrabă e exact invers!

Când, o clipă după aceea, îl văzu pe doctor coborând din mașină, Elsie își aruncă cârpa într-o găleată, alergă pe palier și o strigă pe Lucy, care o porni repede spre etaj, își perie părul și se așeză agitată pe marginea patului, așteptând să îl întâmpine.

Deși în adâncul ființei sale simțea că nu e corect, Lucy nutrea un oarecare dispreț față de doctori. Totul începuse atunci când se îmbolnăvise Barney și aceștia nu putuseră face nimic ca să îl salveze. După părerea lui Lucy, toți doctorii erau la fel – autoritari și plini de îndemnuri bune, dar deocamdată nu reușiseră să îi inspire nici măcar o fărâmă de încredere în ei. Exista o singură excepție și acesta era doctorul Raymond Lucas, de pe vremea când ea locuia în casa veche de la periferia orașului Liverpool. Îi fusese un prieten adevărat și de nădejde și chiar și acum Lucy îi aprecia scrisorile și prietenia.

Ciocănitul care se auzi la ușă îi întrerupse gândurile.

– Intră.

Lucy rămase așezată asemenea unui copil nesupus.

Ușa se deschise puțin câte puțin și în cadrul ei se arătă un chip zâmbitor. Cu zâmbetul lui obraznic și casca aceea de păr brun și des, doctorul arăta mult mai tânăr decât cei puțin peste treizeci de ani pe care îi avea.

– E totul în regulă ca să pot intra? întrebă el cu prudență. Sau mai probabil mi se va reteza capul în zori?

O cunoștea bine pe Lucy și era conștient de faptul că vizitele lui îi erau antipatice.

Lucy râse și atmosfera se destinse.

– Nu sunt chiar un căpcăun, nu-i așa? întrebă ea rușinată.

– Există unii care ar putea susține cu argumente contrariul.

Îndreptându-și umerii, el deschise ușa larg și intră agale în cameră.

Lucy îl întrebă de-a dreptul:

– Sper că nu ai de gând să mă toci mărunt, nu-i așa?

El trase adânc aer în piept.

– Voi face tot ce e necesar ca să mă sigur că nu ai exagerat. Se uită la ea bănuitor. Și ai făcut-o?

– Poftim?

– Ai exagerat?

– Nu prea cred.

Lucy spera că el va pleca fără să dea ochi cu Elsie, care cu siguranță avea propria sa versiune în privința aceasta.

– Mmmm! Încuviințând încet din cap, el scoase acele sunete obișnuite pe care le auzi de la unii doctori atunci când aceștia nu sunt foarte siguri ce anume să spună. Mmmm... aha!

– Nu mă crezi, nu-i așa?

– Nu prea știu ce să spun, zise el, apoi se aventură mai departe. Și dacă nu te-aș crede, nu ar fi vina nimănui decât a ta.

– Ce vrei să zici cu asta?

– Adică mi-aș dori să fii sinceră cu mine, dar uneori îmi spui un lucru și faci altceva. Cum aș putea să știu dacă îmi urmezi instrucțiunile, când nu îmi spui adevărul?

– Cum? Lucy nu se putea abține, dar simțea că începe să îl placă. Deci acum sunt o mincinoasă, nu-i așa?

Temându-se că poate o abordase într-un mod greșit, el îi răspunse cu blândețe:

– Îmi pare rău, Lucy, nu am vrut să zic deloc așa ceva. Poate că ar trebui să dăm uitării toată discuția asta și să o luăm din nou de la început. Ce părere ai?

Lucy arboră cel mai dulce zâmbet al său:

– Cred că ar fi o idee excelentă.

Cu o licărire jucăușă în ochi, el făcu o ușoară plecăciune și, spre marele amuzament al lui Lucy, o salută cu un vioi „Bună dimineața, doamnă Davidson!“

– Bună dimineaţa, doctore Nolan! Strălucitor ca un diamant, zâmbetul îi trăda încântarea. E o plăcere să te văd! minţi ea admirabil.

Doctorul Nolan îşi aşeză uriaşa-i geantă neagră pe masa de lângă pat, o deschise şi scoase stetoscopul.

– Şi cum te simţi astăzi?

– Minunat, mulţumesc, doctore!

Descheindu-şi nasturii de sus ai bluzei, Lucy se pregăti pentru şocul atingerii stetoscopului rece de piele.

– Ai ceva să îmi spui? o întrebă el cu blândeţe.

– Nu, nimic. Simţind că jocul luase sfârşit, continuă pe un ton serios. Totul e exact la fel cum era data trecută când ai fost aici.

Era decisă să nu îi destăinuie că braţul încă o mai durea ca dracu', după ce încercase să scoată din dulap aspiratorul ăla greu, din pricina căruia Elsie o ocărâse pe bună dreptate.

– Deci nici înţepături sau dureri?

El continua să o examineze, ignorând cu discreţie vizibila înfiorare a lui Lucy, în vreme ce capătul rece al stetoscopului apăsa pe suprafaţa pieptului acesteia.

Lucy clătină din cap:

– Nu mai mult ca de obicei, răspunse ea. Sunt momente când îmi simt încheieturile de parcă ar fi blocate, iar alteori când am impresia că aş putea căra întreaga lume.

– Nicio schimbare în zona aceea? întrebă el, concentrându-se acum asupra mâinii, ca să îi măsoare tensiunea arterială.

– Nu prea, chiar nu. Izbucni în râs. M-am simţit flatată în dimineaţa asta, când Elsie m-a acuzat că sunt destul de ambiţioasă să dau jos perdelele şi apoi să spăl geamurile. Îşi înălţă privirea spre tavan. Zilele acelea s-au dus de mult, din păcate.

Lucy îşi aduse aminte de vremurile când putea să arunce o furcă de fân chiar în vârful căruţei sau să care un miel rănit pe umeri, dar toate astea se întâmplaseră într-o altă viaţă. Dacă ar fi putut să aducă totul înapoi, ar fi făcut-o. Dar toate astea se duseseră, dar nu şi din sufletul ei întristat.

Câteva clipe mai târziu, după o examinare amănunţită, doctorul îşi puse la loc instrumentele şi închise servieta.

– Se pare că nu eşti nici mai bine, nici mai rău, aşa că va trebui să îmi urmezi în continuare instrucţiunile.

Lucy zâmbi triumfătoare:

– Nu asta ţi-am zis şi eu, doctore?

– Asta aşa-i, ripostă el. Asta aşa-i, dar e nevoie să îţi reamintesc că nu mai eşti femeia tânără de odinioară şi încheieturile tale nu mai sunt atât de flexibile. Nu am de gând să spun că nu poţi face anumite lucruri – bineînţeles că poţi – dar trebuie să ai grijă să nu îţi agravezi boala. Şi asta include şi tot acest neastâmpăr şi sâcâială vizavi de treburi.

– Nu o să mai fac.

– Bine. Scrise o reţetă. Tensiunea ta arterială a crescut un pic. Ia una din tabletele astea în fiecare dimineaţă şi odihneşte-te o oră după-amiaza. În regulă?

– Fie aşa cum zici. Tu eşti doctorul.

– Revin peste câteva zile, ca să îţi verific tensiunea arterială, doar ca să fiu sigur.

Bucuroasă că examinarea luase sfârşit, Lucy se linişti.

– Eşti gata pentru un ceai şi nişte biscuiţi?

– Mai întrebi? Devenise ca un soi de ritual: un pic de ciondăneală în glumă, apoi consultaţia, înainte de ceai şi biscuiţi. Acesta e şi principalul motiv pentru care vin în vizită, o tachină tânărul. Îşi luă geanta. Câteva momente de linişte în încântătoarea ta bucătărie îmi dă puteri pentru ziua întreagă.

Coborând încet din pat, Lucy îşi strecură picioarele în pantofi.

– Nu ai uitat cum îmi place mie, nu-i aşa?

El clătină din cap:

– Tare, cu puţin lapte şi două bucăţi de zahăr.

– Aşa e! Îi făcu semn cu mâna să iasă. Afară cu tine! Du-te jos, te urmez şi eu imediat.

Când Lucy ajunse în bucătărie, doctorul turnase ceaiul în două ceşti şi aşezase pe o farfurie prăjiturile din aluat fraged făcute de Elsie.

– Nu pot sta prea mult, îi spuse doctorul lui Lucy. Trebuie să o consult pe Maggie Craig, nu mai are mult până să nască.

Lucy scoase o exclamaţie de indignare:

– E al optulea copil al ei. După părerea mea, nu pe Maggie ar trebui s-o consulţi, ci pe bătrânul ei. Mijlocul cel mai rapid de a o ajuta pe Maggie şi de a obţine un folos din munca ta, ar fi să i-o tai. Asta va aduce tihnă pentru toată lumea, nu-i aşa?

Doctorul izbucni în râs.

– Este o măsură un pic cam prea drastică, nu crezi?

Lucy dădu din umeri.

– E un nenorocit egoist totuşi. Dacă el ar fi cel care ar purta copiii în pântec, nu ar mai fi aşa grăbit să îi facă.

Se gândi la micul Jamie, fiul său mort, care se înecase cu mai mult de douăzeci de ani în urmă şi inima îi fu cuprinsă de mâhnire.

– Ştii ceva? continuă ea cu o voce mai blândă. Nu există nimic mai plin de magie decât să ţii un copil în braţe.

Doctorul o privi şi îi zări tristeţea din ochi. Expresia aceea o mai văzuse şi înainte şi fusese curios. Şi nu pentru prima dată el intui că în trecutul îndepărtat al lui Lucy exista ceva pe care nu era în stare să îl dea uitării. Poate că ar fi întrebat, dar instinctul tânărului îi spunea că Lucy nu i-ar fi mulţumit pentru asta. Aşa că aşteptă până când tristeţea se risipi şi ea îi zâmbi din nou, de parcă totul mergea de minune în lumea ei.

– Presupun că ai o zi plină astăzi, doctore.

– Am, într-adevăr. Terminându-şi ceaiul, îşi ronţăi ultimul biscuit şi când credea că nu îl vede Lucy îşi strecură un altul în buzunarul jachetei. Acum chiar că trebuie să plec, se scuză el. Să nu uiţi ce ţi-am spus!

Lucy încuviinţă:

– Da, aşa voi face. Mulţumesc, doctore. Şi vezi să nu ţi se sfărâme biscuitele ăla în buzunar. Uite-aici. Luând un şerveţel de hârtie din sertarul dulapului, i-l dădu cu un mic zâmbet plin de înţeles. Ar fi mult mai bine dacă l-ai înfăşura în ăsta.

Arătând ca un băieţaş prins cu mâna în borcanul cu dulciuri, doctorul Nolan făcu ce i se spusese şi îşi văzu stingherit de drum.

*

Lucy îl urmări prin fereastră în vreme ce se îndepărta şi când acesta dispăru din raza sa vizuală, privirile i se opriră asupra lui Mary, care se îndrepta spre casă împreună cu Ben.

– Noi plecăm acum, mamă, îi spuse Mary, când ajunse şi o sărută de rămas-bun. Doar să îşi spele Ben uleiul de pe mâini şi apoi ne ducem să ne ocupăm de tractor.

– Şi cam ce anume ştii tu despre tractoare? râse Lucy.

Mary făcu o grimasă.

– Nimic, recunoscu ea. Ştiu cum se taie iarba, despre fertilizarea solului, cultivarea florilor şi legumelor, cunosc plantele pentru seminţe şi cum se adună ouăle de la găini, ca să fie vândute la piaţă, dar cam la atât se rezumă cunoştinţele mele. Îi aruncă mamei sale o privire curioasă. De ce zâmbeşti?

Amintirile lui Lucy nu se epuizau niciodată. Îşi aducea aminte de Overhill Farm, din micuţa localitate Wirral, din Comberton, de parcă ar fi fost ieri, de Barney şi de fiii săi care arau şi semănau, şi de vremea secerişului, când oamenii erau îmbujoraţi de soare şi câmpurile îşi aduceau prinosul lor de belşug. Într-un fel, fără ca măcar să îşi fi dat seama, ajunsese să ştie câte ceva şi despre tractoare şi despre felul în care funcţionau acestea.

– Doar mă gândeam, răspunse ea vag.

– După expresia de pe faţa ta, trebuie să fie nişte gânduri plăcute.

Mary văzuse adesea expresia aceea de pe chipul mamei sale, o expresie de vremuri de demult, uneori tristă, alteori caldă de bucurie, şi nu o dată se simţise şi ea ca făcând parte din aceasta.

– La ce anume te gândeai?

– Oh, la lucruri care s-au întâmplat înainte de a te naşte tu.

– Ce fel de lucruri?

Lucy deveni acum precaută. Chiar dacă Mary ştia câte ceva din secretele trecutului, găsea că e greu să discute cu ea fiecare detaliu oricât de mic.

– Tocmai mi-am amintit cât de multe se pare că am învăţat despre tractoare, asta-i tot.

Mary era intrigată.

– Dar adorai să îl ajuţi pe tăticu' la fermă, nu-i aşa?

Cât îşi dorea să fi participat şi ea la toate acestea. Dar nu şi la durerile sufletului, nu la ele!

Lucy nu avu ocazia să îi răspundă, căci Ben îşi făcu apariţia în cameră, trăgându-şi la loc mânecile, gata pregătit de plecare.

– Dacă eşti gata, ar fi bine să plecăm acum, îi spuse el lui Mary. Ţi-ar plăcea să vii cu noi? o întrebă el pe Lucy.

O clipă aceasta se simţi tentată să accepte invitaţia.

– Ar fi foarte frumos, dar nu cred că aţi vrea să mă vedeţi şchiopătând prin preajmă, ca una fără niciun rost. În plus, am o grămadă de lucruri de făcut. Duceţi-vă voi doi şi distraţi-vă. Îmi puteţi povesti totul când vă întoarceţi.

De îndată ce Mary şi Ben se urcară în maşină, râzând şi discutând, Lucy se simţi cuprinsă de emoţie, văzându-i aşa de fericiţi şi mulţumiţi.

– Vezi asta, Barney? murmură ea cu glas tare. Aşa eram şi noi, eu şi cu tine, în scurtul timp care ne-a fost dat să îl trăim împreună.

Răvăşită de emoţii şi de amintiri cărora cu greu le putea face faţă, Lucy se întoarse în camera ei, îşi scoase pantofii şi se întinse pe pat. Îşi aţinti privirea în tavan, apoi închise ochii şi lacrimi dulci-amare începură să i se prelingă pe obraji. „Te

vreau înapoi! şopti ea. Oh, Barney, chiar şi acum, după douăzeci de ani, încă mai îmi este atâta dor de tine! Te vreau înapoi – dar ştiu că asta nu se va întâmpla niciodată!"

Pentru o clipă, inima îi deveni insuportabil de grea. Când în cele din urmă se linişti, se duse la baie şi se spălă pe faţă. După aceea, simţindu-se mai înviorată şi mai în stare să înfrunte o nouă zi, coborî la parter, unde Elsie acoperea o plăcintă uriaşă cu aluat fraged.

– Biftec şi plăcintă cu rinichi şi piure de cartofi pentru masa de seară, o anunţă ea pe Lucy. O s-o acopăr cu o coală de hârtie cerată şi o aşez pe raft în cămară. A, şi acolo sunt mere în aluat pentru după masă. Lui Mary o să-i ia doar o clipită să le încălzească.

Lucy fu uluită.

– Vai de capul meu! Se uită la plăcintă şi apoi la Elsie. În dimineaţa asta ai fost cumva motorizată? Dădu ocol cu privirile prin bucătărie, unde acum totul părea ca scos din cutie. Te grăbeşti cumva sau ce se întâmplă?

Pentru câteva clipe s-ar fi zis că Elsie nici măcar nu îi auzise întrebarea, deoarece continua să taie aluatul ca să îi dea o formă, apoi duse plăcinta în cămară. Acum se afla la chiuvetă, bătându-şi mâinile una de alta ca să le scuture de făină, înainte să se spele la robinet.

Lucy i se adresă din nou.

– Elsie! Ai auzit ce am zis?

– Da, am auzit, şi nu e nevoie să strigi.

– Ei bine atunci, ai bunătatea şi răspunde.

Femeia se întoarse spre ea.

– Foarte bine. Da, mă grăbesc!

– De ce?

– Ceva treburi de făcut.

Elsie nu folosea niciodată cuvinte multe, când îi erau de ajuns doar câteva.

– Ce treburi?

Elsie se apucase să şteargă masa. După ce aşeză faţa de masă, o privi pe Lucy în ochi.

– Foarte bine! Dacă vrei să ştii, îl iau pe Charlie să îi controleze ochii.

Lucy rămase interzisă.

– Nu se poate duce singur?

– Nu.

– De ce nu? E om în toată firea, cu o limbă în gură, nu-i aşa?

– Ăsta-i necazul.

– Poftim?

– Limba lui. Talent pentru flecăreală – asta e problema! Dacă nu o să fiu acolo să explic ce se întâmplă, o să-l convingă pe optician că totul e în regulă. Apoi nici vorbă de ochelari, iar el o s-o ducă la fel ca şi mai înainte.

– Şi ce e rău în asta? Charlie este un fierar minunat. Sigur nu are nevoie de mai mult pentru potcovirea cailor.

– Hmmm! Se vede ce multe ştii *tu*! Cu mâinile în şolduri, Elsie părea gata pentru o altă ceartă. Săptămâna trecută, Ted Willis şi-a adus bătrâna lui iapă în curte pentru repotcovire şi Charlie i-a pus potcoava cu susul în jos. Bietul animal a plecat şchiopătând mai rău decât atunci când o adusese Ted. Dacă Ted nu venea cu ea înapoi, ar fi ajuns o schiloadă, cu siguranţă.

Lucy se gândi că Elsie se dovedea un pic cam aspră.

– Desigur că lui Charlie nu i se întâmplă des să facă asemenea greşeli. Să însemne asta chiar că trebuie să meargă la optician?

Elsie încremeni.

– Cred că eu sunt cea mai în măsură să-mi dau cu părerea, dacă nu ţi-e cu supărare. Şi nu e singura dată când greşeşte.

– Of, tu ai mereu tendinţa de a exagera, o dojeni Lucy.

Elsie fu indignată.

– Dar de asta ce zici? o întrebă ea cu un aer arogant. Cu câteva zile în urmă, Larry Barker şi-a adus căruţa ca să îi pună o roată

nouă şi când a venit s-o ia, afurisitul de Charlie schimbase o altă roată! Apoi la numai o săptămână după *asta* i-am cerut să vină cu mine la Bedford, că aveam o groază de cumpărături de adus acasă. Am umblat prin magazine şi apoi ne-am întors în staţia de autobuz unde se făcuse deja coadă. Când a venit autobuzul, să plesnesc dacă el nu s-a luat după Maggie Craig, înşfăcându-i sacoşele cu ce avea prin ele, aşezându-se lângă ea! Prostănacul credea că se aşezase *lângă mine*! Nu m-ar fi deranjat deloc, dacă ea n-ar avea un fund cât uzina de gaz şi un clonţ pe măsură!

La început, Lucy se gândi că nu se cuvine să râdă, dar apoi începu să chicotească şi curând amândouă râdeau cu lacrimi, ca două nebune.

– Acum ştii de ce are nevoie de ochelari! bolborosi Elsie.

Iar Lucy trebui să fie de acord.

– Am cam terminat toate treburile de prin casă pe care le aveam de făcut, zise ea în cele din urmă, ştergându-se la ochi. Ne vedem mâine, la aceeaşi oră.

– Fii blândă cu el, vrei? îi spuse Lucy, în vreme ce mărunţica femeie îşi punea haina. Ştiu eu ce tiranică poţi deveni, când te apucă furiile.

– Ei aş! Elsie îi aruncă o privire dispreţuitoare. Uite cine vorbeşte!

În vreme ce ieşea, cu umerii drepţi şi capul sus, murmură ca pentru sine: Fă aia, fă ailaltă... nemulţumită mereu dacă nu se bagă ea! În plus, ce ştie ea despre Charlie al meu?

– Aveţi de gând să vă luaţi din nou la harţă?

Adam îşi vârâse capul pe uşa din spate.

Lucy se întoarse brusc.

– Femeia asta devine pe zi ce trece mai dificilă, spuse ea. Face numai cum îi place şi nu vrea să asculte nicio vorbă de la nimeni.

Adam zâmbi.

– La fel ca cineva pe care îl cunoaştem bine amândoi, aşa-i?

Lucy râse:

– Ai dreptate. Mă văd obligată să recunosc. Se simţea mulţumită ori de câte ori se afla în compania lui Adam. Maşina merge bine?

– Toarce ca o pisică.

– Atunci vei pleca la treburile tale acum?

– Cam asta aveam de gând, răspunse el domol. Să mă duc în Bedford şi să îţi iau draperiile pe care le-ai comandat, apoi să trec pe la oficiul poştal şi pe la brutar, la întoarcere. Iar până diseară să montez noile rafturi în dependinţe.

– Cât de mult vei lipsi?

– Nu pot să spun sigur. Uneori drumul se aglomerează, alteori nu. N-ai vrea să vii cu mine? o întrebă el, intuind că se simţea singură.

Lucy clătină din cap:

– Nu.

Adam îi cunoştea dispoziţia sufletească în amănunţime şi îşi dădu seama că în clipe ca acelea nu ar trebui să o lase singură cu amintirile ei.

– Nu e nimic aşa de urgent ca să nu poată aştepta până după-amiază, îi spuse el blând. Am să-ţi ţin companie o vreme, dacă doreşti asta. Ce zici?

Lucy se uită la el, cu ochii încă umezi de lacrimi.

– Mulţumesc, Adam, mi-ar plăcea asta, şopti ea. „Nicio fiinţă omenească nu mă cunoaşte mai bine decât Adam!" se gândi ea, cu inima copleşită de afecţiune.

Pe Adam îl invadă o senzaţie de uşurare. Când Lucy era tristă, şi el era trist. Şi era întotdeauna mulţumit să se afle alături de ea, chiar şi numai ca prieten, deşi poate că, într-o zi, cu voia Domnului, s-ar putea să ajungă să îl vadă cu ochi mai iubitori.

Se aplecă şi se aşeză în scaunul de vizavi de ea.

– Ce s-a întâmplat? o întrebă el. Şi să nu-mi zici că nimic, fiindcă te cunosc foarte bine.

– Ce te face să crezi că s-a întâmplat ceva?

El zâmbi atoateştiutor.

– Te gândeşti la Barney, nu-i aşa? Vocea îi era blândă.

Lucy încuviinţă.

– Şi ai şi plâns, am dreptate?

Ea încuviinţă din nou.

– N-ai vrea să discutăm despre asta?

Trăgând adânc aer în piept, ea i se confesă:

– Nu mă pot împiedica să nu mă gândesc la cealaltă familie a lui Barney... Vicky şi copiii. În ultima vreme nu reuşesc să mi-i scot din minte, întrebându-mă unde se află şi dacă sunt teferi. Îl privi cu un zâmbet nervos. N-o să fiu mereu aici, Adam. Am îmbătrânit. Cum aş putea să mă duc la Creatorul meu cu o asemenea greutate imensă în suflet?

Adam încuviinţă încet, ca unul care ştia despre ce era vorba.

– Îmi dau seama cum te simţi, căci şi eu mă gândesc la fel ca şi tine la ceilalţi. Ca să fiu sincer, Lucy, nu cred că pentru ei ar fi mai bine să afle cum s-au întâmplat toate. Oare adevărul nu va distruge acea puţină mulţumire pe care poate că au găsit-o?

Îngrijorarea lui Adam răsună ca un ecou în mintea lui Lucy.

– Dacă e să li se spună, eu sunt aceea care ar trebui să le povestească totul. Şi aşa cum îţi ziceam, îmbătrânesc şi timpul trece repede. Trebuie să mă hotărăsc curând pentru o cale sau alta.

Mai ales gândul că nu îi avea în preajmă o umplea de groază.

– Nu vorbi de parcă ai fi bătrână şi ramolită, fiindcă nu eşti deloc aşa, o sfătui el. Cu voia Domnului noi doi mai avem mulţi ani de care să ne bucurăm, înainte de a ne sosi clipa de pe urmă.

Lucy reflectă un moment la cuvintele lui şi, ca de fiecare dată, ceea ce spusese Adam îi aduse în inimă un pic de speranţă.

– Aşa sper şi eu, murmură ea. Dar nu mă pot desprinde de trecut şi nici nu pot vedea vreo cale de a merge mai departe.

Adam simțea același lucru, dar prima lui grijă instinctivă fusese întotdeauna aceea de a o proteja pe Lucy.

– Tot ce pot să-ți zic este să nu te mai chinui singură. De dragul nostru, al tuturor, încearcă să te odihnești. Cel puțin pentru moment.

Purtată de îndoieli și vinovăție, Lucy îi reaminti:

– Cu ceva timp în urmă, insistai că Mary e îndreptățită să cunoască adevărul și ai avut dreptate. Așa că de ce nu te gândești că și *ei* ar trebui să îl afle? Spui că riscăm să le distrugem orice mulțumire sufletească pe care se poate să o fi găsit, dar dacă în toți acești ani nu au cunoscut niciodată liniștea? Dar dacă copiii au devenit adulți purtând în ei toată durerea și furia care i-a însoțit departe? Și cum rămâne cu micuța Susie? Doamne Dumnezeule, își iubea tatăl din toată inima ei tânără!

Lucy își aduse aminte de puterea legăturii dintre Barney și fiica lui.

– Nu mi-o pot scoate deloc din minte. Îi văd pe amândoi stând în leagănul din livadă, vorbind și râzând... fericiți și mulțumiți fiecare de prezența celuilalt. Era așa de tânără, Adam! Știa doar ce a văzut și a auzit și asta e un lucru zguduitor. Nu a aflat niciodată cât de mult a suferit Barney... cât de mult a adorat-o! Susie era scumpa lui fetiță și ea a plecat peste ocean urându-l...

Vocea i se frânse de emoție. Lucy își aplecă capul. Un timp, nici ea, nici Adam nu scoaseră vreo vorbă, dar când el își întinse mâna ca să o pună peste ale sale, ea i-o prinse strâns, i-o trase spre față și o ținu acolo pentru o clipă.

Clipa aceasta fu pentru Lucy extrem de liniștitoare. Adam avea dreptate. El o cunoștea ca nimeni altcineva. Străbătuse drumurile alături de ea și de Barney și, când Barney murise, el îi fusese farul călăuzitor prin zilele de întuneric.

Deși nu îi va putea lua locul lui Barney niciodată și niciodată nu va însemna pentru ea ce însemnase acesta, Adam era un om foarte deosebit.

Când clipa aceea pieri, ea îi dădu drumul la mână și își ridică privirea spre el.

– Încerc, dar nu mă pot opri să nu mă gândesc la ei – la Susie, la cei doi băieți și la Vicky, femeia aceea bună și iubitoare, care a făcut tot ce-a putut pentru mine și Jamie – s-a purtat cu noi ca și cu cei din propria-i familie. Tu știi cât de devotați își erau ea și Barney unul altuia, cât de mult își trăiau viețile unul pentru celălalt. Ce li s-a întâmplat lor și copiilor este așa de crud, Adam! Atât de groaznic!

Soarele apusese și lumina lui se stinsese de atâtea ori în cei peste douăzeci de ani care trecuseră, se gândi ea. Se duse cu gândul înapoi, la vremea când putea să alerge ca vântul, iar viața ei era plină de lumina soarelui și de bucuria tinereții. Dar avusese parte și de suferință, atât de multă suferință, încât nici nu își imaginase vreodată că se va vindeca. Dar viața merge oricum mai departe și te ia cu ea, fie că vrei, fie că nu.

Mai târziu, când totul era pierdut, când nu mai era nimic de făcut, ea și Barney își aflaseră propria bucurie împreună și, deși a durat un timp așa de scurt, Lucy îi mulțumise bunului Dumnezeu de multe și nenumărate ori.

După ce Barney murise de boala aceea de inimă care îi distrusese și ultimii câțiva ani pe care i-a mai trăit, viața ei i se păruse pustie. Însă Barney o lăsase cu o viață nouă: Mary, fiica lor, fusese salvarea ei, alături de Adam, dragul ei prieten, acest bărbat răbdător, care știa să se facă iubit și căruia îi datora așa de mult.

– Uneori, mă gândesc că sunt cea mai fericită femeie din lume.

Își exprimase gândurile în șoaptă, abia dacă mai observa că Adam se afla lângă ea.

– Lucy! Vocea calmă a lui Adam îi invadă gândurile. La ce te gândești?

Se uită în sus spre el, scăldându-i fața cu privirea liniștită a ochilor ei.

– Tocmai mă gândeam cât de puţin timp am petrecut împreună eu şi cu Barney. Zilele treceau cu atâta repeziciune şi chiar atunci când făceam dragoste şi a fost concepută Mary am ştiut întotdeauna că Vicky era cea de care avea el nevoie şi nu eu. Zâmbi, cu zâmbetul acela dulce-amar. Nu mă deranjează, nu, chiar mi-am dorit mai degrabă să am această mică parte din el, decât să-mi trăiesc toată viaţa fără el.

Adam nu o auzise niciodată pe Lucy vorbind despre legătura ei cu Barney în felul acesta deosebit, intim. Se simţea stânjenit şi umilit, şi în acelaşi timp mândru că ea se arăta capabilă să îi facă lui o asemenea mărturisire.

Brusc, îi luă faţa între palme, privindu-l cu ochii ei albaştri în care licărea un zâmbet:

– Îmi pare rău.

Liniştit de privirea ei, el o întrebă:

– De ce îţi pare rău?

– Sunt lipsită de sensibilitate... îţi vorbesc de momentele intime cu Barney, când ştiu ce simţi pentru mine.

Adam nu dorea ca ea să îşi facă reproşuri, aşa că încercă să îi distragă atenţia de la acest lucru.

– Ai ştiut întotdeauna cât de mult te iubesc?

– Nu te-ai priceput niciodată să ascunzi asta! răspunse ea cu un zâmbet strălucitor.

– Credeai că eram ridicol?

– Niciodată! De altfel, şi eu te iubesc. Dar nu în felul în care l-am iubit pe Barney.

Faţa lui Adam se boţi într-un zâmbet.

– Ce lume ciudată! zise el. Eu te iubesc pe tine, tu îl iubeai pe Barney, iar el o iubea pe Vicky. Eternul triunghi.

Depărtându-se de el, Lucy se lăsă pe spătarul scaunului.

– Nu depinde de noi felul în care simţim, răspunse ea.

Cu atingerea palmelor sale încă furnicându-i pe piele, Adam aşteptă un moment înainte s-o întrebe, într-o izbucnire de îndrăzneală:

– Te măriţi cu mine?

După o clipă de surprindere, Lucy fu pe punctul de a-i răspunde, când el o opri.

– Tocmai ai spus că mă iubeşti, deşi recunoşti că asta nu va fi niciodată cum a fost cu Barney. Dar eu nu am mai iubit pe nimeni altcineva şi nici n-aş putea să iubesc. Ia gândeşte-te la ceea ce-ţi spun, Lucy! Ne potrivim aşa de bine. Putem să comunicăm cu uşurinţă unul cu celălalt...

Mai erau multe lucruri pe care dorea să i le spună.

– Am cunoscut şi nişte vremuri minunate, Lucy, remarcă el, gânditor. Ceva bine, ceva rău... Dar am trecut prin toate împreună, întotdeauna sprijinindu-ne reciproc. Ne facem unul pe celălalt să râdem, ne simţim mulţumiţi şi liniştiţi unul cu altul. Ce altceva ne-am putea dori la vârsta noastră? Şi voi avea mereu grijă de tine, Lucy. Tu ştii asta bine.

Rămasă fără replică, ea îşi acordă un scurt răgaz ca să se gândească la ceea ce îi spusese el. Nu era pentru prima oară când Adam o cerea în căsătorie şi bănuia că nu va fi fost nici ultima. Dar de această dată în îndrăzneala lui se afla un soi de disperare şi lucrul acesta o făcu să se simtă ruşinată.

– Oh, Lucy, îmi pare aşa de rău! Dorindu-şi să nu fi spus niciun cuvânt, Adam era îngrijorat că mărturisirile se vor întoarce împotriva lui. Acum am stricat totul, nu-i aşa?

Lucy îşi lăsă temerile deoparte.

– Nu, om drag, nu ai stricat nimic! Noi ne-am înţeles întotdeauna unul pe altul şi am fost mereu în stare să vorbim cugetelor noastre. Aceasta nu se va schimba nicicând. Pentru mine vei rămâne mereu foarte deosebit.

– Dar nu vrei să te căsătoreşti cu mine?

– Nu pot.

– Niciodată?

Lucy învăţase să îşi calculeze viaţa în minute şi săptămâni.

– Niciodată înseamnă mult timp.

Intuind un fel de aprobare, Adam se gândi că ar fi mai înțelept să abandoneze subiectul căsătoriei.

– Nu o să mai pomenesc de asta.

Lucy chicoti.

– Ba da, o vei face.

– Mă vrei şi tu?

Nedorind să îi dea speranțe deşarte, Lucy îi făcu o propunere:

– De ce să nu lăsăm deocamdată lucrurile aşa cum sunt? Când o să mă răzgândesc, am să-ți spun. De acord?

Îşi trase mâna dintr-a lui.

Adam fu cuprins de emoție. Lucy spusese „când o să mă răzgândesc"! Acesta era primul licăr de speranță.

– De acord!

Îi luă mâna într-a sa şi o strânse puțin mai mult decât era necesar, până când Lucy se uită la el cu una din acele priviri scânteietoare şi mustrătoare, care îl aduse cu picioarele pe pământ şi îi linişti bătrâna inimă care o luase la galop.

Conversația luă o altă direcție.

– Lucy... El ezită. O să mă laşi să te duc înapoi?

– *Înapoi?* Ştia la ce se referea el, dar nu putea să conştientizeze ea însăşi acest lucru. Ce vrei să zici?

– Înapoi... acolo... la Jamie. Înainte ca ea să poată protesta, el continuă. Pentru propria-ți linişte a cugetului, trebuie să mergi acolo. Crezi că eu nu ştiu cât de mult te doare? Uneori, când mintea ta umblă pe aiurea, eu ştiu că te gândeşti la el, retrăind noaptea aceea, amintindu-ți şi cel mai mic detaliu. Îți simt durerea, Lucy! Trebuie să te duci acolo! Nu e de ajuns că ai aranjat ca cineva să aibă grijă de mormântul lui şi nu, nu Bridget mi-a vorbit despre asta. Nici nu ar face aşa ceva.

Lucy simți greutatea fiecărui cuvânt al lui.

– Mă judeci oare? întrebă ea şoptit.

Adam clătină din cap.

– Nu te voi judeca niciodată, ştii bine asta, o asigură el. Toți trebuie să ne împăcăm cu evenimentele în moduri diferite. Ştiu

că nu ai fi plecat niciodată de acolo şi că nu aveai pe cineva care să îngrijească de locul de odihnă al lui Jamie. Bridget era o alegere bună, e devotată şi cinstită şi te consideră ca o rudă.

Lucy zâmbi nostalgic.

– Acolo ea s-a aflat mereu alături de mine, iar acum e alături de micul Jamie. Îi datorez atât de mult!

– Ştiu asta. Şi este un aranjament bun, dar nu e acelaşi lucru, nu-i aşa? Iartă-mă, Lucy, dar oricine poate plăti pentru vizitele săptămânale şi ca să se pună flori acolo, şi mai ştiu că Bridget este o prietenă dragă şi credincioasă, dar nu ea este mama lui. *Tu* eşti aceea!

Se opri o clipă, apoi continuă cu voce mai scăzută.

– Îmi dau seama că undeva, în adâncul ființei tale, îți doreşti să te întorci. Lasă-mă să te duc eu, Lucy. Te rog! Mă laşi să fac asta, pentru tine măcar?

– Nu pot.

– De ce?

Pentru o vreme, Lucy se adânci în tăcere, singură în gând cu trecutul său, apoi întrebă cu un glas temător:

– Ce crezi că s-o fi întâmplat cu Edward Trent?

Adam fornăi cu dezgust:

– Putem doar să sperăm şi să ne rugăm că şi-a primit deja pedeapsa meritată. Un om ca el îşi atrage duşmani şi ajunge să fie detestat oriunde s-ar duce.

– De ce nu te gândeşti că poate nu l-au prins niciodată după... după ce el...

Vocea i se frânse.

– Pentru că la fel ca toți şobolanii de soiul lui cunoştea toate locurile în care se putea duce să se ascundă.

– Crezi că mai este încă în viață?

Adam clătină din cap.

– Cine ştie? Dacă ar exista dreptate, s-o fi perpelind deja în flăcările iadului căruia îi aparține.

Imediat Lucy îşi întoarse faţa, cu o expresie îngheţată şi plină de dispreţ.

– Dă-mi voie să te duc acolo, scumpa mea! îi spuse el, plin de tandreţe. S-ar putea să îţi fie de folos ca să alungi fantomele.

Dar Lucy nu se lăsă convinsă.

– Nu mai vreau să vorbesc niciodată despre asta, ripostă ea, calmă.

Dându-şi seama că Lucy înălţase barierele şi că nu exista nicio şansă să redeschidă subiectul, Adam plecă, lăsând-o să chibzuiască la cele ce îi spusese.

*

Îndreptându-se spre măsuţa de toaletă, Lucy luă fotografia lui Barney şi se uită o clipă la chipul lui cunoscut, cu maxilarul puternic, cu lumina din ochii aceia minunaţi şi zâmbetul lui şmecheresc de băieţandru, care îi juca pe buze. Un oftat îi străbătu trupul. Erau aşa de multe lucruri la care trebuia să se gândească! Atât de multă vinovăţie. Şi cum rămânea cu Vicky şi cu ceilalţi? Oare ar fi trebuit să le scrie sau mai bine să îi lase în pace?

Gândul la dezvăluirea îndelung-păstratului secret al lui Barney era aproape de nesuportat. Lucy se adresă chipului din fotografie: „Cum pot să îi spun lui Vicky că ai îndurat chinurile iadului pentru ca ea şi copiii să poată avea cugetul împăcat şi să fie în siguranţă?“

Zăbovi o vreme mai îndelungată, urmărind cu vârful degetului conturul chipului acestuia şi răsucind gândul în mintea ei pe toate părţile. „Dacă adevărul *trebuie* să fie spus, mă rog ca ei să găsească puterea de a-l accepta!“ şopti ea.

În vreme ce se îndepărta, se mai uită spre fotografie pentru ultima oară. Se gândi la toţi ceilalţi aflaţi de partea cealaltă a Atlanticului şi, în cele din urmă, îşi dădu seama ce anume avea de făcut.

– Ştiu că va trebui să le povestesc tot, Barney, rosti ea cu glas tare, şi mai ştiu că asta le va provoca un şoc îngrozitor. Dacă

mi-ar sta în puteri, aş face să fie mai puţin dureros pentru ei. Inima păru să i se prăbuşească. Dar nu am cum.

Îndreptându-şi umerii, căută un răspuns înlăuntrul ei, dar acolo nu exista niciunul. „Ei vor trebui să găsească puterea să trăiască cu asta.“ Un mic impuls de amărăciune îi sublinie vorbele. *„La fel cum am făcut şi noi, în toţi acei ani de demult!“*

*

Afară, Elsie flecărea cu cărbunarul, uitând în mod voit că se grăbea şi îl făcea pe acesta să râdă, aşa cum se întâmpla de fiecare dată.

– Te văzui în faţa mea, pe când traversai cărarea, îi spunea ea. Poate că te-aş fi rugat să mă plimbi cu căruţa, numai că tu erai mult prea departe.

Cărbunarul, un tip care-şi dădea importanţă, altfel cu o înfăţişare comună şi cu umeri şubreziţi de atâţia ani de cărat sacii grei, spuse în glumă:

– Deci nu ţi-ar fi păsat dacă te-ai fi murdărit cu praf de cărbune pe fund?

– Nici pomeneală! ripostă Elsie. Aş putea zice că am trecut eu şi prin lucruri mai rele la viaţa mea, dar nu am călătorit niciodată cu o căruţă cu cărbune.

– Şi te-ai fi bucurat să faci doi bărbaţi să se bată pentru tine?

– Hă? Nu vine ea ziua aia!

– Ce ar fi zis Charlie al tău dacă te lăsam să stai în căruţa mea?

Elsie râse:

– Habar n-am, dar eu sunt dispusă, dacă eşti şi tu.

– În locul tău aş avea mai multă grijă la ce-mi iese din gură. Cărbunarul îi făcu un semn obraznic cu ochiul. S-ar găsi nu doar vr'un bărbat care să profite de o spusă ca asta.

– Poartă-te frumos, Bert Peters! chicoti Elsie. Sunt prea bătrână ca să flirtez cu unu' de teapa ta! Şi apoi dacă mă reped acum la tine, alergi o milă. Să nu zici că nu!

Bert râdea cu hohote.

– Aiii, păi dacă te repezi acu' la mine, mai mult ca sigur că o să cad jos grămadă! Azi cărai aşa de mulţi saci de cărbune, că nu mă mai ţin picioarele.

Lucy auzi din casă ecoul râsetelor şi strigătelor acestora şi nu se putu abţine să nu zâmbească. Lumea se putea prăbuşi deasupra capului ei, dar într-un fel viaţa mergea mai departe.

Reveni cu gândul la ceea ce spusese Adam mai devreme şi se răzgândi.

Dintr-odată, îşi dădu seama ce trebuia să facă. Îşi înălţă privirea spre cer şi o profundă dorinţă de linişte îi inundă inima. „O să mă întorc şi o să înfrunt demonii!, exclamă ea. Poate după aceea voi găsi şi eu puţină linişte."

Nu va fi uşor, ştia asta. Trecuse o viaţă întreagă de când nu mai călătorise pe drumul acela atât de special. Când părăsise locul familiar şi mult îndrăgit, lăsase în urmă o bogăţie de râsete, zile pline de soare şi fericire. Durerea o purtase cu sine, ascunsă în suflet şi nu o mai părăsise niciodată.

Şirul gândurilor se îndreptă spre monstrul care frânsese firul vieţii copilaşului ei.

– Edward Trent, poate că te perpeleşti în flăcările iadului pentru ceea ce ai făcut! Ţi-ai ucis propriul fiu.

Habar n-avea unde se afla acesta. După tragedie, dispăruse în întunericul nopţii şi de atunci nu mai auzise niciodată de el.

De multe ori de-a lungul anilor Lucy se rugase ca acesta să fi plătit într-un fel pentru diavolescul lucru pe care îl făptuise.

La început, ura îi muşcase adânc din suflet, dar acum, când anii se adunaseră, după ce al Doilea Război Mondial le schimbase existenţele tuturor pentru totdeauna, ea învăţase să nu mai lase ca ura să îi conducă viaţa. Prin contrast, odată cu trecerea timpului, amintirile despre Barney şi sacrificiul personal pe care

îl făcuse acesta deveniseră din ce în ce mai puternice, aşa că era necesar să pună lucrurile la punct înainte de a fi prea târziu.

Se gândi la ceea ce se întâmplase şi inima i se întristă.

– O să mă întorc în locurile acelea, Barney, murmură ea. Apoi am să povestesc toate cele întâmplate, o să încerc să aduc un pic de linişte lui Vicky şi copiilor tăi.

Dar mai întâi trebuia totuşi să vadă pe cineva.

CAPITOLUL PATRU

Guvernatorul era ocupat cu parcurgerea documentelor oficiale, când la uşă se auzi un ciocănit.

– Da! Cine-i acolo?

– L-am adus pe Carter, domnule, răspunse gardianul închisorii.

Imediat, pe chipul guvernatorului apăru o expresie de silă.

– În regulă, bagă-l înăuntru!

Gardianul ieşi imediat şi reveni cu Edward Carter, pe care îl puse să stea în faţa biroului.

– În regulă, Carter! Stai drepţi! mârâi el. Lovindu-l în spate cu latul palmei, îl împinse pe deţinut înainte.

Pentru un timp ce păru să dureze o veşnicie, guvernatorul rămase nemişcat în scaunul lui, cu capul aplecat şi răsfoind paginile documentului cu degetul lui lung, ciolănos. Nu spuse nimic şi nici nu îşi înălţă privirea. Când deţinutul începu să obosească şi se lăsă într-o parte, strecurându-şi mâinile adânc în buzunare, primi un alt ghiont în spate, de astă dată mai puternic şi mai elocvent. Fără să îşi ridice capul, guvernatorul închisorii se uită pe deasupra ochelarilor fără rame.

– Aminteşte-ţi unde te afli, Carter! Scoate-ţi mâinile din buzunare... ACUM! îi ordonă el.

Precaut faţă de acest nou guvernator, care se dovedise deja un sever adept al disciplinei, bărbatul se grăbi să facă ce i se ceruse. La urma urmelor, avea secrete pe care le ascundea, iar pe de altă parte, aproape că îşi ispăşise pedeapsa şi nu dorea să îşi pericliteze data eliberării.

Intenţionând să îl demoralizeze pe deţinut, guvernatorul continuă să se uite fix la el, privirea lui de bun observator înregistrând fiecare detaliu al înfăţişării bărbatului: constituţia robustă şi îndesată, aroganţa înnăscută, părul des încărunţit şi faţa frumoasă.

„Am de-a face cu o problemă care-mi pune multe semne de întrebare“, se gândi el. Carter era un tip de o viclenie remarcabilă, capabil de orice, un om aparent fără date biografice, deşi, dacă acestea ar fi fost aflate vreodată, probabil că s-ar fi dovedit că aveau de-a face cu un diavol şi o creatură lipsită de îndurare.

În vreme ce guvernatorul îl studia pe deţinut, acesta făcea acelaşi lucru la rândul lui. Observa părul lung şi rar şi ochii mici ca de mărgică din spatele ochelarilor, degetele lungi şi mlădioase, care acum băteau darabana pe birou, călcându-l pe nervi şi transmiţându-i valuri de intenţii ucigaşe prin fiecare fibră. În închisoare existau mulţi oameni pe care ar fi vrut să îi strângă de gât, dar cea mai mare plăcere i-ar fi făcut să îşi simtă degetele în jurul gâtului alb şi delicat al guvernatorului.

Firul gândurilor îi fu brusc întrerupt când guvernatorul se uită direct la el şi îi zâmbi.

– Ţi-ar plăcea să mă ucizi, nu-i aşa, Carter? îl întrebă el trecându-l prin chinurile iadului. Te-ai topi de dragul de a-ţi înfige alea două mâini mari ale tale în gâtul meu, până mi s-ar scurge viaţa din trup. Am dreptate, Carter? Mă urăşti aşa de mult, încât chiar poţi simţi gustul urii.

Înghiţind cu greutate şi făcând mărul lui Adam să îi salte în sus şi în jos, deţinutul îşi coborî privirile cât putea de mult, în vreme ce gândurile îi alergau sălbatic. Iisuse! Cum îşi putuse da seama de asta? O fi fost vreun nenorocit de cititor de gânduri... dar avea dreptate. Perspectiva de a-l strânge de gât până când ar fi încetat să mai respire îl umplea de emoţie.

Hârşâitul scaunului îl anunţă că guvernatorul se ridicase în picioare. Putea să simtă răceala privirii sale fixată asupra lui.

– Uită-te la mine, Carter! Cuvintele răsunară ciudat de tare în acea încăpere călduroasă dar, lipsită de confort. AM SPUS SĂ TE UIȚI LA MINE!

Carter își înălță ochii:

– Domnule!

Guvernatorul veni mai aproape, atât de aproape, încât respirația lui mirosind a tutun îl izbi pe prizonier în față.

– I-ai rupt ambele picioare, Carter! Vocea îi era aproape calmă. Te-ai dus la dușuri și i-ai rupt amândouă picioarele! Oare de ce ai făcut așa ceva?

Bărbatul uriaș își ridică privirile:

– N-am făcut-o eu. Nici măcar nu l-am atins vreodată.

– Mincinosule!

– Nu, domnule, nu sunt un mincinos.

– Așa zici tu. Guvernatorul își duse mâinile la spate și începu să străbată camera, oprindu-se după o vreme în spatele deținutului.

– Dacă nu ai făcut-o tu, atunci cine?

– Nu știu, domnule. Tot ce știu e că nu eu am fost acela.

– Ai fost văzut.

– Nu, domnule! Treaba asta nu are nimic de-a face cu mine.

– Există un martor, Carter! Ai fost văzut cum te strecurai în locul de lângă el. În primul moment, omul se spăla și, în următorul, se zvârcolea pe podea, în vreme ce tu plecai.

– Nu, domnule! Furia îi ardea în ochi. Dacă i-ar fi descoperit pe cei care îl turnaseră, le-ar fi tăiat gâtul fără să stea o clipă pe gânduri. Cine a fost, domnule? Cine a mințit că aș fi fost eu ăla?

Se lăsă tăcerea și în aer păru să plutească ceva ce semăna cu un pericol. În cele din urmă, guvernatorul vorbi, cu o voce atât de înceată că abia se auzea.

– Ți-am spus eu să te uiți în sus?

Deținutul își lăsă ochii în jos.

– Nu, domnule!

– Ți-am dat eu permisiunea să vorbești? Să îmi pui *mie* întrebări?

– Nu, domnule.

– Mmmm... Omulețul mai zăbovi o clipă, apoi traversă încăperea și după o vreme reveni ca să stea în fața deținutului. Ai fost *văzut!*

Înjurându-se în gând pentru că aproape că își pierduse controlul, deținutul nu ripostă în niciun fel.

– Te-ai certat cu el mai devreme. Mai târziu, ți s-a oferit prilejul și i-ai zdrobit cu ticăloșie ambele picioare.

Clătinând încet din cap, deținutul nu suflă o vorbă.

– Cei care te-au văzut, spun că l-ai azvârlit pe pardoseală și l-ai lovit așa de tare peste picioare că trosneau sub greutatea loviturilor. Ai făcut asta, Carter? Ai făcut-o?

Transpirând din abundență, deținutul își ridică privirea și negă cu un glas ezitant:

– Nu, domnule, jur că nu!

– Pricep. În vocea bărbatului se simțeau mânia și dezamăgirea. Nu este pentru prima oară când ai fost adus în fața mea, Carter, rosti el cu asprime. Din când în când, ai provocat necazuri printre deținuți. Ești un specimen ticălos, dezgustător, care ar trebui să stea mai degrabă într-o cușcă decât în închisoare. Făcu brusc un pas înapoi, de parcă i-ar fi venit greu să suporte apropierea de un asemenea individ josnic. Știu că tu ai făcut asta, Carter. Pariez pe viața mea că tu ai făcut-o. Dar ești un diavol prefăcut, nu o pot dovedi. Vezi tu, tipii ăia sunt toți prea lași ca să te dea în gât, dar tu știai asta deja.

Se aplecă înainte, cu fața aproape atingându-i-o pe cea a deținutului.

– Poate că de data asta ai scăpat, dar o să vină și vremea când o să te prind în flagrant delict. Așa că ai grijă, Carter, fiindcă de acum încolo n-o să mai poți nici să te scarpini în fund fără să aflu eu.

Întorcându-se spre gardian, îi ordonă pe un ton aspru:

– Toate privilegiile îi sunt suspendate pe timp nedeterminat. Acum ia-l din fața mea!

Cu aceasta deținutul fu scos afară și după ce plecă, guvernatorul se așeză la birou, murmurând : „Scârboasă treabă! Niciun fel de date biografice, niciun trecut. De parcă tipul nici măcar nu s-ar fi născut vreodată.“

Scoțându-și ochelarii, îi așeză pe birou și își șterse transpirația de pe față cu ambele mâini. „Mi-aș dori să știu ce face căpușa asta nemernică. Dacă aș afla, aș reuși să termin cu el o dată pentru totdeauna.“

Punându-și ochelarii la loc, își reluă lucrul la documente. Dar chipul dezgustător al celui ieșit pe ușă îi înfierbânta mintea în așa hal, încât cinci minute mai târziu își încetă activitatea, se duse la dulap și scoase o sticlă din care își turnă ceva mai multă băutură decât îi era necesar. Existau momente când se întreba dacă, la urma urmelor, chiar avea nevoie de slujba aceea.

*

În aceeași seară, după ce luminile se stinseră și prin ferestrele cu zăbrele se filtra doar o fâșie îngustă de raze argintii de lună, Edward Trent – Carter era doar un nume de împrumut – zăcea pe priciul său cu ochii închiși și copleșit de gândurile la femeia pe care nu și-o putuse scoate niciodată din minte și la copilul numit Jamie, unicul său fiu, care își dormea somnul de veci, în cimitirul rece, din cauza lui.

– Nu cumva ai din întâmplare vreo țigărușă pe aici, pe undeva?

Glasul cu accent scoțian aparținea bărbatului din priciul de jos. Tânăr și îndrăzneț, acesta nu se temea de nimeni, în afară poate de bărbatul de deasupra lui, care era renumit pentru temperamentul impulsiv și pedepsele crude pe care le aplica celor care se puneau cu el.

Răspunsul veni scurt și tăios:

– Dacă aș avea, ce te face să crezi că ți-aș da-o ție?

– Păi să zicem că pentru aprecierea faptului că mi-am ținut pliscul închis în dimineața asta, când m-a luat guvernatorul la întrebări.

– A fost alegerea ta. Nu ți-am cerut eu să nu scoți o vorbă de nevăstuica aia de la duș.

A urmat o scurtă izbucnire de râs.

– De ce mă iei așa? Ce s-ar fi întâmplat dacă le-aș fi zis că te-am văzut intrând, că i-am auzit guițatul și după aia am auzit cum îi trosneau oasele? Și că te-am mai văzut și pe tine când ieșeai și te furișai afară. Știu că tu ai făcut-o, e bine? Te-aș fi putut turna, dacă aș fi vrut.

– Și de ce nu ai făcut-o? Agățându-se de barele de la capătul priciului său, Trent îi spuse tânărului printre dinți: Dă-i drumu'! Cheam-o pe scârba aia și zi-i că tu știi, scoțian turnător ce ești!

– Păi da, cum nu! Și mâine să mă pomenesc cu amândouă picioarele rupte! Nu, mulțumesc. Mi-ar fi mai de folos o țigărușă.

În tăcerea care urmă, Trent se uită în jos la îndrăznețul tânăr. Apoi se întoarse pe o parte, scormoni în colțul peretelui și o clipă mai târziu aruncă jos o țigară.

– Două fumuri, niciunul în plus, îl avertiză el. Dacă prind ăștia vreun miros de fum de țigară or să se repeadă încoace ca să scotocească locul din podea până în tavan.

Tânărul se ridică.

– Îmi trebuie un foc.

După încă o clipă, un chibrit îi fu aruncat pe genunchi.

– Două fumuri, nu mai mult, îi reaminti Trent.

Frecându-și chibritul de tocul pantofului, tânărul aprinse țigara. Trase cu nesaț și plin de mulțumire din ea.

– Te superi dacă te întreb ceva? zise el.

– N-o să știu până nu mă întrebi.

– *Ai ucis vreodată pe cineva?* Trăgând încă un fum lung din țigară, tipul cel tânăr se uită în sus, ~~dar fu luat prin surprindere~~

când se pomeni strâns de gât pe neaşteptate şi se ridică să poată respira. Hoagh! Hoagh! N... n-am... vrut s... s... să spun n'ic...

Se ridicase până aproape de partea de sus a priciului, tremurând tare, apoi se prăbuşi la pământ, unde zăcu o vreme, sufocat de fumul care îi rămăsese încă în gât.

– Eşti un nebun blestemat! bolborosi el. Nu poate omu' să-ţi pună o întrebare fără să te repezi la el să-l dai gata?

De deasupra lui, bărbatul în vârstă îi aruncă o privire răutăcioasă pe deasupra marginii priciului său.

– De două ori, spuse el încet. Am ucis de două ori. Prima oară a fost un ticălos de hoţ care a crezut că se poate pune cu mine...

– Hmm. Ridicându-se în picioare, tânărul îşi scutură praful de pe uniforma de noapte a închisorii. Nu a mai apucat să fure şi a doua oară de la tine, aşa-i?

– Mai mult ca sigur că nu. Întinzându-se pe spate pe priciul său, bărbatul cel vârstnic părea să fie dispus la confesiuni, mai ales că îşi dăduse seama că tânărul său coleg de celulă nu era soiul care să ciripească. Vezi tu, am firea asta aprinsă. Când oamenii mă supără, mă reped la ei. Nu mă pot abţine.

– Aşa să fie? Mai înainte ca tânărul să tragă încă un fum din ţigară, aceasta îi fu smulsă dintre buze. Iisuse! Aproape că-mi sfâşiaşi buza!

– Am zis două fumuri. Acum e a mea.

– Şi ălălaltu' care e?

– Care ălălalt?

– Al doilea pe care ziceai că l-ai omorât.

Răspunsul veni încet.

– Un copil... Am omorât un copil, dar a fost un accident. Brusc se întoarse în timp, plin de o furie cumplită atât de vie, de parcă faptul se întâmpla chiar atunci. Nenorociţii nu ar fi trebuit să mă urmărească! Dacă rămâneau pe loc, cum le cerusem, asta nu s-ar fi întâmplat niciodată! Ştiam că ea nu va veni niciodată cu mine, aşa că i-am luat puştiul, dar ea a alergat după mine...

bărbatul celălalt venea din susul râului şi m-am simţit prins în capcană. Nu am vrut să se întâmple asta. A fost vina lor la fel de mult ca şi a mea. *Nu ar fi trebuit să se ia niciodată după mine!*

Ultimele cuvinte fură aproape un urlet.

– Al cui era puştiul?

Tânărul ştia că tovarăşul lui de celulă era un ticălos, dar un copil? Asta era un lucru groaznic!

– Era al meu.

– Hristoase Atotputernic! Ţi-ai omorât propriul copil?!

Poate că ar fi spus mai multe, dar degetele ca de fier se încleştară în jurul capului său, de simţi că aproape îşi dă duhul.

– Bine, bine! A fost un accident – am înţeles chestia asta. Dă-mi drumu', ticălos nebun, dă-mi drumu'! În clipa când celălalt bărbat îl eliberă din strânsoare, tânărul scoţian avu senzaţia că o să-i explodeze capul.

Trent îşi continuă confesiunea, cu vocea răguşită de emoţie:

– Mămica lui era cea mai minunată femeie pe care am avut-o vreodată. Nu mi-am dat seama cât de mult o iubeam până când nu am părăsit-o, apoi ea a plecat cu alt bărbat şi nu am putut să o aduc niciodată înapoi. Mi-a făcut vânt, mi-a zis că nu mai vrea să mai aibă nimic de-a face cu mine. Mânia îi făcea glasul să îi tremure. Ai idee cum îl poate face pe un bărbat să se simtă o chestie ca asta?

Pentru o vreme el rămase tăcut.

– Eram nebun... îmi ieşisem din minţi. Am luat băiatul şi am plecat cu el, sperând că ea se va răzgândi şi va veni cu mine, dar în loc de asta ea a devenit ca o fiară. S-a luat după mine şi eu am intrat în panică. A încercat să îmi smulgă băiatul din braţe şi nu ştiu cum totul a luat-o razna. Era acolo un râu, vezi tu?! Râul l-a luat şi l-a dus departe. A fost vina lui Lucy. Dacă ar fi fost de acord să îşi ducă viaţa alături de mine, asta nu s-ar fi petrecut niciodată. Vocea i se frânse. Nu cred că Lucy mă va ierta vreodată.

– Cu ea ce s-a întâmplat?

– Habar n-am. Am fugit cât de departe am putut... Pentru mai bine de un an am fost pe mare. Când a izbucnit războiul, eram în Canada – mi-am văzut de muncă într-o tabără de tăiat copaci pe toată durata lui. Nu vedeam de ce ar fi trebuit să primesc un glonț în fund de la Hitler, câtă vreme puteam evita chestia asta.

Celălalt deținut, care fusese prea tânăr ca să lupte, nu înțelese o asemenea atitudine, cu un frate mai în vârstă și un unchi care muriseră în război. Consideră totuși că e mai înțelept să tacă, deși ceva din sentimentele sale răzbătură la suprafață când îl întrebă:

– Deci nu te-au pus la popreală?

– Nu.

– Și cu toată chestia asta ți-ai văzut mai departe de viață?

– Da.

– Și celălalt?

– Care celălalt?

– Cel care a furat de la tine.

– Am fost isteț. După ce l-am omorât, l-am îngropat într-un loc unde să nu fie găsit niciodată. Era un nimeni, un hoț și un vagabond, a fost destul de ușor să iau numele lui. Mi-am luat măsuri de precauție și m-am ținut la fereală destul cât să îmi creez o nouă identitate. Arogant ca întotdeauna, el continuă: Mai mult de douăzeci de ani am reușit să stau departe de luminile rampei, apoi într-o noapte, pe țărm, la Liverpool, m-am îmbătat și m-am băgat într-o bătaie care a sfârșit scârbos și m-au găbjit.

– Edward Carter este numele tău adevărat?

– Ei, prea multe întrebări, scoțianule! Trent deveni precaut. Mi se pare că ți-am zis mai multe decât era necesar.

– Ești un tip norocos! După lege, pentru tot ce ai făcut ar fi trebuit să atârni în ștreang.

Cu o abilitate uimitoare care îi dezmințea vârsta, bătrânul se aruncă jos de pe prici, îl apucă pe tipul cel tânăr de gulerul cămășii și îl smuci ca să se ridice în picioare.

– Ar trebui să te simți onorat, mârâi Trent. Ești singura persoană căreia m-am confesat vreodată. Poate că a fost o idee proastă. Poate că spre nenorocirea ta ai aflat prea multe lucruri.

Ținându-l strâns, îl trase pe tânăr mai aproape de el.

– Am făcut oare o greșeală uriașă? După câte îmi dau seama, nu s-ar părea că ai fi genul căruia să-i placă să scoată câțiva bănuți din ceea ce i-am zis eu. Sau oi fi? Ești tipul de ciripitor au ba?

Cu ochii măriți de spaimă, tânărul se grăbi să îl asigure:

– Știi bine că n-aș face niciodată un lucru ca ăsta. Ar trebui să fiu de-a dreptu' nebun. Țin prea mult la picioarele mele. N-aș vrea să rămân șchiop ori chiar mai rău, fin'că nu m-aș pricepe să-mi pun lacăt la gură.

Pârnăiașul cel în vârstă rosti printre dinți:

– Ce ai aflat despre mine?

– Nimic! Chiar nimicuța!

– Foarte înțelept din partea ta. Făcându-și vânt, Trent se urcă înapoi, pe priciul lui. O clipă mai târziu, chiștocul de țigară fu aruncat jos, celuilalt deținut. Mă întreb mereu ce-o mai fi cu ea?

– Cu cine?

Tânărul se simțea încă răvășit, deși era mulțumit că își păstrase picioarele tefere și primise încă două fumuri de țigară.

– Lucy Baker. Era cea mai excitantă femeie pe care ai fi putut s-o cunoști vreodată. Nu arăta ca ceea ce s-ar putea numi o frumusețe – nu era soiul care-ți ia ochii, sau fermecătoare, ori altceva de genu' ăsta.

– Dacă nu avea nici strălucire, nici farmec, ce te-o fi atras la ea?

– Lucy era oarecum deosebită, greu de uitat. Era la fel ca un copil – pură și inocentă, dar și răutăcioasă. Atunci când am cunoscut-o era mai plină de viață decât oricare altă femeie. Zâmbetul îi era mai strălucitor decât o zi de vară și când râdea o făcea din toată inima. Era mică și simpatică și cu ochi care păreau să cânte și te prindeau în mreje și nu-ți mai dădeau drumul...

– Ce s-a întâmplat cu ea?

– Habar n-am. Se gândi la ea cu nostalgie. Acu' e mai în vârstă, la fel ca mine. Mă întreb adesea dacă mai are calitățile alea vrăjite sau dacă s-a umplut de zbârcituri și s-a urâțit. Eu m-am conservat bine în toți anii ăștia, dar nu pot să zic cum o arăta ea. Încă îi mai păstrez chipul în minte... poate că ar fi păcat să îl distrug pe ăsta cu cel adevărat de acum. Râse scurt, sec. Cutez a zice că aș fi șocat dacă aș vedea-o cumva peste nu prea multă vreme.

– Te-ai mai întors vreodată... în locul acela?

– Nu. Deși aș vrea totuși. Mi-am dorit-o întotdeauna, numai ca să dau toate lucrurile peste cap. Era un tip, Barney Davidson îl chema. După câte se pare nu m-a văzut atunci, că altfel s-ar fi luat după mine. Din câte îmi amintesc, nu era un bărbat înalt, dar avea în el o putere ca de taur. Socot că aș da de bucluc acolo și nu prea mi-s sigur dacă ar trebui să risc să fiu dus la închisoare și agățat în ștreang pentru ce s-a întâmplat în noaptea aia.

– Adică nu ți-ai mai dorit niciodată să te întorci în locurile alea, de atunci încoace?

Tipul în vârstă izbucni în râs.

– M-am tot gândit la asta o grămadă, de curând. Tocmai m-am hotărât să mă duc acolo și să aflu dacă ea se mai găsește prin preajmă. Mai întâi, însă, ar trebui să mă feresc de vreo boacănă și să ies de aici. Se aplecă peste marginea priciului său. Dar să nu care cumva să-ți închipui că nu voi veni după tine dacă o să ciripești vreodată ceva despre ce ai auzit în noaptea asta.

Tânărul îi dădu înapoi chiștocul.

– Poate oi fi eu îndrăzneț și nesăbuit uneori – din cauza asta am și ajuns aici. Dar nu sunt stricat la cap. Secretul tău se află în siguranță cu mine, așa că nu trebuie să te temi.

Tovarășul lui de celulă râse încet, sinistru:

– Nici nu am de gând, ripostă el, plin de încredere. Mai degrabă te las pe tine să *te temi.*

Mult timp după aceea, tânărul rămase treaz, gândindu-se la avertismentul voalat al camaradului său. Nu avea nici urmă de

îndoială că dacă ar fi povestit vreodată cuiva despre ce se discutase în acea noapte, ar fi plătit un preț groaznic.

Cu toate acestea, era intrigat de ceea ce auzise despre copil și femeie, și de faptul că și după atâția ani bătrânul încă mai era înnebunit după ea. Această Lucy, care părea să fi fost femeia pe care și-o dorește orice bărbat ca să își împartă viața cu ea – nu îndeajuns de strălucitoare ca să atragă un alt bărbat, dar cu o frumusețe interioară deosebită care răzbate în afară.

Oare ce făcea ea acum? Cum arăta? Era plină de zbârcituri și urâtă, cum se temea Carter sau încă mai rămăsese persoana aceea fermecătoare care fusese mereu? Mai presus de toate, care îi erau sentimentele față de el? La urma urmelor, indirect sau nu, acesta era ucigașul copilului ei.

Un singur lucru era sigur: numai teama de a fi prins fusese cea care îl ținuse departe pe Carter în tot acest răstimp.

Uitându-se în sus, ca să se asigure că tovarășul său de celulă adormise, scoțianul se gândi la povestea pe care tocmai i-o spusese acesta. Murmură încet, de parcă i s-ar fi adresat lui Lucy: „După cum mi se pare mie, nebunul încă mai tânjește după dumneata."

Închizând ochii, el își făcu semnul crucii: „Dumnezeu să te ajute, cucoană. Am presimțirea că încă nu ai scăpat de el."

CAPITOLUL CINCI

– Vrei să mă ajuţi?

Ieşind din hambarul de la Far Crest Farm, Ben se îndrepta spre Mary, care se aplecase peste gard.

– Uite ce am găsit! spuse el, arătându-i o pereche de cizme. Sunt un pic cam mari, dar cu siguranţă te vei descurca.

Văzându-l cu pantalonii negri vârâţi în cizme, cu jerseul de lână pe care îl purta pe sub haina lungă până la genunchi, ea se gândi că arăta a fermier din cap până în picioare.

– Poftim? Vrei să te ajut să strângi oile? spuse ea surprinsă. Nu am nici cea mai vagă idee de asta.

El zâmbi îngăduitor.

– Şi nici nu vei avea vreodată, dacă nu mă laşi să îţi arăt.

Se apropie de ea, cu încrederea bărbatului care e mulţumit de norocul său, şi îşi strecură un braţ în jurul mijlocului lui Mary. Împreună se simţeau liniştiţi şi calmi, şi zăboviră un moment ca să se bucure de sărbătoarea naturii care îi înconjura de pretutindeni.

– Momentul acesta al zilei îl îndrăgesc cel mai mult. Ben nu încetase niciodată să se minuneze de cât de repede uitase de viaţa de la oraş. Munca şi inima lui îi erau acum adânc înrădăcinate aici, în Salford. Există trei momente ale zilei când mă simt mai apropiat de pământ, îi mărturisi el. Primul e de dimineaţă, când lumea încă doarme şi iarba mai e plină de rouă. Apoi sfârşitul zilei, când soarele apune şi cerul e stropit de culori. Şi cel de acum, când se apropie mijlocul zilei, când dimineaţa se duce către amiază.

Aplecându-se, o sărută uşor pe Mary pe obraz.

– Înainte să te fi cunoscut, eram un bărbat singur, îi murmură el la ureche. Urmăream zilele cum se schimbă şi trec, şi la sfârşitul fiecăreia mă simţeam şi mai singur. Fiindcă în jurul meu se afla atâta frumuseţe, am învăţat să trăiesc cu singurătatea mea şi să mă bucur de ceea ce există aici. Dar acum te am pe tine, cu care să împart toate astea şi nu m-am simţit niciodată mai fericit şi mai mulţumit.

Luând-o pe după umeri, o întoarse blând cu faţa spre el. Pentru o clipă îndelungată îi privi chipul, ochii aceia adânci, de culoare albastru-închis, ca levănţica, şi minunatul păr des care îi încadra trăsăturile frumoase.

– Te iubesc! şopti el. Acum, că te-am găsit, nu vreau să mai trăiesc singur, fără tine.

– Dacă ar fi după mine, îl tachină Mary, îţi făgăduiesc că nu vei mai fi niciodată. Gândurile îi zburară la părinţii ei, Barney şi Lucy. Deşi uneori nu mă pot abţine să nu mă simt speriată, adăugă ea.

Ben o strânse mai tare.

– Speriată de ce anume?

– De felul în care suntem noi, tu şi cu mine.

– De ce ar trebui să îţi fie frică?

– Din cauza părinţilor mei. Şi ei s-au iubit, dar după un timp scurt au fost despărţiţi. După ani de aşteptare, Ben o adusese la viaţă, dar în acelaşi timp o făcuse mai temătoare decât fusese vreodată. Nu aş putea îndura să te pierd, Ben.

Ben o îmbrăţişă cu putere. Îi înţelegea temerile, oare nu simţea şi el la fel?

– Când iubeşti pe cineva – senzaţia părului ei de mătase pe obrazul lui este minunată – trebuie să iei fiecare zi aşa cum e şi să o trăieşti cu intensitate. Adevărul este că ai două opţiuni, iubita mea. Una ar fi să accepţi că niciodată nu va exista un sfârşit fericit pentru oricare dintre voi... doar dacă nu veţi părăsi acest pământ împreună şi în acelaşi timp.

Mary nu se gândise la această eventualitate, dar acum își dădu seama cât de adevărat era ce spunea el.

– Ziceai că există două opțiuni.

El încuviință.

– Pe de altă parte, poți alege să nu te încredințezi niciodată nimănui. Dar dacă faci asta nu vei afla niciodată ce înseamnă să iubești pe cineva în felul în care l-a iubit mama ta pe Barney, sau cum ne iubim noi doi. Își aplecă încet capul. Nu mi-aș dori să mă lipsesc de ceea ce avem acum.

Lui Mary îi dispărură îndoielile.

– Aș prefera mai degrabă să îndur suferința și singurătatea pentru tot restul vieții mele, decât să nu știu cum e să te iubesc pe tine, îi spuse ea.

Dându-i drumul din îmbrățișare, el descoperi cu uimire că avea ochii plini de lacrimi. Cu vârful degetelor i le șterse încet pe cele care se prelinseseră pe obraji.

– Noi doi am fost foarte norocoși că ne-am găsit unul pe celălalt. Așa că pentru moment hai să fim recunoscători pentru acest lucru și, așa cum îți ziceam, să luăm fiecare zi așa cum ni se oferă.

Întors din hoinăreala lui, Chuck, bătrânul și credinciosul labrador al lui Ben, alergă în întâmpinarea lor, lătrând întărâtat.

– Cred că încearcă să ne spună ceva, râse Mary.

Ben se aplecă pentru a liniști animalul.

– În regulă, în regulă! Acum potolește-te! Uitându-se în sus, spre Mary, o întrebă: Ce zici, ai poftă de o alergătură? Vrei să mă ajuți cu oile?

Mary zăbovi o clipă înainte de a răspunde, deoarece nu mai făcuse asta niciodată până acum, dar când vorbi, era plină de entuziasm:

– Foarte bine, voi face o alergătură!

– Știam eu! exclamă Ben. Până la urmă cred o să scoatem o fermieră adevărată din tine.

*

Mary nu se mai simțise niciodată atât de bucuroasă, ca atunci când alergă să strângă oile. Câinele era un maestru la așa ceva.

– Acum ia-le ușor, băiete! îl domoli Ben, ca să nu le facă pe oi să o pornească în goană, ceea ce le-ar fi dăunat celor gestante.

După nu prea multă vreme, turma fu adunată în ocol, gata pentru ca Ben și Mary să le separe pe cele aflate într-un stadiu avansat cu sarcina și să le dea drumul înapoi celorlalte.

Cu multă grijă și gingășie, Ben le examină pe fiecare. Oile mai apropiate de momentul fătării îi fură încredințate lui Mary, care le duse într-un țarc mai mic, în vreme ce celorlalte li se dădea drumul înapoi, pe pășunea principală.

După ce turma a fost triată, Ben și Mary își acordară o pauză.

– Sunt mândru de tine! îi spuse Ben acesteia. Ești născută să fii soție de fermier.

Cele douăsprezece oi gestante fură mânate în micul padoc din apropierea casei, unde Ben le putea supraveghea.

– Mă gândesc că merităm o pauză, spuse el căscând.

Mary fu de acord și amândoi se îndreptară spre casă, unde își scoaseră cizmele, își atârnară hainele în cuier, după care se spălară ca să îndepărteze de pe mâini noroiul și mirosul de oaie.

În salonașul confortabil, Ben reuși să facă în scurt timp focul în cămin, în vreme ce la bucătărie Mary se ocupa de ceai. Îi plăcea locșorul acesta încântător, cu plafoanele joase de un alb strălucitor și uriașul șemineu din piatră. Arăta ca una dintre acele căsuțe pe care le puteai vedea în ilustratele poștale.

Când în șemineu lemnele începură să trosnească, iar flăcările se înălțară strălucitoare, cei doi își țineau băutura caldă în mână, Ben așezat în fotoliu, iar Mary ghemuită la picioarele lui, cu fața îmbujorată de căldura focului și un zâmbet de mulțumire pe chip.

Cum ea părea să se fi cufundat într-o lungă tăcere, Ben se aplecă și o întrebă:

– Ce se întâmplă, iubito?

Mary clătină din cap.

– Nimic.

Dar Ben era de altă părere.

– Hei! Cu mine vorbeşti! Ceva îţi umblă prin minte. Dacă eşti îngrijorată, mi-aş dori să ştiu şi eu.

Ea îşi întinse braţul şi îl apucă strâns de mână.

– Scuză-mă, Ben! Nu vreau să stric cu nimic momentele acestea, dar chiar simt nevoia să vorbesc. E ceva ce vreau să zic despre... părinţii mei. A trecut un an de când mi-au spus ce s-a întâmplat şi tot nu pot să accept toate astea – că tata şi-a trimis familia departe, făcându-i să-l urască, în vreme ce el era atât de bolnav şi având o disperată nevoie de ei. Şi că mama îl iubea atât de mult, în tot acest răstimp când el a iubit pe altcineva.

– Trebuie să fi fost tare greu pentru ea, remarcă Ben gânditor. Să lucrezi ziua întreagă cu cineva pe care îl iubeşti şi să ştii că el nu are ochi decât pentru soţia lui... deşi asta este exact felul în care ar trebui să fie un mariaj fericit.

Mary credea şi ea la fel şi îi continuă ideea:

– Pentru mama trebuie să fi fost un adevărat iad. Şi totuşi continua să stea acolo, mulţumită numai şi cu faptul că se afla în apropierea lui.

– Totuşi ea şi Barney au ajuns să fie împreună, îi reaminti Ben. Şi eu unul sunt recunoscător pentru asta, fiindcă dacă nu s-ar fi întâmplat aşa, tu nu te-ai fi născut niciodată, iar eu nu te-aş fi cunoscut.

– Ben! Ce o să facă ea? Va hotărî până la urmă să îi spună celeilalte familii ce s-a întâmplat? Sau îi va lăsa să îşi trăiască mai departe vieţile, în ignoranţă?

Încrezându-se în el în totalitate, ea îşi deschise inima.

– Vreau să ştiu unde se află ei acum. Trebuie să mă întâlnesc cu ei şi să le vorbesc despre tatăl meu şi despre cum s-au întâmplat lucrurile. Vreau să afle ce a făcut pentru ei... că nu a încetat niciodată să îi iubească şi că i-a trimis departe deoarece nu dorea

ca ei să rateze ocazia unei vieţi noi la Boston, aflând că el era în faza terminală a bolii.

De când Adam îi destăinuise adevărul, Mary nu se mai putea gândi la nimic altceva.

– Înţelegi ce vreau să zic, Ben? Crezi că greşesc dorindu-mi să-mi cunosc cealaltă familie? Pe Thomas şi pe Ronnie, şi pe Susie? Cât despre micul Jamie, acesta era doar un copilaş de doi anişori când s-a înecat, iar mămica nu vorbeşte despre el. Vreau să îmi cunosc rădăcinile, să ştiu de unde vin. Vreau să merg acolo, la Liverpool, unde s-a întâmplat totul!

Vocea i se frânse.

– Oh, Ben, dacă mi-aş putea aduce aminte mai clar despre acele vremuri! De ce nu vrea mama să mă ducă acolo? Încearcă oare să mă protejeze? Se teme că toate lucrurile acelea mă vor durea? Dar nu vede oare că ele mă rănesc şi acum? De ce nu înţelege că simt o nevoie disperată să văd unde s-au petrecut, fie şi numai pentru a-mi dobândi liniştea sufletească? Cunosc doar jumătate din povestire şi mama nu vrea să îmi vorbească despre asta. Trebuie să calc pe pământul pe care l-au lucrat, să merg până la râul unde s-au luptat să îl salveze pe micul Jamie! Trebuie să văd unde zace el şi să îmi aflu tihna în privinţa lui!

Luând-o în braţe, Ben încercă să o liniştească.

– Îmi dau seama că e greu, dar şi pentru mama ta e greu. Ea a trecut prin toate astea şi acum trebuie să trăiască cu urmările tuturor acestor întâmplări. Acordă-i timp! Pentru ea va însemna un efort considerabil ca să se confrunte din nou cu ce a fost atunci, dar mama ta este o femeie hotărâtă, puternică. *Va dori* să se întoarcă în locurile acelea! *Va dori* să îţi arate unde s-au întâmplat toate, ştiu că o va face. Fii răbdătoare, draga mea! Are nevoie să se convingă ea singură de asta. Când va sosi clipa ca să înfrunte toţi acei demoni ai trecutului, va fi nevoită să dorească să îi fii alături. Fiindcă tu eşti copilul ei şi al lui Barney şi fiindcă a se întoarce acolo va fi unul dintre cele mai grele lucruri pe care a trebuit să le facă vreodată.

Mai discutară apoi vreme îndelungată, până când el o îmbrăţişă strâns şi săruturile îi deveniră mai înfocate şi curând, chiar acolo, pe covor, făcură dragoste pentru prima oară. A fost o experienţă de plenitudine încărcată de bucurie, o unire a sufletelor şi a trupurilor, prin care iubirea lor a devenit mai puternică.

După aceea, cu patima potolită şi trupurile istovite, rămaseră culcaţi acolo, în calda strălucire a focului, gândindu-se şi visând la viitorul lor împreună. Nu vorbiră timp îndelungat, căci inimile şi gândurile li se aflau în deplină armonie. Nu aveau nevoie de cuvinte pentru a şti acest lucru.

După o vreme, în timp ce Mary se îmbrăca, Ben se duse afară. O clipă mai târziu, ea îl auzi strigând-o.

– Mary! Repede! Vino să vezi ceva!

Neştiind la ce să se aştepte, ea alergă afară şi îl văzu făcându-i semn cu mâna, cu chipul strălucitor de emoţie.

– Priveşte! Arătă spre una dintre oi. Aceasta intrase în travaliu şi stătea cu capul în jos, aproape îngenuncheată şi cu întreaga greutate a trupului apăsând pe gard, ignorându-le prezenţa.

Următoarele minute fură de-a dreptul magice. Puiul apărea, centimetru cu centimetru. Scăldat în lichid, mielul îşi croia drum afară, până când alunecă pe pământ, cu un foarte uşor plescăit. Pentru o clipă ce li se păru o eternitate, mama nu se mişcă, ci stătu cu capul atârnând, odihnindu-se. Apoi se întoarse brusc către odrasla sa şi începu să o lingă, îndepărtând membrana vâscoasă care îl acoperea.

Câteva clipe mai târziu, mielul se ridică pe picioarele încă nesigure şi cu un cap ce părea prea mare faţă de trupul micuţ. Se scutură, căzu şi se strădui să se ridice din nou, iar într-un timp incredibil de scurt începu să caute sfârcul mamei.

– E splendid! spuse Mary fascinată.

– N-ai mai văzut niciodată un miel abia fătat?

Ben văzuse acest lucru de multe ori până atunci şi de fiecare dată fusese la fel de emoţionat.

– De fapt, nu am văzut niciodată cum se naşte un miel, recunoscu Mary. Mă plimbam pe câmp în perioade diferite ale anului şi am văzut cum se zbenguiau şi ţopăiau cei nou-fătaţi, dar cum fată o oaie chiar nu am văzut până acum.

– Ai atins vreodată un miel abia fătat? o întrebă el.

– Niciodată!

– Ţi-ar plăcea s-o faci?

Ea păru surprinsă:

– Dar mama lui o să ne lase?

– Desigur.

– Atunci da, mi-ar plăcea să fac asta.

Aşteptară o vreme, până când mama şi puiul se obişnuiră unul cu celălalt, iar cel din urmă supse destul lapte. Apoi, cu mare grijă şi vorbindu-i mamei, Ben o conduse pe Mary de-a curmezişul padocului.

Nu îl luă imediat pe miel de lângă mama lui, ci îi făcu semn lui Mary să stea nemişcată, iar apoi începu să îi murmure oii că e la fel de mândru de copilaşul ei pe cât era ea şi că nu voia să îi facă mielului niciun rău, ci doar că avea de gând să i-l arate lui Mary şi apoi i-l va da înapoi. Dar mama nu manifestă niciun semn că ar interesa-o ce zicea el şi când acesta se lăsă jos ca să ia în braţe puiul, ea doar stătu şi îl urmări cu privirea de parcă ar fi ştiut că nu îi va face nimic rău.

La început micuţul se zbătu, dar Ben prinse cu grijă ghemul de câlţi care se agita şi îl întinse spre Mary, spunându-i acesteia să îi miroasă blana.

Surescitată, Mary se aplecă deasupra micii creaturi şi îi adulmecă mirosul blănii.

– Miroase a cald şi nu prea plăcut, ca marmelada proaspătă, râse ea. Pot să îl ating?

Cum el încuviinţă, ea se întinse şi îşi purtă degetele pe deasupra caierului de lână. Senzaţia pe care o trăi era ceva ce nu mai simţise niciodată. Sub atingerea ei, cârlionţii de lână erau aspri şi ţepoşi. Fu uimită.

– Am crezut că va fi *moale* la atingere, zise ea cu surprindere.

Înainte de a restitui mielul mamei sale, Ben își înmuie un deget în lichidul care ieșise odată cu nou-născutul și care se strânsese din loc în loc, printre smocurile de iarbă. Apoi își șterse degetul de spatele mielului, după care i-l dădu înapoi mamei sale, ce devenise neliniștită. Oaia îl linse cu limba-i aspră, înainte de a se trage deoparte, satisfăcută.

– De ce ai făcut asta? îl întrebă Mary, curioasă.

– Se întâmplă uneori ca o oaie să își respingă mielul, dacă nu e sigură că este al ei, îi explică Ben. Amândoi am pus mâna pe miel și am lăsat acolo mirosul nostru. Mânjindu-l cu acel lichid pe spate, m-am asigurat că ea îl poate mirosi și își va recunoaște puiul, așa că în mintea ei nu va exista nicio îndoială.

Pentru Mary ziua aceea fusese de neuitat. Făcuse dragoste cu cel care urma să îi devină soț și fusese martoră la miracolul unei nașteri, aproape ca un semn al copiilor ce s-ar putea să îi aibă, cândva, în viitor. Dar deocamdată era nerăbdătoare să se întoarcă acasă și să discute cu mama ei. În clipele acelea existau alte probleme importante ce trebuiau rezolvate.

*

Lucy îi văzu venind.

– Se întorc acum, îi spuse ea lui Adam, care lustruise mașina și acum savura sandvișul pe care i-l adusese Lucy.

– Bun! Terminându-și sandvișul, el se scuză. Mă duc să îmi dau jos salopeta.

– Să nu stai mult.

Era ciudat că, cu fiecare zi care trecea, Lucy părea să aibă nevoie să îl facă părtaș la tot ce făcea.

Adam fu cuprins de emoție, dar și de îndoială.

– Ești sigură că vrei să rămân și eu?

– Da, Adam, sunt sigură. Lucy nu avea îndoieli. Doar ai participat mereu la toate astea.

– Bine atunci. Mă duc să mă spăl. Lasă-mi vreo zece minute. Oh, și mulțumiri pentru sandviș. Îi întinse farfuria. A fost gustos, ca de obicei, deși n-ar fi stricat ceva mai multe murături.

Îi făcu șmecherește cu ochiul și se grăbi să plece.

Lucy ieși afară și așteptă ca fiica ei și Ben să coboare din mașină.

– Ți s-a livrat de dimineață ce ai comandat, îi spuse fiicei sale. E lângă seră.

Mary, care arăta mai minunat decât o văzuse mama ei vreodată, uitase complet de comandă.

– Ce fel de livrare ?

– O încărcătură de bălegar putred, oftă Lucy. Adam a ajutat să îl dea jos din căruță și e o duhoare de nesuportat! Pot să simt mirosul și din bucătărie!

– N-o să mai bombăni când o să îl bag în pământ, ca să se facă varza mare și morcovii dulci, zâmbi Mary puțin răutăcios. În orice caz, noi avem azi o altfel de „livrare“, nu-i așa, Ben?!

Ben era cu gândurile aiurea, uitându-se la mașina lui Lucy, care se afla lângă ei.

– Adam păstrează grozav mașina asta. E o mândrie pentru el.

– Ben! Mary îi dădu un ghiont. Tocmai îi spuneam mamei că avem o altfel de „livrare“.

– Bineînțeles că avem... Primul dintre mieii de primăvară s-a hotărât să își facă apariția, anunță el cu mândrie. Și am văzut tot procesul, de la naștere până la întâiul supt.

Mary le împărtăși cu entuziasm amănuntele micii sale aventuri.

– I-am atins blana. Am crezut întotdeauna că e moale și netedă, îi spuse ea mamei, cu voce emoționată. Dar e aspră la pipăit și strânsă ca un arc.

– Astea ți le-aș fi putut spune și eu, o tachină Lucy. Tatăl tău a avut odată o turmă întreagă de oi. Primăvara a fost mereu cel mai minunat anotimp, când se nășteau mieii și eu puteam să mă

aşez pe un ciot de copac de la marginea pădurii şi să mă uit la ei cum ţopăiau şi se zbenguiau.

Înainte ca amintirile să o copleşească din nou, ea le spuse cu vioiciune:

– Veniţi în casă, am ceva să vă spun.

Când intrară pe uşa bucătăriei, Adam era deja acolo, spălat şi schimbat şi cu o expresie de teamă în ochi.

– Ziua bună la amândoi! îi salută el de bun venit.

Dându-se deoparte, aşteptă până când trecură şi apoi îi urmă de-a lungul coridorului până în salonul micuţ. După ce se aşezară – Ben şi Mary alături, pe canapea, Adam în fotoliul de piele şi Lucy în cel de vizavi de el, aceasta din urmă spuse uşor agitată:

– De multă vreme cochetez cu ideea de a mă întoarce în Nord. Pe măsură ce continua, nervozitatea îi dispăru şi în fiinţa ei se instaură un calm desăvârşit. Pentru mine nu va fi deloc un lucru uşor. Alţi oameni trăiesc acum în casa veche care a aparţinut odinioară lui Barney şi străinii îi cultivă pământurile.

Pe chip îi apăru o expresie visătoare şi ochii i se întristară.

– Şi totuşi amintirile se mai află încă acolo, pe câmp şi în casa de la ţară. Amintiri care nu mă vor părăsi niciodată, ca bucuria şi regretul şi oh! râsul nostru, al amândurora.

Râsul, bucuria, prietenia şi dorul după un bărbat despre care crezuse că nu va fi niciodată al ei...

Înghiţind cu greu, se uită spre fiica ei, care o îndemnă pe tăcute să continue. Făcându-şi curaj, îşi drese vocea şi le spuse cu o voce fermă:

– Una dintre vizite o datorez de mult şi acum, că timpul pare a se scurge mai repede, nu vreau să o mai amân prea mult. Am un vechi şi foarte bun prieten, vorbesc despre doctorul Lucas, în mod sigur aţi aflat despre el până acum. Mă cunoaşte bine. Uitându-se înspre Adam, ea îşi întinse braţul şi îl apucă pe acesta de mână. Aproape la fel de bine ca bunul meu prieten, Adam.

Adam zâmbi, cu chipul îmbujorat brusc.

– Doctorul Lucas e un om minunat, remarcă el. Va fi bine să îl revezi, sunt sigur.

– L-ai anunţat că vii? o întrebă Mary pe mama ei.

– Nu, încă nu.

– Când ai de gând să te duci?

– Nu ştiu sigur, răspunse Lucy. Abia m-am hotărât. Poate că peste vreo două săptămâni. Îi voi scrie doctorului Lucas. În zonă există multe hoteluri bune.

Mary mai avu o întrebare:

– Mamă!

– Da, dragă.

– Putem veni şi noi cu tine? Eu şi cu Ben...

Lucy se grăbi să îi dea asigurările de rigoare:

– Nici prin gând nu mi-ar fi trecut să mă duc acolo fără tine. Când am plecat, erai prea mică pentru a-ţi putea aminti acum toate lucrurile acelea.

Simţi cum o invadează nostalgia.

– Trebuie să îţi arăt câmpurile unde muncea tatăl tău împreună cu familia sa, şi casa în care am trăit. Şi nu mai pot de nerăbdare ca să o văd pe Bridget. Dacă mă iau după scrisorile ei, este încă plină de viaţă, dansează, cântă şi flirtează fără jenă. A fost căsătorită cu *patru* bărbaţi şi s-a descotorosit de ei unul după altul. Nu pare să se fi schimbat niciun pic. Dar vai! ce minunat va fi să o văd din nou! Pariez că s-a transformat într-o bătrână dizgraţioasă şi face o avere din tot ce atinge!

Ben se arătă intrigat:

– Nu ai mai întâlnit-o niciodată în tot acest răstimp?

Lucy clătină din cap:

– Bridget e prea ocupată să îşi sporească averea, iar până acum nu am reuşit nici eu să adun suficient curaj ca să mă întorc în acele locuri de demult. Izbucni într-un râs cu hohote. Nu m-aş încumeta să pariez că arată exact la fel ca atunci, iar după câte îmi dau seama încă se mai ocupă cu vechile ei şmecherii, învârtind şi sucind şi făcând prăpăd printre bărbaţi.

Molipsită de entuziasmul lui Lucy, Mary dădu fuga să se aşeze pe braţul fotoliului în care stătea mama sa.

– Oh, mămico, m-aş bucura s-o cunosc! Şi vreau să văd totul, câmpurile, şi casa, şi râul...

Se opri brusc, văzând că Lucy o privea cu ochi îndureraţi, ca şi când mama ei ştia la ce se gândea ea în clipa aceea.

– O să vrei să mă duci să îmi arăţi unde este el, mamă? Strecurându-şi mâna într-a lui Lucy, ea insistă cu blândeţe. O să mă duci la cimitirul unde zace Jamie?

În mintea ei Lucy revăzu totul – noaptea aceea şi groaza cumplită – şi îngropând amintirile adânc, în străfundurile minţii, nu dădu atenţie întrebării.

– Aşadar iată-te, scumpa mea! spuse ea pe un ton vioi şi întorcându-se spre Ben îl întrebă: O să vii cu noi, nu-i aşa, Ben?

Exact cum sperase, Ben nu ezită:

– Mi-ar plăcea chestia asta! Mulţumesc, Lucy.

Lucy bătu din palme.

– Buuun! E magnific! Sunt sigură că Adam se va ocupa de tot ce trebuie. Îi făcu cu ochiul. Desigur, ar fi frumos dacă am avea şi o dată pentru nuntă, aşa ca să putem planifica lucrurile cât mai bine. Abbie, fiica lui Ben, va fi o domnişoară de onoare încântătoare, nu crezi, Adam?

Mary îşi aruncă braţele în jurul gâtului mamei sale:

– Eşti o hoaşcă bătrână care se preface că nu ştie nimic, chicoti Mary, dar nu te-aş schimba pentru nimic în lume.

Lucy nu se putu abţine şi insistă:

– Ei, Ben? O să fie o nuntă curând sau nu?

Încântat de felul direct de a fi al lui Lucy, Ben făgădui:

– Cred că ar trebui să ai pregătite pălăria şi tot echipamentul de rigoare. N-o să fie deloc o surpriză dacă asta se va întâmpla mai devreme decât crezi. Aşa e, Mary?

Fata se dovedi un pic timidă şi se eschivă, aşa cum făcuse şi mama ei mai înainte.

– Va trebui să aşteptăm şi să vedem, ce zici? Cu aceste cuvinte, se pregăti să plece, întrebând: Cine vrea o ceaşcă de ceai?

Pentru moment, discuţia era încheiată, dar mai rămâneau multe care erau aşteptate cu nerăbdare.

Şi multe de care să se teamă.

CAPITOLUL ŞASE

Bridget dusese flori la cimitir în fiecare zi de sâmbătă, iar sâmbăta aceea nu se deosebi prin nimic de celelalte.

Cu douăzeci de ani în urmă, ea făcuse o promisiune unei prietene, şi deşi făcuse multe lucruri în viaţa sa, dintre ele destule de care nu era mândră, nu îi stătea în fire să încalce o promisiune.

Oprindu-se să pună jos buchetele de narcise albe şi galbene, se scotoci în buzunar şi scoase de acolo un plic. Apoi îl ţinu în sus, ca şi când şi-ar fi închipuit că micul Jamie l-ar putea vedea.

– În dimineaţa asta am primit o scrisoare de la mămica ta, murmură ea în irlandeza-i cântată. În cele din urmă, vine să ne vadă. Ce zici de asta, ei? A, sigur, n-o să fie deloc uşor pentru mămica ta... cu o familie străină în căsuţă şi râul numai la o aruncătură de băţ, ca şi când acolo nu s-ar fi petrecut nimic rău. Dar noi ştim cu totul altceva, nu-i aşa?

Trase adânc aer pe nări, apoi îl dădu afară cu un oftat prelung:

– Ah, dar e o femeie curajoasă, mămica asta a ta. După ce i-ai fost luat, şi-a continuat drumul alături de dragul de Barney. Şi-a făcut o viaţă nouă şi, deşi ne scriem din când în când, nu am mai dat ochii una cu alta în toţi anii ăştia.

Când o picătură ca de rouă îi apăru pe vârful nasului, o îndepărtă cu dosul palmei.

– Bate un vânt rece, zise ea. Mai bine aş pleca, sau genunchii mei or să mă doară din nou. Chicoti. Nu mai sunt tânără ca odinioară, ce păcat, dar nu pot lăsa anii să mă copleşească, pen'că

odată ce-o să fac asta, o să fiu ca şi terminată. Îşi îndreptă umerii. Şi în plus, mi-s încă o femeie tânără care luptă şi îşi înfige ghearele în drumul ei spre vârf.

După ce rearanjă buchetelele într-o formă mai frumoasă, se ridică în picioare, bombănind în vreme ce se îndrepta.

– Bătrânele mele oase încep să se vaiete, dar mintea mi-e la fel de sprintenă ca întotdeauna.

Bridget era mulţumită de sănătatea de care se bucura. Aceasta însemna că îşi putea urma programul şi că nu ceda în faţa trecerii anilor. Îşi frecă genunchii dureroşi şi pentru o clipă rămase contemplând liniştită mormântul.

– Din multe puncte de vedere s-ar putea să fie mai bine dacă mămica ta nu ar mai da pe aici niciodată, sărman micuţ, zise ea, dar atunci nu aş vedea-o. Şi nu te-ar putea vedea nici pe tine, şi asta ar fi un păcat teribil, mai ales când i-a luat aşa de mult timp ca să îşi adune curajul să facă această călătorie deosebită.

O voce de bărbat o luă prin surprindere.

– Ştii ce se zice despre oamenii care vorbesc singuri?

Răsucindu-se pe călcâie, fu cât pe-aci să cadă jos.

– Iisuse Hristoase! Era să fac un atac de inimă! De ce te furişezi după mine?

Bărbatul se scuză:

– Nu m-am furişat deloc după tine. Numai că tot zărindu-te pe aici, m-am gândit să vin şi să te salut.

Vederea bărbatului aceluia subţirel şi micuţ de statură, cu o faţă plăcută încadrată de o barbă, păru să îi spună ceva lui Bridget.

– Ne-am mai văzut cumva? întrebă ea. Îmi pari cunoscut.

El izbucni în râs auzind-o.

– Nu bărbaţii sunt cei care spun aşa ceva, când văd o femeie care le place?

Bridget se prinse imediat de partea amuzantă a situaţiei.

– Păi nu s-ar zice că m-aş topi după tine, glumi şi ea. Chiar cred că te-am mai văzut pe undeva altădată.

Întinzându-i o mână în semn de prietenie, acesta se prezentă:

– Mă numesc Oliver Rogers.

Bridget îi strânse mâna.

– Ei, ce mai faci, aşadar, Oliver Rogers? Brusc, se înroşi din cap până în picioare. Aha, acum ştiu de unde te cunosc. Asta era! Obişnuiai să vizitezi vechiul meu loc. Dumnezeule Atotputernic! Dar bineînţeles că asta se întâmpla cu foarte mulţi ani în urmă, din câte îmi amintesc eu!

– Ai dreptate! râse el. Ai dreptate. Trebuie să fi trecut cel puţin douăzeci şi patru de ani de când urcam scările ca să petrec o oră cu una dintre fetele tale.

– Dacă îmi mai aduc bine aminte, întrebai mereu de Judy, confirmă Bridget.

– E adevărat, chiar aşa făceam. Omul păru stânjenit. Dar numai fiindcă semăna cel mai mult cu tine. Acelaşi păr roşu şi aceeaşi minunată fire spumoasă. Te-am dorit mereu pe tine, Bridget! Erai cea mai atrăgătoare dintre toate, dar nu te gândeai decât la modalitatea de îmbogăţire.

Bridget protestă ca o şcolăriţă la prima ei întâlnire.

– Ia fugi de-aici! De ce să mă fi vrut pe mine, când puteai să-ţi alegi pe oricare dintre fetele mele?

El o privi stăruitor o vreme, înainte de a-i răspunde blajin:

– Nu ne-ar prinde bine dacă ne-am îndrăgosti? Ce zici de asta?

Pentru prima oară în viaţa ei, Bridget rămase fără cuvinte. Când reuşi să vorbească, glasul îi era plin de furie:

– Uşor de spus, hai? Mă aştept să fi aflat că am făcut ceva avere şi să vrei şi tu o feliuţă din ea. Păi nu eşti tu un tip viclean? Să te iubeşti cu mine, zici?! Hmmm! Îmi dădui seama după ce umbli, aşa să ştii! Îi flutură un deget pe dinaintea ochilor. Mi-s mult prea şmecheră ca să cad pe spate la vorbele astea, aşa că cel mai bine ar fi să-ţi vezi de drum, înainte să cunoşti o latură de-a mea care sigur n-o să-ţi placă! Hai, du-te, cară-te! Şi nu doresc să reînnoiesc cunoştinţa cu tine! În plus, nici n-o să-mi irosesc

ziua pălăvrăgind cu unu' ca tine. Sunt o femeie ocupată, aşa să ştii!

După ce-şi încheie tirada, ea se răsuci pe călcâie şi plecă ţanţoşă pe alee, murmurând pentru sine şi înjurând:

– Maniac nenorocit! Să vină după mine în felu' ăsta! Ce-o crede el? Că m-am născut ieri? Păi cum să nu! Am muncit din greu ca să ajung unde mă aflu azi! Am luat-o de la zero şi m-am luptat ca să ajung sus. Acu', că am o viaţă bună şi un cont gras în bancă, nu am de gând să îl împart cu nişte apucători bătrâni şi vicleni.

Aruncă o privire scurtă în urmă. Bărbatul rămăsese în locul în care îl lăsase şi părea foarte supărat pe sine.

– Sfinte Sisoie, îmi trece prin minte să mă întorc şi să îi trosnesc una! Îşi strânse pumn degetele mâinii vârâte în buzunar. Numa' să încerce din nou, că îi arăt eu lui!

– Bridget! Vocea omului o ajunse din urmă. Nu am vrut să te jignesc! Întoarce-te... hai să discutăm!

– Uşcheală!

– Te rog, Bridget! Îmi pare rău dacă m-am exprimat pe şleau!

– Io-te la el, păgânu'! Mai bine te-ai căra, sau îţi arăt eu ce înseamnă să-ţi pară rău!

– Nu pleca ! Bridgeeeeeeeeeeeeet!!!

Ignorându-i scuzele, Bridget se urcă în mult iubita ei maşină Hillman Minx. Fără să mai piardă vremea, în caz că tipul ar fi venit după ea, trânti portiera şi ambreie motorul. Zvâcnind în faţă, maşina se clătină şi pentru o clipă Bridget aproape pierdu controlul. „Haide, haide!“ Apăsă pe acceleraţie şi o porni într-o viteză nebună, care o făcu să se izbească de spătarul banchetei.

Oliver Rogers se afla chiar în spate. Când maşina ţâşni înainte, cu roţile scrăşnind şi zvâcnind, o grindină de praf şi murdărie se abătu asupra cărării, învăluindu-l într-un nor gros de praf.

– Ai rămas tot o nebună afurisită! ţipă el, dar Bridget nu îl mai putea auzi.

Se scutură de praf şi chicoti:

– Aşa te vreau, fato! Poate-ţi închipui că alerg după banii tăi, dar nimic nu ar putea fi mai puţin adevărat.

Făcu câţiva paşi spre uriaşul şi strălucitorul său „Humber" şi văzu maşina lui Bridget că derapa şi ţopăia pe tot drumul spre şosea.

– Eşti tu un pic mai bătrână, cu ceva mai multe riduri şi părul cărunt, încuviinţă el aprobator, dar ai rămas acelaşi drăcuşor plin de viaţă din totdeauna.

Porni maşina şi o îndreptă spre drum.

– Eşti o adevărată pacoste, râse el. Asta mi-a plăcut cel mai mult la tine. Şi de aceea aş vrea să te conving să fim împreună, înainte de a îmbătrâni prea tare, ca să ne bucurăm de ceea ce ne-a mai rămas din viaţa asta.

*

Conducând maşina ca o bezmetică pe străzile Liverpoolului, Bridget îi făcea pe trecători să se dea la o parte din calea ei.

– Să nu mă înjuraţi voi pe mine! ţipă la doi tineri furioşi care avură nenorocul să îi iasă în faţă.

Şi astfel nu o văzu pe stimabila bătrână care se întoarse pe trotuar, de teamă pentru viaţa ei.

– Regret, iubire, dar ar trebui să fii mai atentă pe unde mergi!

Bridget scoase nişte sunete de dezaprobare când o văzu pe bătrână fluturându-şi bastonul în direcţia ei.

– Hmm! După felul în care te-ai repezit de pe trotuar s-ar părea că nici nu ai nevoie de baston!

Când încetini un pic, Bridget zâmbi ca pentru sine.

– Aş putea paria că singura ei grijă pe lumea asta este pocnitul oamenilor în cap, zise ea cu glas tare şi încă mai râdea în vreme ce oprea în faţa intrării unui edificiu impozant, situat pe o stradă largă, aflată la o scurtă plimbare pe jos de centrul oraşului, ce se fălea cu numele ei amplasat deasupra intrării:

Agenţia de afaceri Bridget

Coborând din maşină, Bridget se opri o clipă, aşa cum făcea de obicei, plină de mândrie şi de un sentiment de împlinire la vederea a ceea ce realizase.

Agenţia de afaceri Bridget. Chiar şi acum, după trecerea atâtor ani, cu greu putea crede că această clădire impunătoare era a ei, plătită până la ultimul sfanţ. „Te-ai descurcat bine, Bridget, fata mea!" îşi spuse sieşi. Era o mare deosebire faţă de locuinţa aceea mică din Viaduct Street, cu camerele ei înghesuite şi mobilă la mâna a doua.

Odinioară, în această clădire fuseseră două magazine: unul al unui croitor şi celălalt al unui negustor de fierăraie. Etajele superioare ofereau un spaţiu generos de locuit.

Trebuind să scape de birourile anterioare şi dorind să locuiască foarte central, Bridget cumpărase cele două magazine şi le evacuase. Redecorase clădirea şi o umpluse cu mobilierul cel mai scump, creând atmosfera de discreţie şi profesionalism pe care o preferau clienţii ei.

Avea opt femei atrăgătoare care lucrau pentru ea, şi acum afacerile sale erau de o natură mai respectabilă şi mai profitabile. Cea mai multă treabă se făcea prin telefon şi prin întâlniri, majoritatea clienţilor fiind oameni de afaceri veritabili, care aveau nevoie de însoţitoare, deşi desigur că existau mereu domni care doreau mai mult de atât. După ce le dădăcea amănunţit pe fete, Bridget închidea uneori ochii la aşa ceva.

Însă asemenea situaţii erau mai degrabă excepţii decât o regulă, deoarece îşi construise o reputaţie admirabilă în Liverpool şi şi-o proteja la fel de abitir cum îşi proteja un tigru puii.

Luând-o în sus, pe scări, Bridget dădu buzna în birou în felul ei impetuos.

– Gata cu dimineaţa, Amy, draga mea! Străbătu încăperea cu paşi mari. Trebuie să-ţi zic că arăţi bine. Ieşi undeva, aşa-i?

De vârstă mijlocie şi încă celibatară, Amy era mâna dreaptă a lui Bridget. Cu faţa ei de copil şi ochii aceia trişti, care ar face

pe oricine să își dorească să o ia în brațe ocrotitor, nu se împopoțona niciodată și nici nu se abătea de la obiceiul ei de a părea altfel decât era, ci chiar dimpotrivă.

Acasă, se îmbrăca oricum și cu orice, atâta vreme cât se simțea confortabil. Însă la lucru era întotdeauna elegantă și de bun-gust, cu părul legat la spate și bluza albă scrobită. Însă nu și în dimineața aceasta de sâmbătă, când avea părul proaspăt spălat și lăsat liber, și purta o bluză de un albastru palid cu o mică broșă în formă de margaretă la reverul gulerului.

– Uită-te la tine! Bridget adora să o tachineze. Să nu negi – ai o întâlnire!

– Nu, nu am.

– De ce altceva ai arăta așa de drăguț, cu ochii strălucitori și un zâmbet pe fețișoara asta a ta?

Amy roși din vârful degetelor de la picioare până la rădăcina firelor de păr.

– Inventezi tot soiul de chestii, cum faci mereu. Nu am de gând să mă duc la nicio întâlnire.

– Ei nu zău! Bridget îi făcu semn cu degetul. Poți fi tu șefa când nu mă aflu eu aici, dar adevăratul boss sunt eu și îmi permit să gândesc și să zic ce-mi place. Așa că nu uita asta, tânără coniță!

La conducerea biroului Amy se afla cu ea deja de o bucată bună de vreme. Era o organizatoare excelentă și avea fler pentru afaceri, lucru care nu fusese niciodată punctul forte al lui Bridget.

Amy se justifică:

– Mă gândeam că poate o să mă duc la un film după-amiază, asta e tot. Rulează un film cu Norman Wisdom.

Bridget se uită la ceas.

– În cazul ăsta ar fi bine s-o iei la picior, altfel pierzi primul spectacol, zise ea. Nu ar fi trebuit să îți cer niciodată să lucrezi sâmbăta. Nu e corect din partea mea, așa-i?

– Nu-ți face probleme din cauza asta, o asigură Amy. Habar n-am avut de film până să mă dau jos din pat de dimineață. Când mi-a zis poștașul că se duce să îl vadă, m-am gândit doar că ar fi o treabă plăcută și pentru mine.

Bridget chicoti:

– Deci poștașul e cel care îți face ochii să scânteieze, nu-i așa?

– Nu, nu ai dreptate!

– Ah, nu mă duce tu pe mine cu asta! Ți-am văzut poștărelul și e o minune de bărbat, așa să știi! Ea zâmbi. El e cel care te duce la film?

Prefăcându-se că așază niște hârtii, Amy își feri privirile.

– Nu mă ia el, protestă ea. Deși e foarte probabil să ne ciocnim unul de altul...

Când Bridget deschise gura să zică ceva, Amy o avertiză:

– Nu te repezi să tragi concluzii, fiindcă nu o să se întâmple nimic, și cu asta am spus tot.

– Sigur, nu voi scoate un cuvânt.

– Ba da, o vei face. Se vede pe fața ta.

– Ei bine, în regulă, da, o să vorbesc despre asta. Dar nu are nimic de-a face cu poștașul. Nu putu rezista tentației unei alte glume. Dacă tu trăiești o poveste fierbinte cu el, pe tăcute, cine sunt eu să te judec?

Amy ignoră gluma ei și o întrebă:

– Așadar, ce anume aveai așa de urgent de spus?

Simulând indignarea, Bridget se strâmbă:

– A, da, sigur, m-am răzgândit. Nu mai am de gând să îți spun nimic.

Amy izbucni în râs:

– Ba cum nu, te arde dorința de a-mi spune. Așa că dă-i drumu'! Ce e? Se aplecă deasupra biroului, cu brațele încrucișate. Nu mai fac nimic până când nu-mi spui.

– Așa deci? Acum refuzi să muncești? Bridget se bucura de micul schimb de replici. Sper că îți dai seama că te-aș putea concedia pentru treaba asta.

– Dar n-o vei face.

Zâmbetul lui Bridget se lăţi.

– Am primit o scrisoare în dimineaţa asta.

– O, da? Un vechi iubit, pesemne.

Amy se pricepea să întoarcă placa.

– Nu, nu-i asta. Fluturând scrisoarea pe sub nasul lui Amy, îi spuse: N-ai să ghiceşti niciodată de la cine e.

– Ah, Bridget, încetează să mă mai tachinezi! Cu o mişcare, încercă să apuce scrisoarea, dar Bridget se dovedi mai iute ca ea.

– Nu fi nerăbdătoare!

Bridget putea fi cu adevărat o tortură!

Amy încercă o altă tactică.

– Bine atunci, am făcut tot ce trebuia până acum. Mai am de actualizat registrul de întâlniri. Trebuie făcute câteva adăugiri, dar asta poate aştepta până luni, spuse ea, dând să plece.

Îngrozită, Bridget o apucă de mână.

– Auuu, pleci deci?! spuse ea şi îi încredinţă scrisoarea. Deschide-o! Ce mai aştepţi?

O clipă mai târziu, Amy bătea din palme şi striga.

– Oh, Dumnezeule, e de la Lucy! Vine să ne vadă! Înconjurând biroul în fugă, o prinse în braţe pe Bridget şi nu îi mai dădu drumul. Apoi începu să plângă şi să râdă în acelaşi timp. Pe faţă i se prelingeau lacrimi de bucurie, dar ea nici nu le dădu atenţie.

– Ai grijă cum te porţi! o dojeni Bridget. Sigur, ştiu că eşti emoţionată, aşa sunt şi eu... Dar nu ai vrea să te opreşti din afurisitul ăsta de urlat? Oh, nu! Uite ce ai făcut! Cu smârcâiala ta mi-ai murdărit toată mâneca hainei!

Amy îşi şterse ochii cu dosul palmei.

– Îmi pare rău, se văicări ea, dar nu îmi vine să cred. Lucy a rămas acolo, departe, în tot acest timp, fără să vrea să ne vadă şi fără să se mai întoarcă vreodată aici, şi acum vine încoace, aşa, dintr-odată, iar eu nu pot crede. Oh, Bridget!

– Hei! Luând-o pe după umeri, Bridget o avertiză: Nu începe să boceşti iar, sau am să te încui undeva, la mama naibii, şi atunci nu o s-o mai vezi deloc!

Amy izbucni în râs.

– Oh, dar nu e minunat?

Cealaltă femeie fu şi ea de acord:

– Ba da, este, deşi nu prea îmi dau seama din ce cauză s-o fi răzgândit după atâta amar de vreme.

Ochii lui Amy se făcură mari:

– Ai dreptate! Nu scoate niciun cuvânt despre motivul pentru care vine să ne vadă. Oh, nu! Nu crezi că ea se simte rău? Ştii tu, cu adevărat rău, vreau să zic? Oh, Bridget! N-aş putea suporta chestia asta! Dacă ea vine să ne spună aşa ceva!

Deşi iniţial cam acelaşi gând îi trecuse şi lui Bridget prin minte, aceasta o potoli imediat pe Amy:

– Oh, pentru numele lui Dumnezeu, n-ai vrea să încetezi să mai baţi câmpii? Ia gândeşte-te şi tu! Dacă Lucy era aşa de bolnavă, ar fi parcurs ea tot acest drum până aici ca să ne vadă? Ai?! Te asigur că ne-ar fi chemat să ne ducem noi la ea.

Amy scoase un suspin de uşurare:

– Ai dreptate! Vai! Şi ce minunat o să fie să o vedem! Nu e aşa?

Bridget zâmbi, iar acest zâmbet din tot sufletul ei spunea mai mult decât o grămadă de cuvinte.

– Ba da! Acum cară-te, altfel pierzi începutul filmului!

În vreme ce Amy se ducea să îşi ia haina, Bridget se afundă în fotoliul imens din piele.

– Acum plec, spuse Amy, dar un gând îi trecu brusc prin minte. Nu-i aşa că Lucy nu vine azi?

– Bine'nţeles că nu! De-abia am primit scrisoarea de la ea în dimineaţa asta! Doar ai citit-o cu ochii tăi! Aşa că ia-ţi valea acum sau o să-l ratezi pe poştaş! Şi nu cred că ai vrea asta, nu-i aşa? o întrebă ea, făcându-i semn cu ochiul.

– Bridget! Nici n-ar trebui să rosteşti asemenea lucruri! S-ar putea stârni o sumedenie de necazuri, dacă se răspândeşte soiul ăsta de bârfă.

Bridget scoase nişte sunete dezaprobatoare.

– E căsătorit cumva?

– Nu, nu e căsătorit, şi după câte ştiu eu nici nu are de gând s-o facă, deşi s-ar zice că ne şi vezi îndreptându-ne spre altar, fie că vrem, fie că nu!

Bridget o privi chiorâş:

– De unde ţi-a venit ideea asta?

Amy scutură din cap iritată.

– Las-o baltă, ne vedem luni! zise ea, ieşind ca o furtună din cameră.

– Stai aşa! îi strigă Bridget cât putu de tare. Oh, Amy, scumpa mea dragă, ştiu că o să ratezi începutul, dar n-ai vrea să îmi aduci un lighean cu apă fierbinte? Tot mersul ăsta pe jos, Iisuse! Îmi simt picioarele ca doi pui prăjiţi!

Amy se uită la ea îngrijorată şi dădu din umeri:

– Presupun că nu mai contează dacă pierd primele zece minute.

Reveni ca să o facă pe Bridget să se simtă mai confortabil, deşi nu rată ca, atunci când îi aduse vasul cu apă, să îi ţină o predică.

– Eşti prea aspră cu tine, o dojeni ea. Faci prea multe, eşti mereu pe fugă şi mă tem pentru viaţa oricui ţi-ar ieşi în cale ţie şi maşinii ăleia nebune. Ar trebui să îţi aminteşti că nu mai eşti deloc tânără.

Bridget fu indignată.

– Nu mi-am construit afacerea asta zăcând! ripostă ea. Şi fiindcă există o mare concurenţă gata să intre peste mine cu forţa, trebuie să muncesc ca să mă menţin în vârf. Nu am timp să îmbătrânesc, mulţumesc foarte mult, şi nu e necesar să-mi aduci aminte că nu mai sunt tânără.

Afundându-şi picioarele în vas, scoase un oftat prelung, de mulţumire.

– În ceea ce priveşte maşina mea nebună, pentru mine e un dar de la Dumnezeu. Îmi salvează picioarele şi îmi oferă libertatea de care am nevoie.

Aplecându-se spre ea, Amy o sărută în fugă pe obraz.

– Scuză-mă, îi spuse ea. Sunt îngrijorată din pricina ta, asta-i tot.

Dacă ar fi pierdut-o pe Bridget ar fi însemnat să îşi piardă cea mai bună prietenă şi toată familia ei.

– Ei bine, nu e necesar. Bridget o concedie cu un semn cu mâna. Acum afară cu tine!

În vreme ce se îndepărta, Amy mai pomeni încă o dată despre vizita lui Lucy:

– Abia aştept să o văd. Mă întreb dacă s-o fi schimbat.

– Păi sigur că s-a schimbat! o ironiză Bridget. Toate ne-am schimbat. Suntem mai bătrâne şi mai încete, pline de zbârcituri şi cu păr cărunt.

Auzind-o, Amy izbucni în râs.

– Nu şi *tu*! îi strigă ea pe când ieşea din birou. Îţi vopseşti părul şi îţi dai cu atâtea farduri pe faţă că îl poţi speria şi pe dracu'! Şi eşti la fel de nebună ca una scoasă din minţi!

Cu aceste cuvinte, închise uşa şi îşi văzu de drum, lăsând-o pe Bridget gândindu-se la Lucy şi amintindu-şi cum arăta aceasta înainte să fi plecat departe de acolo.

– Au, Lucy, vechea mea prietenă, ai tras din greu, aşa să ştii. Ţi-ai pierdut copilaşul şi apoi pe Barney şi nici măcar nu ne-ai zis, decât după un an. Dar cred că înţeleg de ce era nevoie să taci. Te gândeai să ne scuteşti pe noi de suferinţă şi, la fel ca un animal rănit, aveai nevoie de un locşor în care să te ascunzi.

Îşi închise ochii şi înălţă o rugă din toată inima:

– Dumnezeule Atotputernic, fă să îşi găsească liniştea şi pacea, în nemărginita-Ţi îndurare.

CAPITOLUL ŞAPTE

În mod obişnuit, în zilele de duminică, Bridget nu ar fi zărit nici urmă de Amy şi dacă prin cine ştie ce întâmplare aceasta se arăta prin preajmă, ca să îşi vadă şefa, nu se întâmpla niciodată înainte de prânz.

– Duminica îmi place să rămân în pat o oră sau două în plus, declara Amy.

Şi, ca s-o spunem p-a dreaptă, şi Bridget se bucura de felia ei de zăcere.

Dar nu şi astăzi, căci în această duminică luminoasă şi caldă de aprilie urma să vină Lucy ca să le vadă.

– La ce oră crezi că vor sosi?

Amy se purta ca o pisică pe un acoperiş fierbinte.

– Stai jos şi încetează să îmi mai toceşti podeaua, dacă eşti drăguţă, şi închide blestematu' ăla de radio! Nu am dispoziţia necesară ca să îi ascult pe „The Goons", gemu Bridget. Aşa cum ţi-am mai zis de nenumărate ori până acum, Lucy are cale lungă de făcut. Cine ştie cât de mult timp o să îi ia?! O să vină aici când o să ajungă – nici mai devreme, nici mai târziu!

De fapt, se făcuse patru fără un sfert când Adam conducea maşina pe străzile principale ale Liverpoolului. În această duminică, la fel ca în oricare alta, centrul oraşului era liniştit, doar cu obişnuiţii trecători care priveau vitrinele, în vreme ce hoinăreau pe acolo.

– A trecut atâta vreme şi nu pare să se fi schimbat nimic, remarcă Adam.

Tot drumul de la Bedfordshire încoace, Adam abia de scosese câte un cuvânt de la Lucy şi acum, când se străduia din răsputeri să o atragă într-o conversaţie, îşi putea doar imagina emoţia care o cuprinsese. Şi inima lui i se zbătea la vederea familiarului său oraş de baştină.

Detestând să îşi trădeze sentimentele, Lucy era profund emoţionată văzând toate acele lucruri familiare. Din dorinţa lacomă de a le păstra pentru totdeauna, le înregistra pe fiecare: biserica de la colţ, bulevardul cu magazine, stâlpii de iluminat şi chiar refugiile pentru pietoni şi trotuarele călcate de-a lungul anilor de tălpile atât de multor oameni, inclusiv ale lui Barney şi ale ei.

– Greşeşti, Adam, îi răspunse ea calmă. *S-a schimbat.* A existat o vreme când mă gândeam că Liverpoolul îmi va aparţine mereu. Când parcurgeam odinioară aceste străzi, erau liniştitoare şi prietenoase, căci încă mai trăia Barney. Dacă ieşeam la cumpărături, el se afla întotdeauna în adâncul minţii mele şi ştiam că atunci când voi ajunge acasă, el va fi acolo, aşteptându-mă – omul acela cald, minunat.

Da, Liverpool se află încă aici, se gândi ea, şi da, *pare* la fel ca odinioară – cu vechile-i clădiri trufaşe, bătrânul cizmar de la colţ şi ceainăriile unde se odihneau adesea ea şi Vicky, pe când făceau cumpărături.

Chiar şi cârciuma unde îl văzuse pe Barney împreună cu o prostituată în acea zi îngrozitoare – chiar şi aceasta se afla acolo. Totul părea la fel, dar nu se simţea la fel, deoarece acum plecaseră cu toţii – scumpul ei băieţel Jamie, Barney, Vicky şi ceilalţi.

Trecuse de patru, când se înregistrau la hotel.

– N-ai vrea să te odihneşti vreo oră, înainte de a mai face altceva? o întrebă Adam, îngrijorat din cauza ei. Am putea să mai stăm, înainte să mergem la Bridget. Aş comanda ceai şi sandviciuri şi ţi le-ar aduce în cameră în maximum o jumătate de oră.

– Eşti obosit, Adam?

– Nu, chiar nu! Am făcut oprirea aceea de o oră şi mi-a fost de ajuns ca să mă refac.

– Bine. Lucy era încântată. O să avem destul timp să ne odihnim mai târziu. Chiar trebuie să le văd pe Bridget şi pe Amy şi... Făcu o pauză. Lasă-l pe portar să ne ducă bagajele, Adam! Mi-ar plăcea să mergem direct la Bridget.

Portarul primi instrucţiunile de rigoare şi ei se urcară înapoi în maşină.

– Ştii pe unde s-o iei? întrebă Lucy. Dacă îmi mai aduc bine aminte, Duke Street se află în zona situată de-a lungul pieţei, apoi o iei pe a doua stradă direct după cinematograf.

– Doar dacă n-or fi mutat străzile nimeresc fiecare cotitură sau viraj, o asigură el. Ajungem acolo în câteva minute.

Adam se ţinu de cuvânt. Aproape cât ai clipi, o coteau pe Duke Street, o stradă cu două rânduri de copaci, flancată pe ambele părţi de case scumpe.

– Uitasem cât de elegantă e zona asta, spuse el.

În vreme ce maşina rula încet, Adam citea cu atenţie denumirea şi numărul fiecărei case. Fiecare casă era diferită în felul său – unele cu porţi înalte, altele fără porţi, dar toate indicând bani şi influenţă.

– Bridget nu a exagerat când ne scria şi ne spunea cât de bine o duce, zise Adam.

Auzindu-i remarca, Lucy zâmbi.

– Am ştiut mereu că Bridget va reuşi să ajungă mai sus, spuse ea cu mândrie. Locul ăsta e cu totul altceva decât cel de altădată.

*

Bridget, care de peste o oră se plimba de colo-colo prin dreptul ferestrei, văzu maşina oprindu-se şi pe Adam coborând. La început nu îl recunoscu, dar în vreme ce acesta deschidea portiera din spate pentru Lucy, el se uită spre casă şi Bridget nu mai avu nicio îndoială.

– Ei sunt! Ridicând glasul, o strigă pe Amy, care stătuse de pază la cealaltă fereastră şi care abia plecase să se aşeze lângă şemineu. Amyyyyyyy! Au sosit!

Emoţionată, Bridget se repezi la uşa de la intrare şi o deschise larg, iar acolo, după toţi acei ani mulţi, se afla draga ei prietenă Lucy, încă puternică, încă îndrăzneaţă, în pofida tuturor nefericirilor. Chiar dacă se sprijinea într-un baston, în felul în care începu să păşească pe aleea spre casă se vedea o hotărâre îndârjită.

Părul ei, care atârnase odinioară des deasupra umerilor, era acum prins într-o agrafă, iar ea părea mai slabă, dar cu umerii drepţi şi fermi. De-a lungul anilor, Lucy dusese o grea povară pe umerii aceia micuţi, dar îşi purtase bine necazurile şi nici măcar o dată nu se înclinase în faţa cuiva pentru a o ajuta, decât doar dacă o ceruse ea.

Când se opri în faţa treptelor ca să privească în sus, ochii îi erau calzi şi limpezi, strălucind de bunătate.

– Bine te-am găsit, scumpa mea Bridget!

Vocea era a lui Lucy cea de odinioară; femeia devenise din nou fetişcana de atunci şi faţa era aceeaşi, cu acest moment preţios încremenit în timp. Erau din nou tinere amândouă şi anii care se scurseseră păreau să nu mai însemne nimic.

Bridget îşi făgăduise să nu plângă şi nici să se emoţioneze, dar în vreme ce alerga să îşi întâmpine vechea prietenă, lacrimile o năpădiră şi când îi strigă numele, vocea i se frânse şi doar îngăimă: „Oh, Lucy...“. Incapabilă să spună mai mult, o trase pe Lucy spre ea şi amândouă se strânseră într-o îmbrăţişare puternică. Acesta fu momentul cel mai minunat – un moment scurt, născut din suferinţă şi bucurie, şi o prietenie care dura de o viaţă, sfidând trecerea timpului şi distanţa care le despărţea.

Adam stătea alături, cu un nod în gât şi cu inima parcă gata să-i zboare din piept. „Cele două nu ar fi trebuit să se despartă niciodată“, se gândea el, dar Lucy făcuse ceea ce simţea că trebuia să facă, iar acum, slavă Domnului, ea se întorsese acolo.

Cu un braț încă ținând-o strâns pe Lucy, Bridget îl desprinse pe celălalt ca să îl cuprindă și pe el.

– Oh, Adam, habar n-ai ce minunat este să vă văd pe amândoi!

Se apropie și el de ele și rămaseră așa o clipă, ținându-se strâns, de parcă nu s-ar fi despărțit niciodată și durerea din inima lui Lucy se domoli. „Așa e bine, se gândi ea. Așa ar fi trebuit să și fie."

Când Amy coborî scările în fugă, Lucy își întinse brațele și o cuprinse într-o îmbrățișare.

– Amy! O sărută pe obraji și zâmbi. Ești mai înaltă și mai elegantă.

Amy se străduise în mod deosebit ca să arate bine pentru Lucy și își pusese o jachetă frumoasă de culoare crem și o fustă neagră, iar părul și-l scurtase în mod special și își dăduse și cu puțin ruj pe buze.

– Arăți a femeie de afaceri din cap până-n picioare. Lucy aflase cum îi conducea Amy afacerile lui Bridget aproape de una singură. Dar pentru mine vei rămâne mereu micuța Amy cea sfioasă.

Amy râse:

– Acum nu mai sunt așa de sfioasă. Și nici așa de mică! De când ne-am văzut ultima oară am mai pus ceva kilograme pe mine!

– Haideți înăuntru!

Bridget o luă înainte, împreună cu Lucy, iar Amy și Adam le urmară, vorbind încet.

– Arătăm ca niște bătrâni soldați, glumi Bridget cu ochii înotând în lacrimi. Întorși din război, lingându-ne rănile și gata pentru următoarea bătălie.

Auzind acestea, Lucy zâmbi. „Toate bătăliile mele au luat sfârșit", se gândi ea. Dar chiar în clipa aceea își aduse aminte de Edward Trent și inima i se opri în loc.

Ajunși în casă, în vreme ce Amy se duse la bucătărie, Bridget îi conduse pe Lucy și pe Adam într-un tur. Se opriră pentru început în biroul ei mare, care dădea spre grădină.

– Aici e locul unde mă bucur de un strop de aer proaspăt, îmi odihnesc picioarele și mă gândesc la zilele de altădată, li se confesă ea. Pe vremuri, aveam un locșor modest cu o curte în spatele casei și bărbați care veneau acolo discret, în căutarea plăcerii, iar acum am o casă cu o grădină minunată și un birou elegant, și mă aflu în același domeniu de afaceri – să furnizez fete încântătoare bărbaților singuri, numai că de data asta e mai mult afacere, decât plăcere. Ea ridică din umeri, ca o concluzie înțeleaptă, apoi le mărturisi: Și, mă credeți sau nu, fac de zece ori mai mulți bani.

– Asta o pot vedea și eu !

Lucy fusese condusă din cameră în cameră, prin cele cinci dormitoare mari, toate mobilate după ultima modă, cele două băi imense îmbrăcate în marmură și sticlă, și apoi jos, pe scări, într-un salon cu uși cu glasvand care se deschideau spre o grădină magnifică.

– Ai o casă minunată, Bridget!

Lucy se lăsă plină de mulțumire într-un fotoliu mare, iar Adam se așeză alături. Când veni și Amy cu tava cu sandviciuri, cei patru se apucară să depene amintiri despre vremurile trecute.

– V-ați mai întoarce vreodată să trăiți aici? întrebă Amy plină de speranță, dar Lucy îi spuse că ea, una, nu va reveni, că, deși își îndrăgea amintirile, cele reale încă erau foarte vii.

– În plus, adăugă ea, sunt prea bătrână ca să îmi schimb casa și să o iau de la capăt.

Adam le spuse că și el simțea același lucru.

– La Liverpool îmi voi avea mereu rădăcinile, le mărturisi el, dar căminul meu se află în Sud – nimeni nu rată privirea plină de adorație pe care o îndreptă spre Lucy – cu Lucy și fiica ei.

– Dar ce mai face fiica ta, Mary? o întrebă Bridget pe Lucy. Sigur, credeam că o vei aduce şi pe ea cu tine, şi pe tânărul acela al ei – Ben, aşa-i?

– Or să ajungă şi ei în curând, promise Lucy. Mary ne-a telefonat de dimineaţă, înainte să plecăm, şi ne-a spus că oile lui Ben au început să fete. Două dintre ele au fătat azi-noapte, şi mieii încă se mai năşteau când am plecat noi.

– Or să ştie cum să ne găsească?

– Am copiat schiţa pe care i-ai trimis-o lui Lucy, interveni Adam. Sunt sigur că o să vă găsească, nu e nicio problemă.

– Buun! La fel ca şi Amy, Bridget era dornică să o vadă pe fiica lui Lucy. Ah, abia aştept să o cunosc, îi spuse ea lui Lucy. Când ai plecat cu ea de aici, era doar o fetiţă.

Mai era ceva ce dorea Bridget să afle, dar nu ştia cum să abordeze problema.

Anticipând întrebarea, Lucy o linişti.

– Nu mergem la cimitir? spuse ea calm. Asta voiai să mă întrebi?

Bridget încuviinţă.

– Pariez că mi-ai citit gândurile. Exact asta aveam de gând să îţi cer, dacă nu o spuneai tu prima.

Când înfiorătoarea emoţie o învălui în durerea ei, Lucy abia putu să îşi încline capul. Amintirile erau la fel de vii ca întotdeauna: după petrecerea pentru cea de-a doua aniversare a zilei de naştere a micului Jamie, din acea seară veselă de noiembrie, în căsuţa ei îşi făcuse apariţia Trent, dorind-o înapoi, implorând-o să părăsească Liverpoolul împreună cu el. Apoi, când îşi dădu seama că iubirea ei se transformase în ură, îi smulsese copilul şi dispăruse în noapte.

Îngrijorată de moarte pentru micuţul Jamie, Lucy se luase după el, dar acesta era asemenea unui nebun care alerga parcă zburând peste câmpurile negre ca smoala. Abia mergând şi strigând, Lucy îl urma, dar el se depărtase mult. Şi apoi, cu copilul în braţe, traversă râul, peste bolovanii alunecoşi de deasupra

stăvilarului. Ţipând isteric, Lucy îl urmă. Şi s-a întâmplat ca în vreme ce se lupta cu el, Trent să îşi piardă echilibrul, gata să alunece în torentul care mugea.

Totul se petrecuse atât de repede! Ea se ruga de el să îi dea copilul, dar era aşa de înnebunit că şi diavolul de-ar fi fost acolo şi tot nu s-ar fi înţeles cu el. Apoi apăru Barney din întuneric şi îi strigă ei să se întoarcă, să îl lase în pace, dar în loc de asta, îngrozită de teamă pentru micul Jamie, ea îşi urmase instinctul şi se întinsese după copilaşul său. Apoi brusc lucrurile o luaseră razna. Într-un moment disperat, nebunesc, ea şi Trent se dezechilibrară şi fiul lor dispăru. Şi în vreme ce apa îl ducea departe, ea se ruga deznădăjduită, cum nu o făcuse niciodată în viaţa ei de până atunci şi nu o va mai face nicicând după aceea.

Fără să îi pese de viaţa lui, Barney se dusese după copil, dar era prea târziu, şi, din acel moment groaznic, când el îi adusese trupul neînsufleţit al lui Jamie, ea se acuza fără încetare. Dacă l-ar fi ascultat pe Barney când el îi spusese să se întoarcă! Dacă nu s-ar fi luat după Edward Trent, poate că el i-ar fi redat copilul, viu. Dacă nu ar fi luat-o peste râu... Dacă... *Dacă.* Bunule Dumnezeu, durerea din sufletul său nu va lua oare niciodată sfârşit? Iar acum se afla aici, unde se întâmplase totul şi pentru liniştea ei sufletească trebuia să se ducă la locul în care îşi dormea somnul de veci micul Jamie.

Pentru Lucy, perspectiva aceasta era de nesuportat, dar avea o nevoie disperată de a sta acolo, unde zăcea el, să îi vorbească şi, în inima ei, în gândul ei să îl ţină de mână şi să îl asigure că nu îl uitase, că încă îl mai iubea şi îşi mai aducea aminte de el şi aşa va face până în ziua când se va duce după el.

În gând, se pregătise mult pentru ziua când se va fi aflat în faţa mormântului fiului său şi de fiecare dată rezistase. Fiindcă îşi dădea seama cât de greu îi va fi, cât de distrusă se va simţi. Dar existase mereu în inima şi în gândul ei. În toţi aceşti mai mult de douăzeci de ani care trecuseră ea nu se gândise la nimic altceva.

– Deci mergem?

Blândă şi încurajatoare, vocea lui Bridget trecu prin zidul gândurilor sale.

Lucy încuviinţă:

– Ştii că voi merge.

De această dată nu mai era o întrebare.

– Dar nu astăzi, Lucy, nu-i aşa? Adam îşi dădea seama cât de obosită era. El, mai mult decât toţi ceilalţi, ştia ce descărcare emoţională va avea loc atunci când Lucy va ajunge în cele din urmă în faţa locului unde zăcea îngropat copilaşul ei. Cred că ar trebui să ne întoarcem la hotel şi să te odihneşti până diseară.

Ca întotdeauna, nu se gândea decât la Lucy.

– O să te duc la cimitir mâine, la prima oră, după o noapte zdravănă de somn. Ce părere ai, Lucy? A fost o călătorie lungă. Acum trebuie să o iei mai încet.

Lui Lucy îi luă ceva vreme ca să răspundă. Celorlalţi le părea calmă şi controlată, dar înăuntrul ei inima şi gândurile i se zbuciumau. Putea merge acolo? Putea să nu meargă? Ştia că trebuia să o facă. Trebuia! Oh, dar unde, pentru numele lui Dumnezeu, va fi găsind ea puterea necesară?!

Pe neaşteptate, inima i se deschise şi mintea i se linişti. La Barney, îşi dădu ea seama. Iată unde îşi va găsi puterea.

– Ai dreptate, Adam. Îi zâmbi şi inima acestuia se încălzi. Poate ar fi mai bine să lăsăm asta pe mâine dimineaţă.

Bridget veni cu o sugestie:

– Aş putea pune pariu că nu aţi mâncat o masă bună toată ziua. Am dreptate sau nu?

Până atunci, Lucy nu simţise foamea, dar dintr-odată realiză că era hămesită.

– De ce nu am cina toţi la noi, la hotel? propuse ea înviorată.

– Ei bine, eu una n-am să accept asta niciodată! strigă Bridget agitată. Mi-ai luat vorba din gură. Asta e invitaţia mea, aşa să ştiţi şi nu vreau să aud nimic împotrivă!

Nici Adam, nici Lucy nu aveau nevoie să fie convinşi, aşa că se aranjă după voia lui Bridget.

– Voi o luaţi înainte, iar eu şi Amy vom fi acolo imediat după ce ne pictăm mutrele şi ne punem ţoalele de gală.

La şapte şi jumătate se întâlniră la barul hotelului. După ce se odihnise o vreme, Lucy îşi făcuse baie şi se schimbase. Îmbrăcase o rochie neagră, dreaptă, cu guler şi manşete albastre şi îşi strânsese părul într-un coc, pe care îl fixase cu un ac în formă de margaretă.

– Arăţi încântător, îi spuse Adam.

Chiar şi dacă ar fi purtat un sac, acesta ar fi gândit la fel. În ochii lui, Lucy era întotdeauna perfectă.

Cu toate acestea Lucy se simţi flatată.

– Nici tu nu arăţi rău.

Cu costumul negru şi cămaşa de un verde-pal, Adam era un bărbat chipeş.

Amy şi Bridget sosiră la timp. Amy părea tânără şi proaspătă, în deux-pièces-ul ei negru, Bridget îşi dăduse pe pleoape cu roşu-închis, cu ruj stacojiu pe buze şi se îmbrăcase în cel mai elegant costum taior de un verde-strălucitor.

– Nici să nu v-aud, râse ea. Arăt ca un spiriduş irlandez. Îi aruncă lui Amy o privire aspră. A, sigur, nu v-am zis că deja mi s-a spus chestia asta! Făcu o piruetă ca să poată pescui nişte complimente şi le avu cu prisosinţă.

Pe când îşi petreceau câteva minute la bar cu băutura de dinainte de masă, fură încântaţi să îi vadă pe Mary şi pe Ben intrând pe uşă.

– Ce surpriză plăcută! Aţi ajuns la timp pentru cină. Lucy îi îmbrăţişă pe rând, înainte de a-i prezenta plină de mândrie lui Amy şi lui Bridget.

– Bunul Dumnezeu ne iubeşte! exclamă Bridget şi o îmbrăţişă pe Mary, strângând-o aşa de tare, că Lucy se temu pentru ea, să nu îi iasă ochii din orbite. Uită-te la ea... ce mare a crescut!

Odată pornită, Bridget nu se mai oprea. Oh, şi e bucăţică ruptă tăticul ei! Oh, Lucy, nu-mi vine să cred!

Devenind patetică, era pe punctul de a izbucni în lacrimi, când Lucy îi spuse categoric:

– Ai grijă cum te porţi şi lasă-i pe tineri să se pregătească pentru cină!

O oră mai târziu, se îndreptau cu toţii spre restaurantul hotelului.

Seara fu perfectă, mâncarea pregătită bine şi conversaţia pe diferite teme, frumoase şi pline de nostalgie. Şi cu o Bridget incapabilă să îşi ia ochii de la Mary, iar Mary mulţumită să vadă ochii mamei sale strălucind de plăcerea de a se afla împreună cu vechile ei prietene.

Mai târziu, când rămase pentru câteva clipe singură cu Ben, ea îi spuse acestuia că ziua următoare va fi una dificilă pentru Lucy.

– Numai Dumnezeu ştie cum va face faţă situaţiei, când o să meargă la cimitir şi va vedea mormântul micului Jamie. Pentru ea ar însemna limita care o va duce înapoi, la gândul răzbunării.

Dar Ben avea unele îndoieli.

– Mama ta va face faţă aşa cum face întotdeauna, o asigură el. Este cea mai puternică şi cea mai hotărâtă femeie pe care am cunoscut-o vreodată. Uitându-se la fiica lui Lucy, îi studie trăsăturile minunate şi ochii limpezi şi sinceri şi glasul i se înmuie. Iar tu, iubita mea, îi semeni leit.

*

Ziua următoare începu prost pentru Lucy. Nu dormise bine deloc. Văzuse pe cer ivirea zorilor şi auzise primul cântec de pasăre şi stătu o vreme la fereastră, uitându-se afară, cu mintea frământată de tot soiul de temeri.

În dimineaţa aceea urma să vadă căsuţa pe care i-o dăduse Leonard Maitland, cel care o angajase la The Manse, în localitatea Comberton de lângă Weir. Aceasta era casa unde trăseseră

ea şi Barney o vreme, înainte de a se muta la Salford, căsuţa unde fusese concepută Mary, din dragoste, din suferinţă. Aceeaşi căsuţă în care ea îşi petrecuse numeroase luni idilice, împreună cu fiul ei, bucurându-se de împrejurimile de la ţară şi de compania prietenilor ei, Davidsonii. Casa unde vărsase multe lacrimi, jelind pierderea prezenţei lui luminoase. Amintiri dulci-amare, pe care nu le va uita niciodată.

Oh, de ce venise aici, în locul acesta pe care şi-l scosese în mod voit din viaţa ei vreme atât de îndelungată? Cum va face faţă celor ce vor urma? Cum va putea găsi puterea necesară de a trece prin toate astea? Făcuse oare o greşeală îngrozitoare?

Nici toată jalea din lume nu îi va putea aduce înapoi cele după care tânjea: pe fiul său, primul născut, tinereţea ei, iubirea lui Barney – chiar dacă aceasta nu ar fi putut fi niciodată atât de puternică şi covârşitoare ca a ei pentru el. Acum totul dispăruse. Timpul îi dusese departe, dincolo de privirile sale, dar nu îi scosese şi din mintea ei. Şi într-o zi timpul o va lua şi pe ea cu sine, şi pe Adam, şi tot ceea ce iubea.

Era un gând obiectiv, care o făcuse să îşi aprecieze mai mult şi să îşi protejeze familia pe care încă o mai avea – pe Mary şi pe Adam, iar acum şi pe Ben – şi să mai aibă încă prieteni pe care nu îi merita, căci se distanţase de ei în mod deliberat în tot acest răstimp.

După ce se spălă şi se îmbrăcă, simţindu-se cu mintea mai înviorată, Lucy coborî la parter, unde Adam o aştepta deja.

– Ai dormit bine, nu-i aşa?

Zâmbetul lui larg era atotînvăluitor.

– Nu prea rău, minţi ea. Ceea ce îmi trebuie acum mai mult decât orice este o ceaşcă de ceai proaspăt şi o farfurie cu omletă pe pâine prăjită. Asta ar trebui să mă pună pe picioare pentru toată ziua.

– Atunci ar trebui să le şi primeşti!

Ţinând-o de braţ, o conduse în sufragerie, unde se aşezară la o masă mică, rotundă, de lângă fereastră. Cât ai clipi din ochi,

lui Lucy i se aduseră omleta şi un ceainic frumos cu ceai, cu o ceaşcă delicată şi o farfurioară, şi o cană plină cu lapte.

– Exact ce mi-a recomandat doctorul, spuse ea, şi Adam fu de acord, în vreme ce înfuleca cu poftă un mic dejun copios.

– Că veni vorba despre doctori, remarcă el, când ai de gând să îl vizitezi pe bătrânul doctor Lucas?

Lucy se gândise la asta.

– Mai târziu, spuse ea. Înainte de toate, mi-ar plăcea să îi arăt lui Mary casa în care s-a născut şi câmpurile unde tatăl ei şi noi, ceilalţi, ne-am frânt şalele strângând recolta. Însă, vai, Adam, erau nişte timpuri aşa de minunate, ce zici?

– Cu certitudine au fost aşa! Ochii i se înceţoşară de lacrimi. Amintirile erau puternice şi frumuseţea lor durea. Se întinse şi îşi puse o mână peste a ei. Minunate vremuri, într-adevăr, repetă el. Din păcate s-au dus. Zâmbi încurajator. Dar noi suntem încă aici, tu şi cu mine, şi Mary, iar în curând, cu voia Domnului, odată ce ea şi Ben se vor căsători, s-ar putea să devii bunică. Ei, cum ţi se pare asta?

Lucy zâmbi visătoare.

– Bunicuţa Lucy... Cine s-ar fi gândit vreodată? Bunică... Acea creatură tânără şi sălbatică ce alerga în picioarele goale peste câmpuri...

Chiar în clipa aceea intrară pe uşă şi Mary, şi Ben. Când prinse privirea lui Mary, Lucy îi făcu semn cu mâna şi cei doi se îndreptară spre masa lor.

– Am dormit ca un buştean, spuse Mary. Cred că m-a obosit drumul lung cu maşina.

Ben îi spuse în glumă că el era cel care ar fi trebuit să fie obosit, deoarece el condusese tot drumul.

Sosi chelnerul şi ei comandară şuncă şi ouă pentru Ben şi pâine prăjită pentru Mary. În timpul micului dejun, discutară planurile pentru ziua aceea şi pe când Adam le spunea că Lucy voia să îi ducă să vadă casa şi câmpurile, curajul lui Lucy începu

să slăbească. Dar Adam îi simţi ezitarea şi îi făcu semn cu ochiul în felul acela obraznic al lui.

Gestul acela intim păru să îi întărească hotărârea lui Lucy.

– Ne vom duce la căsuţă, declară ea. Apoi vom vizita cimitirul şi după aceea mergem să îl vedem pe doctorul Lucas.

Lucy şi Adam, care îşi terminaseră între timp micul dejun, îi lăsară pe Mary şi Ben să şi-l termine pe al lor.

– Ne vedem în hol, peste o jumătate de oră, spuse Lucy.

Cu aceste cuvinte se despărţi de ei şi plecă, iar Adam o însoţi în sus, pe scări. Când ajunseră în dreptul camerei lui Lucy, se scuză.

– Ne revedem deci la parter, peste o jumătate de oră.

Se îndepărtă în grabă, gândindu-se că ar fi preferat să meargă în cameră cu ea. Dar poate că se va întâmpla şi asta într-o bună zi, când o va convinge să îi fie soţie.

La scurt timp după aceea, toţi patru urcau în maşina lui Ben. Ieşiră din Liverpool şi merseră mai departe, spre suburbiile şi câmpiile vaste din Comberton. Lucy era cuprinsă de temeri, dar îşi dădu seama că nu trebuia să se eschiveze de la nimic din tot ce urmau să facă şi determinase venirea lor acolo. Numai o singură dată, asta era tot, şi după aceea ea nu va mai veni niciodată prin locurile de odinioară.

Stând pe bancheta din spate a maşinii, alături de Adam şi având-i pe Mary şi pe Ben în faţă, ea se simţea în mod straniu izolată şi atât de incredibil de singură, încât era aproape nefiresc. Atunci Adam îi luă mâna într-a lui şi o trase mai aproape de el. Apropierea acestuia, atingerea mâinii lui şi felul în care o privea, de parcă i-ar fi spus „Nu eşti singură, suntem aici, cu tine!“ o făcu pe Lucy să se simtă copleşită de o puternică senzaţie de căldură interioară.

În toată viaţa ei nu se sprijinise niciodată pe nimeni. Dar acum iat-o ajunsă şi aici, sprijinindu-se de bărbatul iubit. Şi într-un fel lucrul acesta i se păru firesc.

Urmând indicațiile lui Lucy și ale lui Adam, Ben conduse mașina mai departe de șosea. Pe când luau curba spre câmpie, ea se duse cu gândul înapoi, la zilele îndepărtate când lucra pe aceleași câmpuri împreună cu Barney și familia acestuia.

– Pe aici, Ben! Emoția îi tremura în glas. Ia-o pe aici! Din acel punct Lucy cunoștea fiecare cotitură și fiecare viraj, iar acum, în vreme ce se apropiau de casă, inima îi tresălta recunoscând aleea de stejari și livada unde se jucase adesea micul Jamie.

Când mașina se opri, ea coborî. Oprindu-se o clipă lângă poartă, cuprinse totul cu o privire flămândă, apoi instinctiv intră și urmă aceeași cărare pe care o parcursese de atâtea ori înainte, și urcă spre culmea dealului, fiecare pas însemnând pentru ea o adevărată încercare.

În urma ei, Mary se pregăti să iasă din mașină.

– Nu încă, spuse Adam, care o cunoștea bine pe Lucy și își dădu seama că avea nevoie să fie singură. Acordă-i mamei tale câteva minute. În regulă?

Mary încuviință și ei rămaseră acolo. Se uitau la silueta măruntă care urca și văzură că uneori pașii săi ezitau.

La capătul urcușului, Lucy se opri, dreaptă și mândră, cu fața întoarsă spre căsuță și privirea ei înregistră momentul pentru totdeauna.

Cu ochii minții se văzu pe sine în fața căsuței, râzând și jucându-se cu Jamie, legănându-se pe creanga vreunui copac sau adunând fructe din livadă. Îi văzu pe Barney și pe Vicky, stând pe balansoarul pe care îl încropise Barney din frânghie veche și trunchiuri de copaci prăbușiți, și apoi văzu petrecerea, hambarul încă mai exista, cu acoperișul lăsat și ușa atârnând într-o parte în balamale. În urechi părea să îi răsune muzica și dansul.

Totul se afla acolo, neschimbat, captiv în timp, pentru totdeauna. Iar ea se simțea mulțumită că făcuse parte din ceea ce existase cândva.

– Încă se mai află aici, Barney, șopti ea. Locul acesta minunat, care ne-a dăruit toate acele vremuri fericite... Lacrimile care

i se rostogoleau pe față și îi udau buzele îi ardeau pielea. M-am întors, Barney, murmură ea. M-am întors.

Brusc, începu să plângă cu suspine, incapabilă să vorbească, din cauza emoției care-i răvășea sufletul. Cu mâinile acoperindu-și chipul, dură un moment până să îi simtă prezența acestuia și când privi din nou în sus, era mai calmă.

– M-am întors ca să văd dacă ceea ce s-a întâmplat a fost adevărat, șopti ea. Însă nu voi mai reveni niciodată, Barney! E prea mult... prea dureros. Voi lua cu mine toate astea, dar acum știu că a sosit timpul să îmi iau rămas-bun pentru totdeauna.

Scoase un suspin mic, plin de durere.

– Te voi iubi mereu, Barney, tu știi asta!

După un răgaz de tihnă, se uită în jur și îi văzu pe ceilalți apropiindu-se de ea.

– E minunat aici, recunoscu Mary, strecurându-și o mână în cea a lui Lucy. Descrierile pe care ni le făceai erau așa de frumoase, încât am crezut că exagerezi. Dar nu ai exagerat deloc, totul e așa cum ai spus. În amintirile ei îndepărtate, și ea se simțea o parte din asta, deși nu chiar în orice amănunt. Era mai degrabă un sentiment de apartenență aflat în străfundurile ființei sale.

Și rămaseră astfel o vreme. Îmbibându-și mintea cu imagini pe care nu le uitase niciodată, Lucy le povesti despre cum era pe atunci. Avu și Adam câteva întâmplări amuzante de spus.

– Îmi amintesc cum eu și Barney am vopsit pe afară pereții hambarului mare. Am sfârșit cu mai multă vopsea pe noi, decât pe pereți... și altă dată, el spăla cu furtunul țarcul porcilor și nu m-a văzut că stăteam în colț. Zicea ceva despre înecatul unui șobolan. Toți râseră și apoi Adam adăugă: A fost o minune că nu am făcut pneumonie.

Atât de multe amintiri, și atât de vii, ca și când se petrecuseră abia cu o zi în urmă!

– Altă dată el mai că nu m-a omorât, când a doborât un uriaş copac bătrân care putrezise la rădăcină. Dacă nu mi-ar fi strigat Vicky să mă feresc, aş fi fost strivit de pământ ca o clătită.

Povestiră şi zâmbiră, şi râseră cu poftă, iar Lucy simţi cum cumplitu-i chin îi dispărea. „Oamenii spun adeseori că anticiparea unui eveniment poate fi mai rea uneori decât ceea ce se întâmplă de fapt, şi se pare că au multă dreptate“, se gândi ea. În loc de durere, vizita adusese o porţie de bucurie.

După o vreme o luară în jos, spre râu.

În noaptea în care îl pierduse pe micul ei Jamie, râul fusese un torent furios, care mugea, dar acum era neobişnuit de liniştit, cu apa strălucind uşor în rostogolirea ei peste bolovani, înainte de a sări şi a dansa în drumul său către valea de mai jos.

Lucy retrăi în minte pentru a zecea mia oară acea noapte îngrozitoare, având-ul dinaintea ochilor pe Barney, care se îndrepta către ea prin apă, ţinând pe braţe trupul micuţ al lui Jamie şi cu o expresie dezolată pe chip, pregătind-o pentru ce era mai rău. Bunule Dumnezeu Atotputernic, oare cum de mai trăise ea după clipele acelea? Cum putuse să îşi ducă viaţa mai departe, purtând această povară?

– Să mergem, draga mea! Lucy tresări la atingerea degetelor lui Adam, care o prinseseră blând de braţ. Ai zăbovit destul aici, îi spuse el. Te rog, Lucy… acum hai să plecăm.

Îndepărtându-se de râu, Lucy îl asigură că se simţea bine, deşi în clipa aceea şi-ar fi dorit să se afle oriunde altundeva, dar nu acolo, nu în locul acela atât de deosebit pentru ea. „Şi nu se terminase încă! se gândi ea. Următoarea etapă a călătoriei va fi cea mai grea.“

*

Florile pe care le pusese Bridget pe mormântul lui Jamie sâmbătă dimineaţa îşi menţinuseră prospeţimea şi culoarea. Bobocii galbeni şi albi de primăvară de pe mormântul mic se vedeau strălucind chiar şi de la distanţă.

În vreme ce treceau prin cimitir, Lucy îşi păstra o hotărâre de oţel de a nu se prăbuşi.

De fapt, cea care clacă fu Mary.

Aflând cu numai un an în urmă despre frăţiorul ei, acum era foarte emoţionată.

– Ai făcut o greşeală! îi spuse ea lui Lucy, vorbindu-i în şoaptă, cu un glas tremurător. Ar fi trebuit să-mi spui cu mult timp în urmă.

Începuse să plângă cu suspine. Deşi această călătorie însemnase pentru mama ei un adevărat calvar, şi pentru ea se dovedise dificilă.

Înainte să îşi continue drumul, Lucy o prinse de mână.

– Îmi pare rău, iubito, şopti ea. Ar fi trebuit să-ţi fi povestit despre el – despre micul nostru Jamie. Dar îmi era atât de greu! Mă gândeam că dacă voi păstra tăcerea despre toate astea nu mă va mai durea, însă nu a fost aşa şi acum *tu* eşti cea care suferă şi nu mă pot ierta pentru lucrul ăsta.

Lucy îşi îmbrăţişă fiica un moment ce păru a dura o veşnicie, în vreme ce mirosul de narcise se înălţa în aer şi le înconjura ca într-o rugăciune. Începu să plângă şi ea, şi plânseră împreună, iar după aceea Ben o luă pe Mary deoparte, în vreme ce Lucy rămase cu Jamie un timp mai îndelungat.

– Te-am iubit întotdeauna, murmură ea. Nu te voi uita, câtă vreme voi trăi. M-am întors ca să te văd pentru o ultimă oară. Ştergându-şi o lacrimă solitară, îşi plimbă duios degetele peste numele gravat în lespedea de granit. Scumpul meu băieţaş, îţi mulţumesc pentru bucuria pe care mi-ai adus-o!

După o vreme, se îndreptă către marginea cimitirului, unde se sprijini de gard şi îşi lăsă gândurile să hoinărească pe deasupra câmpiei, de parcă ar fi vrut să absoarbă fiecare amintire, astfel încât atunci când va părăsi acele locuri să le ia cu sine.

Nu îi auzi paşii, când veni să stea lângă ea, şi nici măcar nu îşi dădu seama că se afla acolo până când nu îi vorbi cu blândeţe:

– Nu pot să te ajut, Lucy, draga mea! Aş vrea să te ajut, dar... nu ştiu cum.

Cuvintele lui o impresionară profund. Întorcându-se cu faţa spre el, îi zâmbi din toată inima.

– M-ai ajutat, Adam, spuse ea. În toţi aceşti ani te-ai aflat întotdeauna alături de mine.

El se sprijini de gard, cu mâinile împreunate în faţă, când pe neaşteptate ea îşi strecură o mână într-ale sale.

– Eşti un om remarcabil, Adam, bun şi afectuos, care m-ai sprijinit mereu, mi-ai fost mereu alături când am avut nevoie de tine. Ea se opri, căutându-şi cuvintele potrivite, care să îi transmită sentimentele sale. Adevărul e că însemni pentru mine mai mult decât îţi dai seama.

Când păru că el vrea să spună ceva, ea îi puse un deget pe buze:

– Nu, Adam, nu e necesar să îmi spui ce simţi. Trase adânc aer în piept. Faptul că am venit aici şi am revăzut totul, lucrurile pe care am încercat să le înăbuş vreme atât de îndelungată, m-a făcut să îmi dau seama ce femeie fericită am fost şi încă mai sunt. În viaţa mea există doi bărbaţi: Barney şi cu tine. Amândoi oameni buni, amândoi altruişti.

După ce ezită un moment, îşi redobândi calmul.

– Ştii că nu te-aş putea iubi niciodată aşa cum l-am iubit pe Barney, dar de curând mi s-a întâmplat să îmi dau seama cât de mult te iubesc. Ochii ei îi spuneau lui Adam tot ce dorea acesta să ştie. Dragă Adam, nu aş putea suporta să te pierd.

– Nu ai să mă pierzi niciodată, îi făgădui el. Fiindcă oriunde vei fi tu, acolo mă voi afla şi eu.

În ochii ei văzu lacrimi şi simţi sinceritatea cuvintelor sale şi fu cel mai fericit om de pe pământul lăsat de Dumnezeu. Ardea de dorinţa ca ea să îi devină soţie, dar intuiţia îi spunea că nu era nici locul, nici momentul potrivit pentru o cerere în căsătorie. Aşa că tăcu şi îşi strecură un braţ protector pe după umerii ei şi aşa parcurseră drumul înapoi, spre maşină.

Mary şi Ben îi văzură venind.

– Ia uită-te la perechea asta, arată ca doi iubiţi, remarcă Ben. Cine ştie?! Poate că vom avea două nunţi!

Mai calmă acum, Mary se simţi emoţionată să vadă cât de liniştiţi erau, vorbind şi zâmbind şi atât de mulţumiţi fiecare de compania celuilalt.

– Probabil că venirea aici i-o fi făcut să îşi dea seama cât de repede zboară timpul şi că trebuie să profităm de toate ocaziile pe care ni le oferă viaţa. Ei doi au însemnat mereu ceva unul pentru celălalt. Atunci când eram mică, am crezut tot timpul că Adam era tatăl meu.

Ea făcu o pauză.

– Dar a existat întotdeauna Barney. Mama a avut grijă să îmi cunosc tatăl, îmi vorbea întruna despre el, până când mi l-am putut imagina cu claritate. Simţeam că îl cunosc la fel de bine pe cât îl cunoştea ea. Pentru mama nu a mai existat un alt bărbat. Însă Adam e deosebit. Îl ştia pe Barney ca pe un frate. Apoi după aceea, când mama a rămas singură, Adam i-a fost mereu alături. A îmbătrânit alături de ea şi cu fiecare an iubirea lui pentru ea a devenit mai puternică. Ştiu asta, deoarece am văzut-o, în fiecare zi a vieţii mele.

Ben era intrigat:

– Şi acum se află aici împreună, lăsând trecutul la o parte!

„Povestea lor era uimitoare“, se gândi el. Iar acum făcea şi el parte din ea şi se simţea mândru de acest lucru.

CAPITOLUL OPT

În seara aceea îi făcură o vizită doctorului Raymond Lucas, vechiul lor medic curant din urmă cu peste douăzeci de ani. El îi cunoscuse pe toţi – pe Barney şi familia lui, pe Lucy şi pe Adam. Bătrânul era încântat să îi vadă.

– Ai rămas aceeaşi fată drăguţă, îi spuse el lui Lucy, sărutând-o pe obraz.

Ea râse.

– Ei, linguşitor bătrân! Fata aceea nu mai există de mult. Cea pe care o ai în faţa ochilor e o femeie trecută de prima tinereţe, care umblă în baston şi pe care o dor toate, din cap până-n picioare. Mă simt de parcă azi m-aş fi căţărat pe munţi, gemu ea. Oh, dar e aşa de bine să te văd! Se gândi că nu îmbătrânise prea frumos. Pielea i se zbârcise, nu mai avea păr aproape deloc şi umerii i se gârboviseră, dar zâmbetul şi atitudinea prietenoasă îi rămăseseră neschimbate.

– Pe Adam Chives îl ştii deja, i-l prezentă ea pe acesta. Cel mai drag prieten şi confident al meu.

Bătrânul doctor îi strânse mâna lui Adam.

– A trecut multă vreme, spuse el. Sunt bucuros că ai adus-o să mă vadă. Mulţumesc.

– Mai degrabă s-ar zice că Lucy m-a adus pe mine, chicoti Adam. Ce vrea Lucy, aia face. Dar şi eu mă bucur să mă aflu aici. După părerea mea, vizita aceasta o datoram de mult.

Trăgând-o pe Mary în faţă, Lucy fu mândră să îi spună:

– Aceasta e Mary… fiica mea şi a lui Barney.

Bătrânul fu vizibil luat prin surprindere. Îi întinse mâna prietenos:

– Ai fost un copil încântător şi te-ai transformat într-o femeie frumoasă. Tatăl tău ar fi fost mândru de tine.

Mary îi mulţumi şi luându-l de mână pe Ben i-l prezentă doctorului:

– Acesta e Ben, logodnicul meu. Intenţionăm să ne căsătorim foarte curând.

– Atunci trebuie să sărbătorim! Doctorul Lucas trase de şnurul clopoţelului de deasupra şemineului şi îşi chemă menajera. Lizzy, eşti în stare să mai înghesui încă patru persoane la cină?

Lizzy răspunse fără să ezite.

– Bine'nţeles! ripostă ea indignată. Nu fac întotdeauna mâncare în plus şi nu se găseşte destul din una sau alta în cămară, ca să încropesc o mâncare grozavă?

Ciolănoasă şi teribilă, la prima vedere s-ar fi zis că e un căpcăun, dar curând după aceea descoperiră că, de fapt, era o nestemată veritabilă şi că doctorul o aprecia mai presus de orice.

Lucy fu îngrozită auzind propunerea doctorului.

– Nu te putem băga într-un asemenea bucluc şi în plus nici măcar nu suntem îmbrăcaţi pentru o astfel de ocazie.

Dar doctorul Lucas nu dori să audă nimic despre aşa ceva.

– Pentru mine arătaţi foarte bine, protestă el. Acum vă aflaţi aici şi avem multe de discutat. Am o grămadă de întrebări pe care vreau să le pun şi în plus trebuie să îi cunosc mai bine pe fiica ta şi pe iubitul ei.

Şi aşa rămase.

Retrăgându-se, Lucy şi Mary se oferiră să ajute, dar Lizzy le refuză categoric.

– La vremea mea am fost bucătăreasă-şefă. Lucram într-un hotel de marcă, aşa să ştiţi! Uneori eram norocoşi dacă ni se spunea cu o jumătate de oră înainte să pregătim mâncarea pentru mai mult de şaizeci de oaspeţi. Muncă grea, dar bun antrenament. Sunt mereu pregătită încă de atunci să nu fiu prinsă cu

garda lăsată, iar dacă mâncarea nu se mănâncă, se poate pune la încălzit a doua zi.

Acestea fiind zise, ieşi şi se duse să pregătească cina.

– Nu am îndrăznit niciodată să mă cert cu ea, le mărturisi doctorul, în glumă. Şi nu mă jenez să vă spun că uneori mă îngrozeşte. Dar face cât greutatea ei în aur. E o adevărată comoară.

După ce se asigură că toţi se aşezaseră confortabil în salon, le turnă la fiecare băutură: un gin şi apă tonică pentru Lucy, un pahar de sherry pentru Mary şi câte o porţie de whisky pentru Ben şi Adam.

– Asta o să vă încălzească şi o să vă meargă drept al inimă, spuse el jovial.

În următoarea jumătate de oră discutară despre tot şi toate din zilele de odinioară, mulţumiţi doar să îşi aducă aminte. La început conversaţia decurse într-o notă de veselie şi s-a râs mult. Dar apoi discuţia deveni serioasă şi doctorul îşi reaminti:

– Cât am fost de distrus când am descoperit că Barney era aşa grav bolnav! Desigur că nu am spus nimănui, Barney mi-a cerut să promit aceasta, dar chiar şi aşa, am făcut un jurământ în profesia mea, aşa că era de la sine înţeles că oricum n-aş fi spus nimic nimănui. Nici măcar atunci când am văzut că el era pe ducă.

Oftă din adâncul rărunchilor.

– Ceea ce s-a întâmplat cu Barney a fost o mare tragedie, murmură el. În toată cariera mea de doctor nu am întâlnit niciodată un bărbat atât de decis să ascundă familiei situaţia lui, mai ales când avea o nevoie atât de disperată de ei, mai mult decât în oricare perioadă din întreaga sa viaţă.

Se uită spre Lucy, care îl ascultase cu foarte mare atenţie.

– Găseam acţiunile sale greu de înţeles. Am putut pricepe de ce a refuzat cu atâta încăpăţânare până în ultima clipă să le spună cât de bolnav era, dar nu şi faptul că s-a străduit să îi facă să îl urască! Să îi facă în mod intenţionat să creadă că era un beţiv şi un afemeiat. Să se înstrăineze singur de familia pe care o iubea

ca pe ochii din cap, ca ei să se îmbarce în căutarea unei vieţi noi, fără el. Doamne Dumnezeule! Pot doar să îmi imaginez prin ce i-a fost dat să treacă unui om ca Barney, aşa de îndrăgostit de soţia lui, şi care îşi adora copiii! Oricine şi-ar fi dat seama că pentru Barney familia reprezenta toată lumea lui.

Se uită spre Mary.

– Tatăl tău a fost un om remarcabil!

– Încep să îmi dau seama de asta din ce în ce mai mult! îi răspunse Mary blând, cu gândul la tatăl pe care şi-l aducea ea aminte, omul bun care o lua pe genunchi, fermecând-o cu poveşti magice.

O cuprinse mânia.

– Avea nevoie atât de mult de ei! De ce nu le-a spus cât de bolnav era? Ar fi trebuit să le spună! *Ar fi trebuit să le-o spună...*

– Nu, Mary, o calmă Lucy. Greşeşti, draga mea. Lucy însăşi se întrebase adesea de ce Barney nu se pusese pe el pe primul plan, mai ales când era atât de îngrozitor de bolnav. Undeva, adânc, în sinea ei, ştia totuşi că Barnez făcuse ceea ce era mai bine pentru familia lui, dar nu şi pentru el. Dacă le-ar fi spus cât este de bolnav, ei ar fi rămas. L-ar fi văzut suferind aşa cum l-am văzut eu că suferă, zi şi noapte, cum îl doare, cum se topea pe zi ce trecea, până când a ajuns la fel ca un copil neajutorat.

Făcu o pauză şi îşi înghiţi nodul care i se pusese în gât, apoi continuă pe un ton de parcă ar fi spus ceva de taină.

– După ce au plecat ei, el a rămas aşa de singur! Ar fi dat orice ca aceasta să nu se fi întâmplat. Avea o nevoie disperată de Vicky şi de copii, să fi fost alături de el până la sfârşit, să îndure şi să îl ajute şi să îi ridice moralul când el se prăbuşea.

– Şi atunci de ce nu le-a spus nimic?

– Fiindcă era un om deosebit, dincolo de toate. I-a gonit de lângă el, lipsindu-i în plus şi de dragostea lui. Ştia că nu era în stare să meargă cu ei, că şansele îi fuseseră luate cu cruzime. Dar întorcându-i împotriva lui, le-a oferit ocazia care se iveşte doar o singură dată în viaţă, şansa de a pleca în America şi de a-şi face

soiul de viaţă nouă pe care nu ar fi fost capabili să o găsească niciodată aici.

Adam interveni.

– Nici măcar nu îmi pot imagina cât trebuie să fi suferit văzându-şi familia adorată cum porneşte în călătoria cu vaporul departe, fără el! Barney Davidson şi-a iubit familia ca niciun alt bărbat pe care l-am cunoscut. Chiar el i-a făcut să creadă că nu le păsa de ei absolut deloc – că îi dispreţuieşte. A dorit ca aceştia să îl considere putred până în măduva oaselor, un beţiv care prefera compania unei prostituate propriei lui soţii iubite...

Mai luă o înghiţitură zdravănă de whisky.

– Numai Dumnezeu ştie unde ar putea găsi un om puterea de a face un lucru ca ăsta!

Apoi discuţia se concentră asupra familiei lui Barney.

– Susie, fiica lui Barney,... oare câţi ani ar putea să aibă acum? întrebă doctorul. Făcu un calcul în minte. Treizeci şi cinci?

– Mai mult, cred eu, răspunse Lucy. Ronnie ar trebui să fie de vreo treizeci şi nouă, iar Thomas cu vreo câţiva ani mai în vârstă. Dădu din cap a neîncredere. Mi se pare incredibil. Încă îi mai văd cu ochii minţii ca pe nişte tineri. Mă întreb adeseori dacă i-aş recunoaşte, în caz că i-aş vedea pe stradă!

Se gândi la soţia lui Barney, acea făptură încântătoare, plină de viaţă, pe care acesta o adorase, şi se întristă.

– În ceea ce o priveşte pe Vicky, era cu câţiva ani mai în vârstă decât mine. Socotind anii, fu şocată. Doamne Dumnezeule! Dar trebuie să fi trecut de şaizeci!

– Crezi că au reuşit în viaţă, în felul în care spera tata?

Cea care pusese întrebarea fusese Mary.

Lucy stătu pe gânduri câteva clipe.

– Da, răspunse ea. Fără îndoială că Susie a devenit un designer de calitate. Thomas a fost mereu un un om de afaceri priceput – îi semăna mult lui Barney în această privinţă. În ceea ce-l priveşte pe Ronnie, ei bine, nu-mi place s-o spun, dar era încăpăţânat la culme şi nu făcea impresia să aibă vreun scop special

în viaţă, iar după tot ce s-a întâmplat cu Barney şi toate celelalte, nu prea ştiu ce să zic. Până la urmă a existat multă amărăciune şi cine poate şti cum au supravieţuit traumei prin care au trecut?

Mary aprobă spusele mamei sale dând gânditoare din cap.

– Ai dreptate, murmură ea. Gândul ăsta e de nesuportat.

Doctorul pomeni de fiecare membru al familiei cu afecţiune, dar aşa cum îşi aducea aminte, soţia lui Barney era o persoană excepţională, minunată.

– Cred că Vicky a reuşit să supravieţuiască întreagă. Căsătoria cu Leonard Maitland i-a oferit siguranţă şi companie.

– Da, Vicky îi va fi ţinut pe toţi împreună, zise Lucy cu fermitate. Era puternică din fire şi foarte protectoare faţă de ei toţi. În acea ultimă zi a venit să îl vadă pe Barney, doar să se roage de el. Chiar şi după tot ceea ce făcuse el, ea era gata să îl ierte. Dar el şi-a jucat bine rolul. A alungat-o şi asta trebuie să îi fi frânt inima, pe a lui a frânt-o sigur. Dar da, cred că într-un fel sau altul Vicky ar fi reuşit să îi facă să îşi continue viaţa, în ciuda problemei lor.

– Ai ştiut că Leonard Maitland era îndrăgostit de Vicky? întrebă doctorul.

Lucy zâmbi:

– Cred că mulţi oameni ştiau asta – chiar şi Barney. O tachina adesea pe Vicky din această pricină. Dar nu a existat niciodată vreo ceartă între ei, fiindcă nu aveau ochi decât unul pentru altul.

Le împărtăşi apoi un secret pe care îl păstrase de foarte multă vreme.

– Într-una din zile, curând după ce se născuse Mary, Barney şi cu mine stăteam afară, pe balansoar, când el mi-a vorbit despre Leonard. Mi-a spus că îl ştiuse întotdeauna ca pe un om bun, că i se confesase şi îl pusese să jure că nu va spune nimănui adevărul. A mai spus, de asemenea, că îl rugase pe Leonard să aibă grijă de Vicky şi să se căsătorească cu ea, după moartea lui, fiindcă ştia cât de îndrăgostit era de ea.

Adam încuviinţă:

– Gândul că Leonard îi făgăduise să aibă grijă de Vicky trebuie să îi fi oferit lui Barney puţină linişte sufletească.

Pe parcursul conversaţiei, ei discutară majoritatea subiectelor. A venit vorba şi despre faptul că Lucy ar fi trebuit să îi scrie lui Vicky şi ea le spuse că era ceva ce avea de gând să facă şi încă foarte curând.

– Toate la timpul lor totuşi! spuse ea. Venirea aici m-a secătuit de toată energia. Dar mă gândesc să iau legătura cu Vicky. Se uită la bătrânul doctor. Nici nu aş fi putut să îi scriu până acum, deoarece nu ştiu unde se află. Dar am o bănuială că le cunoşti adresa. Am dreptate, doctore Lucas?

Un mic zâmbet timid se ivi pe chipul acestuia.

– M-ai prins, recunoscu el. Am adresa biroului lui Leonard, de la Boston. În ziua în care s-a îmbarcat pentru America, mi-a spus că dacă Barney are nevoie de ceva să îl anunţ imediat. Scoase un oftat lung. Bineînţeles că nu i-am cerut nimic, niciodată. Mai întâi, fiindcă Barney nu ar fi dorit ca eu să fac asta, şi apoi, pentru că nu mai era absolut nimic de făcut pentru el. Când totul a fost spus şi făcut, m-am gândit că ar fi fost cel mai bine să rup orice legătură cu ei, de dragul familiei şi deoarece Barney îi alungase la o distanţă atât de înfiorător de mare doar ca să se asigure că nu se vor mai întoarce.

– Eşti amabil să îmi dai adresa?

– Cum să nu! Ştiu exact unde am pus-o. Se strădui să se ridice din scaun şi îşi luă bastonul. De fapt, cred că mai bine aş căuta-o acum şi apoi să ne bucurăm de seara noastră împreună.

Pe când acesta ieşea din încăpere, Mary se îndreptă spre fereastră şi se uită afară.

– Ce grădină interesantă! remarcă ea. Îmi place sera. Atingându-şi bărbia cu vârful degetelor, medită cu voce tare. Mă întreb dacă ar fi posibil să găsim loc să construim şi noi una acasă.

Când le făcu semn cu mâna celorlalţi ca să vină, Lucy şi Ben se sculară de la masă şi se duseră lângă ea, dar Adam avu altă

idee. Ieşi din cameră şi apoi zăbovi o vreme în hol ascultând cu atenţie. Când îl auzi pe doctor bombănind şi gemând, se luă după sunete şi se îndreptă spre biroul bătrânului, unde se opri să bată la uşa deschisă.

– Crezi că putem schimba câteva vorbe? îl întrebă el pe doctor, când acesta se întoarse cu faţa spre el.

– Cum să nu?! Intră!

Adam se uită în jur şi se gândi că nu mai văzuse niciodată o cameră mai dezordonată.

Biroul era plin de cutii cu dosare şi documente vechi, cutii pe masă, cutii pe lângă pereţi şi mai multe cutii pe dulapurile ticsite.

– Mi-am zis mereu să mă ocup de făcut curat în locul ăsta, îi explică bătrânul, dar nu ştiu cum se face că nu ajung niciodată să mă ocup de asta. Lizzy s-a oferit cu amabilitate să pună totul în ordine, dar nu pot să o las. Drăguţa de ea n-ar şti cum şi unde să pună lucrurile. În plus, cele mai multe dintre dosare sunt fişele personale ale unor pacienţi. Trebuie să umbli cu grijă şi meticulozitate cu ele şi asta e treaba mea.

Continuă să mormăie în vreme ce dădea deoparte cutiile care-i stăteau în drum. Apoi exclamă:

– Uite-o!

Scormonind într-unul din sertarele pe jumătate deschise, scoase o foaie de hârtie pe care o flutură prin aer.

– Ştiam eu că pe aici trebuie să fie.

Adam se gândi că doctorul Raymond arăta mai degrabă ca un profesor distrat decât ca un medic.

– Ţi-aş răpi un minut, dacă e cu putinţă, zise el.

– Scuze! Doctorul se aşeză pe marginea biroului. Ai toată atenţia mea, aşa că dă-i drumu'. Ce te frământă?

– Aş putea închide uşa?

Doctorul Lucas se încruntă.

– Dacă trebuie... Da, închide-o.

Adam închise calm uşa.

– O fac doar pentru că nu aş vrea ca Lucy să audă asta.

– Ei bine, zi-i, omule ! Ce este?

– Păi, mă întrebam dacă, având adresa lui Leonard, ar fi posibil să ai şi unele informaţii despre o altă fantomă din trecut. Adam coborî glasul. Edward Trent... bărbatul care a provocat înecarea micului Jamie. Lucy încă mai are coşmaruri legate de asta. Nu ştie dacă e viu sau mort, ori dacă ar putea reveni în orice clipă. Aşa că dacă s-ar dovedi că cineva i-ar fi făcut de petrecanie, ne-am redobândi cu toţii liniştea.

Bătrânul înţelese imediat.

– E un lucru îngrozitor, fără doar şi poate, spuse el mohorât.

– Deci nu ai nicio idee de ce s-o fi întâmplat cu el?

– Nu! se scuză doctorul. Absolut niciuna. Pentru mine rămâne un mister cum de nu l-au prins niciodată, dar noi ştim ce vulpe vicleană era. Fie o fi avut vreo ceartă cu vreun alt răufăcător şi a murit într-un loc întunecat, uitat de Dumnezeu, fie a reuşit să ajungă destul de departe ca să scape de mâna legii.

– Ori, Doamne fereşte, încă mai poate stă ascuns pe aici, pe undeva? Adam fu dezamăgit amarnic, deoarece chiar dacă trecuseră atât de mulţi ani, Edward Trent încă mai arunca o umbră întunecată asupra vieţilor lor.

Deşi Adam nu îi pomenise niciodată despre asta lui Lucy, nu existase zi în care să nu se fi temut pentru siguranţa ei.

– În noaptea aceea, când Lucy l-a respins, părea să îşi fi pierdut minţile. M-aş simţi mult mai liniştit dacă aş şti pe unde se află acum. Nu prea cred eu că el e omul care să uite uşor că a fost respins de o femeie. Sper că nu o să-i daţi niciodată adresa lui Lucy, zise el, străbătut brusc de un gând.

Bătrânul fu jignit.

– Dumnezeule mare, omule, drept cine mă iei? Nu am ţinut secretă adresa ei atât amar de ani?

– Îmi pare rău! îşi ceru scuze Adam. E din cauză că mă tem pentru ea. Există posibilitatea să se poată întoarce oricând şi să o caute.

– Mă cam îndoiesc de asta. Poate că e periculos, dar nu nebun. Chiar dacă mai este încă în viaţă, de ce ar face una ca asta tocmai acum?

Dar în acelaşi timp doctorul îi înţelegea îngrijorarea lui Adam, aşa că îi spuse:

– Hai să sperăm că nu vom mai vedea nici fir de păr de-al lui vreodată, iar Lucy poate învăţa să uite.

Însă Adam nu era deloc convins.

– Ea nu va uita niciodată! Şi nici eu nu voi uita.

CAPITOLUL NOUĂ

Lucy se întorsese acasă, la Salford, cu intenția de a-i scrie lui Vicky cu cea dintâi ocazie.

Nesigură de cum să înceapă, își acordă un timp de gândire.

Uitându-se afară, la grădina de la Knudsen House, i se prefirau prin minte toate amintirile încă vii ale incredibilei sale vieți agitate. Oare unde se duseseră toți acești ani? Când trecuseră în zbor, aproape fără să bage de seamă?

Lacrimi de regret îi arseră ochii. Soarta fusese așa de crudă! Îți aduce bucurie, îți umple inima cu dragoste și speranță, apoi, chiar când începi să te simți mulțumită și în siguranță, roata se învârte și ți se ia totul.

Lăsând să-i scape un oftat adânc ce părea să îi vină chiar din suflet, se opri lângă biroul din camera de zi, cu ochii ațintiți asupra unei pagini albe care o aștepta și își exprimă gândurile cu vocea ca o șoaptă slabă:

– Oh, Vicky, îmi pare așa de rău!

Clătinând încet din cap, își lăsă privirea să zboare spre fotografia lui Barney. Pentru un lung și agonizant moment ea își scăldă simțurile cu trăsăturile familiare ale acestuia – ochii luminoși, zâmbetul atrăgător, minunata energie pe care o degaja chipul său. „Ce bărbat! se gândi ea. Câtă bucurie!"

Îi zâmbi la rându-i, deși, în timp ce zâmbetul lui era plin de lumină, al ei era trist. „Nu ar fi trebuit să mă părăsești niciodată, îl dojeni ea. Oh, Dumnezeule! Barney! Uite ce mult am așteptat să fiu împreună cu tine... apoi brusc, într-una din zile când nu am fost atentă, ai plecat!"

Când îngrozitoarea emoție o copleși, se așeză la birou și își luă stiloul.

De trei ori începu scrisoarea și tot de trei ori o rupse și aruncă bucățile de hârtie în coșul gol.

Lăsându-se pe spate în scaun, își închise ochii și își lăsă mintea să reformuleze gândurile, apoi începu din nou.

Scumpa mea Vicky,

știu că această scrisoare și conținutul său vor însemna un șoc pentru tine, și pentru aceasta îți cer iertare din suflet. Dar există ceva ce ar trebui să știi.

În toți acești ani de când ai plecat în America ai crezut în mod greșit că Barney a renunțat la tine. Te-a făcut să crezi că nu te iubește nici pe tine, nici pe copiii lui, că el dorea să scape de voi toți. Știu că v-a frânt inimile. Nici măcar nu pot să îmi închipui cât de greu ți-a fost.

Din păcate, Barney a avut un motiv pentru care a vrut să te facă să crezi că el a devenit rău. Cunoșteam adevărul și am dorit să ți-l spun, dar nu am putut până acum...

Lăsând jos stiloul, ea smulse pagina și o rupse și pe aceasta în cele mai mici bucățele.

– Nu e drept!

Era furioasă pe Vicky că nu se afla acolo, să îi poată explica totul față-n față, pe Barney, pentru că a creat o asemenea dilemă și pe ea însăși pentru că nu fusese destul de puternică pentru a face ceea ce știa în adâncul sufletului său că trebuie să fie făcut.

– De ce nu pot spune lucrurilor pe nume? se întrebă ea. De ce nu le pot spune într-un fel care să nu îi provoace mai multă durere sufletească?

Râse scurt și sec. Uită-te la ea cum încearcă să o protejeze pe Vicky, când ceea ce dorea ea să spună cu adevărat era că indiferent de ceea ce ar fi făcut sau ar fi zis Barney, Vicky ar fi trebuit să se încreadă în el și să îl iubească destul ca să știe să pună mai multe întrebări atunci când se întâmpla ceva rău. Ca soție a lui,

Vicky ar fi trebuit să ştie că a fi crud sau duşmănos *nu* îi stătea în fire lui Barney.

Împingând scaunul în spate, Lucy se ridică şi începu să umble prin cameră, cu inima bătându-i tare din cauza agitaţiei. Vicky nu ar fi trebuit să îl părăsească niciodată! Niciodată să nu se fi îndoit de el! Când el avea nevoie de ea, ar fi trebuit să se afle acolo, pentru el! În schimb, soţia lui îl lăsase singur... îl părăsise la nevoie şi plecase cu vaporul către cealaltă parte a lumii, exact când avea cea mai mare nevoie de ea.

După o vreme, furia şi zăpăceala din mintea ei se potoliră. Îşi redobândi calmul şi se întoarse să se aşeze la birou, unde luă o foaie de hârtie curată şi începu să scrie. „Acest lucru trebuie făcut! murmură ea, în vreme ce îşi formula gândurile. Dureros sau nu, familia lui Barney trebuie să afle adevărul."

În vreme ce scria, pe faţă i se rostogoleau lacrimi şi amintirile prindeau contur: despre Barney, despre Vicky, despre cei trei copii frumoşi ai lor şi despre vremurile când se bucurau împreună.

Deşi hotărâtă să nu evite ceea ce acum considera a fi de datoria ei, Lucy îşi va aminti mai târziu de scrierea acelei scrisori ca de unul dintre cele mai dureroase episoade din viaţa sa.

*

Camera era mică. Mirosea a lac proaspăt şi piele veche şi avea pereţii magnific îmbrăcaţi în lambriuri de lemn şi ferestre înguste şi înalte, iar cei patru bărbaţi de la masa lungă discutau între ei în şoaptă.

În cele din urmă, îşi îndreptară umerii unul câte unul şi toţi îşi înălţară capetele ca să se uite la Edward Trent, cunoscut lor ca Edward Carter.

– Fii atent, Carter, se răsti guvernatorul. Am verificat faptele şi am examinat cererea ta. Din nefericire, se pare că excelezi în a crea necazuri şi a submina disciplina din această instituţie.

Cu chipul încruntat şi necruţător, bărbatul care vorbea recunoscu că el avea o aversiune personală pentru acest deţinut deosebit, dar nu şi-ar fi primejduit totuşi poziţia proprie dacă nu ar fi fost văzut ca imparţial.

– Din punctul nostru de vedere – şi acesta e unanim – dosarul tău e de o asemenea manieră că ar trebui să te consideri norocos că nu ţi se prelungeşte detenţia. Eşti o ameninţare pentru fiecare deţinut de aici. Oriunde e înjunghiat vreunul sau are loc vreo încăierare de pedepsire a cuiva, apare şi numele tău de fiecare dată.

Expresia i se înăspri.

– Ştim că tu te afli în spatele acestor întâmplări, Carter, dar ai o asemenea şiretenie că reuşeşti să scapi de condamnare.

Încheie cu un avertisment cumplit:

– Fii atent, tipule! E doar o chestiune de timp până să fii prins asupra faptului.

Privirea-i dură zăbovi o clipă mai mult asupra deţinutului, înainte de a ştampila documentul.

– Apel respins!

Anunţând ofiţerul să îl ia de acolo, guvernatorul fu profund zguduit când deţinutul, ajuns în dreptul uşii, se întoarse şi se uită fix la el, şi în ochii aceia iscoditori văzu o licărire de rău absolut.

După ce deţinutul plecă şi camera se scufundă în tăcere, el se întoarse spre oamenii aflaţi acolo.

– O să facă o mulţime de necazuri.

– Ar merita să fie pus sub cheie pentru totdeauna, spuse unul. Doi oameni mutilaţi pe viaţă, un altul scos din minţi de groază şi încă unul pentru trei luni în spital. Şi toţi ştim cine este responsabil pentru astea.

– Da, dar e aşa de ticălos, spuse alt bărbat. Celorlalţi deţinuţi le e o asemenea frică de el că nu vom reuşi niciodată să aducem vreo probă împotriva lui.

Guvernatorul fu de acord cu colegii săi.

– Ştim cu toţii că este vinovat şi până acum am reuşit să îl ţinem în închisoare. Dar tare mi-e teamă că va sosi momentul când nu îl vom mai păstra la răcoare. Furia i se simţi în voce. Doar dacă nu se întâmplă s-o dea în bară sau vreun bărbat mai curajos să iasă în faţă şi să îl arate cu degetul.

Un răstimp nimeni nu mai spuse nimic, toţi se simţeau complet neajutoraţi. Când, după câteva minute, unul dintre ei vorbi, fu de o sinceritate înspăimântătoare.

– Atunci ce aţi zice ca data viitoare, când îl vor aduce din nou în faţa noastră, să îi dăm drumul să plece?

O voce mai calmă interveni:

– Chiar dacă iese va reveni destul de curând. Un om ca ăsta... E doar o problemă de timp până să omoare pe cineva.

PARTEA A DOUA

Octombrie, 1954

FAMILIA LUI BARNEY

Boston, Massachusetts

CAPITOLUL ZECE

Toamna târziu în Boston, după o perioadă de timp în care minunatele culori ale copacilor creaseră o lume magică pentru desfătarea privirilor, frunzele acestora erau deja purtate de vânt, prevestind sosirea iernii. Dar cu toate acestea rămânea anotimpul preferat al doamnei Vicky Maitland.

– Îmi plac plimbările noastre pe malul apei! Vicky își vârî brațul pe sub cel al soțului, Leonard. Însă toamna e cel mai frumos. Copacii și-or fi pierdut ei frunzele, dar frumusețea nu pălește niciodată. Cu piciorul, lovea plină de încântare frunzele căzute pe jos. Este complet altfel, un fel de frumusețe mai profundă, mai calmă, medită ea.

Leonard îi zâmbi.

– Tu vezi frumusețea în orice lucru, spuse el afectuos. Însă știu ce vrei să spui și ai dreptate, ca întotdeauna.

Mai hoinăriră o vreme și, în cele din urmă, se așezară să se odihnească într-un loc unde se afla un copac uriaș ale cărui crengi ce atârnau se afundau în apă.

O vreme ce păru să dureze o veșnicie nu schimbară niciun cuvânt. De-a lungul anilor deveniseră atât de apropiați, încât aproape că ajunseseră să cunoască și ce gândea celălalt. Și chiar atunci, în acele clipe, Vicky se gândea la o altă întindere de apă, Oceanul Atlantic, și o călătorie pe care nu o va uita niciodată. I se părea că trecuse o viață de când ea și copiii se îmbarcaseră pe vaporul care urma să îi ducă pentru totdeauna departe de ținuturile natale.

Se gândi la Barney şi la felul în care sfârşise mariajul ei. Ceea ce făcuse el îi frânsese inima. Şi aproape că îl distrusese pe unul dintre fii, îl umpluse pe celălalt de amărăciune şi îi pusese brusc capăt copilăriei lui Susie. Tot şi toţi se schimbaseră din cauza a ceea ce făcuse Barney şi din această pricină Vicky nu l-ar fi putut ierta niciodată.

La început, fusese un şoc puternic şi simţise pofta de a-l pedepsi pentru destrămarea familiei. Dar, deşi îl blamase pentru durerea pe care le-o pricinuise, Vicky nu ar fi putut niciodată să înceteze să îl iubească. Barney fusese prima şi ultima ei dragoste adevărată. Nimic nu ar fi putut schimba vreodată acest lucru.

În cele din urmă, îl iertase pentru ceea ce îi făcuse ei. Dar nu îl putuse ierta niciodată pentru ceea ce le făcuse copiilor – lui Susie mai ales. Aceasta se maturizase înainte de vreme.

Glasul lui Leonard îi întrerupse şirul gândurilor.

– Primeşti un bănuţ pentru ele?

– Oh, Leonard, îmi pare rău! se scuză Vicky. Doar mă gândeam.

– Erai la sute de kilometri depărtare. Luând-o cu braţul pe după umeri, o trase spre el. Te gândeşti iar la Barney. De fiecare dată îmi dau seama, dar totul e în regulă, draga mea. Înţeleg, chiar înţeleg.

Vicky se simţi jenată.

– Eşti un om aşa de bun, murmură ea. Nu te merit.

– Nu, nu mă meriţi, consimţi el. Deoarece tu îl meriţi pe cel mai bun – şi în ochii tăi acela va fi mereu Barney Davidson. Nu am pretenţia să fiu la fel ca el, nu voi fi niciodată, nici dacă aş vrea. Da, ştiu că ţi-a provocat atâta durere. Dar nu lucrurile *rele* sunt cele de care ne amintim despre cineva pe care îl iubim. Rămân întotdeauna momentele frumoase – râsul şi bucuria.

Făcând o pauză ca să îşi adune gândurile, urmări cu privirea un vaporaş care trecea. Văzu câţiva copii alergând de-a lungul ţărmului şi imaginea aceea îl făcu să zâmbească.

– Ne străduim să facem tot ce putem, spuse el. Ne zbatem şi ne agităm, dar nu e întotdeauna de ajuns. Nu trebuie să uităm niciodată că Barney era foarte deosebit. Un bărbat puternic şi hotărât, care ţi-a fost complet devotat ţie şi copiilor. Un bărbat ca acesta nu ţi-l poţi scoate din minte – şi nimeni nu s-ar fi aşteptat la aşa ceva, eu cu atât mai puţin.

În cel mai tăinuit loc al minţii sale, îşi reaminti de noaptea în care îl găsise pe Barney ghemuit lângă trunchiul unui copac, bolnav fără scăpare şi aproape ieşit din minţi. În noaptea aceea el îi făcuse lui Barney o făgăduială sfântă şi de dragul lui Vicky îşi păstrase promisiunea, deşi cu fiecare an care trecea povara vinovăţiei devenea din ce în ce mai grea.

Profund impresionată de cuvintele lui de alinare, Vicky se întinse spre el şi îl sărută uşor pe buze.

– Mă cunoşti aşa de bine, îl mustră ea. Nu pot să ascund de tine niciun secret.

Trebuia să îi spună ceva chiar atunci – un lucru pe care nu i-l mai spusese niciodată.

– Am să-ţi mărturisesc adevărul, Leonard – încă îl mai iubesc pe Barney şi îl voi iubi până în ziua în care voi muri. Dar te iubesc şi pe tine. Îmi place să îţi fiu soţie şi îndrăgesc felul în care ne-ai luat pe mine şi pe copii sub aripa ta ocrotitoare. Eşti bun şi serios şi sunt aşa de bucuroasă că te afli aici, cu noi. Se apropie mai mult de el. Ţi-am fost o soţie bună, Leonard?

El o strânse în braţe tandru.

– Ştii bine că ai fost.

– Am ştiut întotdeauna că erai îndrăgostit de mine, chicoti ea. Barney a fost primul care şi-a dat seama şi mă tachina fără milă. E ciudat cum merg lucrurile, spuse ea gânditoare. Crezi că unele sunt sortite să fie aşa?

– În ce fel, mai exact?

– Tu şi cu mine... crezi că există cu adevărat ceva numit Soartă, care ne dirijează vieţile într-o direcţie anume?

Ca răspuns, el o prinse de braţ şi o ridică în picioare.

– Sunt sigur că există, replică el. Cred că Soarta este cea care m-a determinat să mă descotorosesc de monstruoasa mea logodnică. Soarta a făcut să mă îndrăgostesc de tine şi Soarta ne-a adus pe acest pământ al Americii, unde ţi-am câştigat inima, dar nu şi sufletul, deoarece acesta îi aparţine lui Barney. Dar suntem împreună, teferi şi în siguranţă. Şi da, cred că trebuie să îi mulţumim sorţii pentru asta.

Vicky încuviinţă:

– Sau acelei mâini atotputernice care ne conduce către destinele noastre.

Îşi reluară plimbarea în tăcere. După o vreme Vicky fu cea care vorbi.

– Leonard...

– Da, draga mea.

– Se va mai întoarce Ronnie vreodată acasă la noi?

Leonard dădu din cap afirmativ.

– Eu aşa sper. A făcut deja un început venind să muncească la fermă.

– După acea ultimă audiere la tribunal chiar am crezut că va ajunge la închisoare... Beat pe drum... înjurând şi bătându-se cu poliţiştii, când aceştia au încercat să îl aresteze! Din unele privinţe ai crede că e un băiat de şaptesprezece ani şi nu un bărbat de aproape patruzeci. Acum îmi doresc să îl fi lăsat să lupte în război, chiar dacă mi s-ar fi frânt inima văzându-l că pleacă. Poate că ar fi reuşit să se descotorosească de unii din demonii care-l bântuie. Poartă în sine atâta furie!

– Ştiu. Dar în zilele astea pare să fi făcut faţă vieţii mai bine. Poate că, în cele din urmă, se va schimba.

În inima lui, Leonard încă mai păstra această urmă de speranţă. Ronnie fusese întotdeauna ataşat de tatăl său. Ca tânăr, se modelase pe sine avându-l ca exemplu pe Barney şi după ce acesta îi făcuse să îl părăsească, Ronnie nu îşi mai revenise niciodată cu adevărat.

*

– La dracu' cu chestia asta nenorocită! Ieşind de sub tractor, Ronnie aruncă cheia franceză pe pământ.

După ce stătuse răbdător în vreme ce Ronnie încerca să fixeze bulonul în podeaua tractorului, Thomas culese de jos cheia.

– Nu mai fi aşa de nervos! îi spuse el cu asprime. Te grăbeşti mereu, ăsta e necazul cu tine.

– Ei şi? Păi asta-i o fericire, aş zice. Am lucrat la ea o jumătate de oră!

Lăsându-se în genunchi, Thomas se uită sub tractor.

– Zece minute, nu o jumătate de oră, îi reaminti el fratelui. Te-ai ocupat de asta zece minute şi în acest timp ai reuşit să provoci un adevărat haos. Ai prins ţeava de alimentare şi aproape că ai rupt-o, cuprins de panică, iar acum ai scos bulonul în afară şi nu a mai rămas destul ca să ţină strâns. Îi zâmbi sec. Vrei să îmi faci o favoare? îl întrebă cu un aer vesel.

– Acum ce mai e? mormăi Ronnie.

– Cât timp mă bag eu dedesubt, vreau să stai chiar aici unde te afli acum. Nu face nimic! Nu încerca să ajuţi şi nu te mişca, nici măcar un centimetru! Crezi că o să reuşeşti să faci asta?

Ronnie zâmbi.

– Eu aşa socot, răspunse el cu sfială. Îmi pare rău, Tom... o noapte rea... o dimineaţă şi mai rea. Una din zilele alea, ştii tu...

Thomas se târî sub tractor.

– Pricep ce vrei să zici, remarcă el cu cinism. Încă de la prima geană a dimineţii te-ai tot sucit, mormăind şi bombănind, aruncând una şi trăgând de alta. Ca să îţi spun adevărul, ar fi mai bine să stai departe de mine când te afli într-o dispoziţie ca asta.

– În regulă, în regulă! Nu mai e nevoie să continui, fir-ar să fie! Lovind tractorul cu latul piciorului, Ronnie înjură când piciorul începu să îi pulseze. E din cauză că în zilele astea am o grămadă de gânduri în minte. Nu mă pot concentra. Tot ce ating pare să meargă prost, zise el, cu un zâmbet sec aninat în colţul gurii.

Thomas zâmbi şi el.

– Eşti o pacoste umblătoare, consimţi el. Acum adu-ţi doar aminte să rămâi acolo unde eşti – cel puţin până când ies de sub tractor. Asta e tot ce-ţi cer.

– Sigur, încuviinţă Ronnie.

– A, apropo, ce s-a întâmplat cu femeia aia arătoasă cu care te-am văzut în parc... Norma, nu-i aşa?

Ronnie scoase nişte sunete dezaprobatoare:

– Ţţţţţ! Nancy! Numele ei e *Nancy.*

– OK, deci ce s-a întâmplat cu Nancy?

– Nu a mers.

Thomas ieşi de sub tractor.

– Ce vrei să zici? Că s-a săturat până-n gât de stările tale de irascibilitate şi de temperamentul iute şi ţi-a făcut vânt? Am dreptate? Asta s-a întâmplat?

– Ceva de genul ăsta, da! Ronnie dădu din umeri. Iese acum cu un şofer de camion. Totuşi nu mă deranjează. Oricum nu era aşa perfectă, dacă tot veni vorba. Adevărul e că eu cred că mi-e mai bine fără aşa ceva.

Bătându-l pe umăr cu cheia franceză, Thomas îşi avertiză fratele mai tânăr:

– Într-una din zile ai să găseşti pe cineva de care ai să te îndrăgosteşti cu adevărat. O s-o pui pe fugă cu temperamentul ăsta furios al tău şi ai să regreţi tot restul vieţii tale.

– Şi ce dacă? Ronnie lovi din nou tractorul cu piciorul. N-ar fi primul lucru din viaţa mea pe care să îl regret. Cu un semn de rămas-bun, dădu să plece. Spune-i mamei că rămân diseară în oraş.

– De ce nu stai acasă, măcar de data asta? îl întrebă Thomas furios. Ştii bine că asta îşi doreşte.

– Nu zău?! Ronnie se întoarse spre el. Ei bine, nu obţinem întotdeauna de la viaţă ceea ce ne dorim, asta-i, frate! Am vrut să rămân cu tăticu', dar ea m-a refuzat. După ce am ajuns aici, am vrut să mă întorc şi să încerc să mă apropii de el, dar vai! nu! Şi când era deja prea târziu şi am auzit că tata murise, nu i-a trebuit

prea mult ca să se mărite cu Leonard, nu-i aşa? După părerea mea toate femeile sunt nişte târfe.

– Nu e deloc aşa, şi tu ştii asta!

Apucându-l de gulerul cămăşii, Thomas îi reaminti:

– Leonard a fost de treabă cu noi. Dacă nu ar fi fost el, numai Dumnezeu ştie ce s-ar fi ales de noi. În ce-o priveşte pe mama, a fost distrusă când tata a făcut ce-a făcut... dându-se mare prin centrul oraşului Liverpool cu dame şi băuturi. Şi nu uita cum a respins-o când a încercat să discute cu el. Nu am aflat niciodată de ce s-a schimbat în halul ăsta. Dar a făcut-o şi asta doare. Ne-a îndurerat pe noi şi a îndurerat-o pe ea mai mult. Să nu-mi zici mie că nu a încercat să reunească familia, deoarece a încercat mereu şi mereu, umilindu-se de dragul nostru, dar tata era aşa de dus că nici n-a vrut să ştie. Cât despre căsătoria ei cu Leonard, ce ar fi putut să facă, hai? Să îşi petreacă restul zilelor în singurătate, gândindu-se fără încetare la ceea ce s-a întâmplat?

Îi dădu un ghiont lui Ronnie.

– Chiar voiai să se întoarcă şi să îi cerşească tatei să se răzgândească? Voiai să îndure o altă rundă de umilinţe şi respingere? Asta voiai? Aşa e?

În ochii ambilor bărbaţi apăruseră lacrimi.

Şi Thomas fusese afectat de faptul că îl lăsaseră pe tatăl lui la Liverpool, dar din acel moment se văzuse pe sine ca pe bărbatul familiei. Cu Susie şi mama răvăşite, cu Ronnie care continua să intre în tot soiul de buclucuri, lui îi reveni rolul de a-i susţine moral pe ceilalţi, chiar dacă în tot acest răstimp îşi simţise sufletul sfâşiat şi plin de amărăciune. Îşi iubea tatăl. Dar fusese distrus văzându-l transformându-se într-un străin. Până în ziua morţii lui, nu va înţelege de ce se ajunsese la asemenea lucruri. Dar acestea se întâmplaseră totuşi, iar ei trebuiau să se împace cu ele, inclusiv Ronnie.

Pe neaşteptate, bărbatul mai tânăr începuse să plângă tare, în hohote, şi aceasta îl zgudui pe Thomas din toată fiinţa lui.

– N-am vrut să spun că o condamn, spuse el printre suspine. Ştiu că nu e vina ei.

Cuprinzându-l cu braţul, Thomas îl strânse într-o îmbrăţişare frăţească.

– Adu-ţi aminte doar că ea a făcut tot ce i-a stat în puteri, zise el calm. Ne-a asigurat un viitor, iar eu, unul, sunt bucuros că şi-a găsit pe cineva care să aibă grijă de ea. Leonard e un om de treabă şi tu ştii asta.

Ronnie nu se uită la el, ci doar dădu din cap a încuviinţare. Apoi se întoarse şi plecă.

Thomas se uită după el. Îi văzu umerii gârboviţi şi paşii hotărâţi şi asta îl îndureră cumplit.

– Ronnie! Întoarce-te!... Roooonniiiie!

Dar Ronnie o rupse la fugă. Alergă peste brazde spre cărare, apoi sări poarta şi îşi continuă goana.

În urma lui, Thomas, sprijinit de uşa hambarului, îl urmări cu privirea întristată pe Ronnie până când acesta îi dispăru din raza vizuală.

Era rupt în două. Ştia cât de greu îi este fratelui său mai mic să se ţină departe de necazuri şi pentru o vreme chiar reuşise. Rămăsese acasă şi lucrase pământul împreună cu Thomas. Revenise în sânul familiei şi chiar încercase să lege o prietenie cu Leonard. Dar ca întotdeauna perioada aceasta fu de scurtă durată. Părea să fie mereu atras pe căi greşite, înhăitându-se cu bandiţi din zona rău famată a oraşului, îmbătându-se prin baruri şi provocând belele pe oriunde s-ar fi dus.

Pentru Thomas era foarte dureros să îşi vadă fratele aşa de dărâmat. Pentru el părea să nu existe linişte sufletească, nici salvare. Cum era de aşteptat, se întoarse cu gândul la ziua când vaporul părăsise oraşul Liverpool. Îl văzuse pe tânărul Ronnie ascuns în spatele unei coloane de pe puntea vasului, căutând cu privirile înapoi, cu ochii plini de lacrimi, în vreme ce se uita după silueta tatălui său. Nu era nici urmă de Barney, ci doar docurile

Mersey care se făceau din ce în ce mai mici, până dispărură cu totul din raza lor vizuală.

De-a lungul anilor încercase de nenumărate ori să se apropie de Ronnie, dar când acesta se afla într-una din dispoziţiile lui proaste, nu te puteai înţelege cu el.

Băiatul dispăruse, apăruse bărbatul, dar rana din inimă din cauza pierderii tot nu se vindecase. Şi deoarece Barney nu se afla acolo, ca să îi aline durerea, el dădea vina pe toată lumea – pe fratele lui, pe mamă, şi mai mult decât toţi, pe Leonard.

Susie era singura cu care discuta, deoarece ea înţelegea cum se simţea fratele ei. Şi ea trecuse prin aceleaşi stări emoţionale, prin amărăciune şi ură, dor şi regrete. Dar cu timpul îşi revărsase toată energia în muncă şi reuşise oarecum să se împace cu schimbarea care le dăduse vieţile peste cap.

Văzându-şi mama care se întorcea împreună cu Leonard, Thomas intră repede în hambar şi îşi reluă lucrul la tractor.

Când auzi uşa hambarului deschizându-se, se uită în sus şi îşi văzu mama stând acolo.

– Totul e în regulă? întrebă ea îngrijorată. Din ce cauză a luat-o Ronnie la fugă peste câmp?

Thomas îi spuse că Ronnie îl ajutase la reparatul motorului.

– A trebuit să plece, îi explică el. Treburi de făcut sau cam aşa ceva zicea.

Vicky veni mai aproape.

– Nu mă duce tu de nas pe mine, tinere! spuse ea. Ronnie alerga de parcă îl fugărea Satana. Ceva s-a întâmplat, ştiu eu. Văzu durerea din ochii fiului mai mare şi inima i se strânse. Ce s-a mai întâmplat de data asta? Încotro a luat-o? Te rog, flăcăule, zi-mi adevărul!

Thomas îşi îndreptă umerii.

– A plecat! răspunse el simplu.

– Unde a plecat?

– Dumnezeu ştie.

– De ce a plecat? De ce?

– Cine poate să zică? Îl năpădiră mânia şi frustrarea. Cu o clipă în urmă era sub tractor, apoi discutam, ca imediat să plece, exact cum ai spus, alergând de parcă îl urmărea Diavolul în persoană!

Nu era nevoie ca Vicky să întrebe, dar o făcu oricum.

– Şi despre ce anume aţi discutat?

– Nimic deosebit, răspunse el, precaut. De una, de alta...

– Despre Barney, nu-i aşa? Când Ronnie era preocupat de ceva, instinctul ei nu dădea greş niciodată. Aţi discutat despre tatăl vostru şi i s-a urcat sângele la cap?

Thomas căută un răspuns. De atâtea ori fusese prins la mijloc, nedorind să îl rănească pe Ronnie, dar nici pe mama sa.

– În regulă, da, discutam despre tata sau cel puţin Ronnie a fost ăla care a vorbit, spuse el în cele din urmă.

Ea dădu din cap.

– Şi ne-a acuzat pe toţi. Pe tine pentru că nu m-ai sfătuit să mă întorc şi să încerc să reunesc familia, şi pe Leonard fiindcă s-a căsătorit cu mine?

– Uite ce e, mamă, Ronnie interpretează totul greşit. A suferit mult când s-a destrămat familia...

Vicky ridică o mână, ca pentru a-l împiedica să mai continue.

– Toţi am suferit, îi reaminti ea. Tu, Susie şi eu. Noi *toţi* trebuie să ne împăcăm cu treaba asta! I-ai spus că au trecut peste douăzeci de ani şi că trebuie să înveţe să accepte acest lucru? Altfel se va distruge şi dacă se va distruge pe el, ne va distruge şi pe noi. Un gând îi trecu prin minte. Şi ce altceva a mai spus?

Thomas ştia că mama lui nu o să-l lase în pace până când nu va afla întreaga poveste.

– A mai spus că n-ar fi trebuit să te căsătoreşti niciodată cu Leonard, răspunse el, urându-se pentru aceste cuvinte.

– Pricep. Îşi lăsă capul în jos. Încă îl mai antipatizează, aşa-i?

– Nu, nu cred că îl antipatizează. Doar că îl vede ca pe cel care i-a luat locul tatei.

Vocea calmă a lui Vicky îi reflecta gândurile.

– Habar n-are cât de mult greşeşte. Nimeni nu îl va putea înlocui pe Barney. Tristeţea din ochi îi fu contrazisă de zâmbetul strălucitor care îi apăru pe chip. Ronnie se va întoarce, îl asigură ea. Are nevoie de noi, la fel cum şi noi avem nevoie de el, aşa că hai să nu ne îngrijorăm prea mult din cauza asta, ce zici?!

În vreme ce se îndepărta, ochii i se umplură cu lacrimi arzătoare. La cotitura cărării, se opri ca să se uite spre cer. Chiar atunci norii se împrăştiară şi de undeva, din Rai, cerul se lumină cu o strălucire caldă.

– Ajută-l, Barney, se rugă ea. E aşa de amărât şi de nefericit şi nu ne vrea pe niciunul dintre noi lângă el. Este fiul tău, iubitul meu, şi este foarte tulburat. Ajută-l, te rog!

Ştia cum se simţea Ronnie şi nu îl putea condamna pentru asta. Existau multe momente când şi ea simţea durerea şi singurătatea pentru că nu îl avuseseră pe Barney în vieţile lor. Da, îşi refăcuse viaţa alături de Leonard şi da, îşi avea familia în jurul său. Însă în fiecare zi, în fiecare clipă îi lipsea ceva. Şi acel „ceva“ era Barney.

La început fusese adeseori tentată să se întoarcă, să ia legătura cu el şi să discute, până când îşi reamintea sieşi că Barney însuşi era cel care făcuse alegerea. Barney fusese cel care le frânsese inimile şi îi trimisese departe şi că Barney fusese cel care o respinsese cu cruzime, de nenumărate ori. Indiferent din ce motiv, fericita lor viaţă împreună fusese otrăvită pentru totdeauna.

Şi atunci durerea i se transformă în furie şi îşi adună ea însăşi forţele ca să meargă mai departe, să se despartă de trecut şi să se îndrepte spre viitor.

De dragul tuturor, aceasta părea să fie singura cale.

CAPITOLUL UNSPREZECE

Cina de duminică seara împreună cu familia devenise un eveniment regulat. Nici această duminică nu era altfel, în afară de faptul că în vreme ce Vicky aşeza masa, Ronnie tot nu se arătase.

– Lipseşte din nou intenţionat, nu-i aşa? Nu poate veni să stea la masă cu propria-i familie nici măcar o dată pe săptămână! exclamă Vicky, la capătul răbdării.

Leonard mai văzuse asta şi înainte şi deşi încercase pe cât îi stătuse în puteri, nu reuşise să o scoată la capăt cu Ronnie.

– Îmi pare rău, iubito, dar ştii cum e el. Fie că s-a răzgândit, fie nu vrea să vină. În orice caz nu putem face mai mult. Nu îl putem aduce cu forţa aici.

Vicky continuă să se învinovăţească.

– Dacă măcar ar discuta cu tine! Poate că i-ar fi de folos.

– Nu, nu-i va fi. Leonard clătină din cap. Am încercat să mă port ca un tată, dar nu a acceptat asta. Nu îl pot obliga, iubito. Trebuie să vină de la el.

Leonard îşi păstrase promisiunea făcută lui Barney. În toţi acei ani nu îl trădase nici măcar o dată pe omul acela uimitor. Îl îngrozea gândul că dacă ei ar fi aflat vreodată că el cunoscuse adevărul în tot acel timp nu l-ar fi iertat niciunul, mai ales Vicky. Aşa că păstrase tăcerea, deşi nu existase nici măcar o clipă în care să nu simtă povara acelei fatale făgăduieli făcute lui Barney.

Mai exista un factor de vinovăţie. Deşi nu din propria-i vină, Barney pierduse totul – familia pe care o iubea ca pe ochii din cap şi preţioasa-i viaţă – în vreme ce el, Leonard, câştigase totul

– o viaţă nouă aici, în America, pe pământul uriaşei ferme Farley Kemp a bunicului său, acum readusă la fosta-i productivitate şi bogăţie, şi, mai mult de atât, o avea pe Vicky.

Se uită la ea, la silueta ei subţire, la părul frumos care odinioară fusese bogat şi avea culoarea aurului tinereţii, acum împletit la spate, cu grăitoare şuviţe cărunte ce-i trădau vârsta. Trăsăturile minunate erau încă viguroase şi exact cum simţise încă din primul moment când o văzuse o iubea din toată fiinţa lui.

– Cu un pic de noroc, se va răzgândi, încă mai e timp. Vicky aşeză tacâmul fiului său mai tânăr alături de ale celorlalţi. Mai bine m-aş întoarce în bucătărie, sau mâncarea se va carboniza.

Vicky nu se schimbase deloc, rămăsese aceeaşi femeie care era foarte fericită când avea grijă de cei din familia sa.

– Nu ştiu de ce nu vrei să angajăm o bucătăreasă care să facă toate treburile astea.

Leonard încercase zadarnic s-o convingă pe Vicky să accepte să fie ajutată la treburile gospodăriei.

– E o casă prea mare pentru o femeie ca să se ocupe singură de ea.

– Dar nu sunt singură, o am pe Beth, îi amintise Vicky.

– Da, dar ea vine de două ori pe săptămână ca să facă dormitoarele. Tu eşti cea care se îngrijeşte de restul – lustruit şi curăţat, gătitul şi grădinăritul, care nu se sfârşesc niciodată.

– Sunt o menajeră înnăscută, îi spusese Vicky cu un zâmbet. Acum încetează te rog să mă mai baţi la cap şi scoate paharele. Familia va fi aici în curând. Se uită afară, pe fereastră. Şi Ronnie de asemenea, sper.

Era opt şi jumătate când începură să sosească membrii familiei.

Thomas şi soţia lui fură primii. Înaltă şi mlădioasă, cu părul negru tăiat scurt şi ochii negri, Sheila era de o frumuseţe uimitoare, chiar şi la cei patruzeci de ani ai săi. Căsătoriţi de şaisprezece ani, ea şi Thomas locuiau în apropiere, într-o casă minunată pe care o concepuseră ei înşişi.

Fără știrea lui Thomas, care adora și pământul pe care călca ea, Sheila se implicase în numeroase relații, toate pe termen scurt și sordide. Când noutatea dispărea și distracția lua sfârșit, ea își plătea partenerii de sex cu un teanc de bani ca să păstreze tăcerea.

– Vicky, ce mai faci? Sărutându-și soacra pe obraz, Sheila se arătă afectuoasă. Arăți minunat, ca întotdeauna. Ea remarcă rochia roșie, lungă și silueta mereu subțire și deși Vicky era mult mai în vârstă decât ea, nu-și putu reprima un acces răutăcios de invidie.

– Mulțumesc, Sheila. Mă străduiesc și eu cât pot. Vicky era mereu plăcută și prietenoasă, dar nu își făcea nicio iluzie că nurorii ei i-ar fi păsat de ea. Avea de multă vreme bănuieli în privința fidelității femeii, dar aceasta era tot ce avea... doar bănuieli. Își dorea așa de mult să creadă că Thomas și soția lui erau fericiți împreună! Thomas era, cu siguranță, și trebuia să fie recunoscătoare pentru acest lucru.

Fusese o mare dezamăgire că nu existau nepoți. Pentru Thomas și Sheila era probabil prea târziu, dar mai exista și Ronnie, iar Susie, deși se afla la limita vârstei indicate pentru a purta o sarcină, mai avea timp pentru a deveni mamă. Dedicându-și tot timpul și eforturile afacerii sale, Susie nu-și găsise încă bărbatul care să o iubească, dar cu voia Domnului va apărea și acesta de undeva.

Sheila, care se uita prin încăpere ca o pisică prinsă în cușcă și care încearcă să evadeze pentru o escapadă, își opri privirile asupra lui Leonard.

– Oh, aici erai, Lenny? izbucni ea. Ce mai faci?

Leonard se sculă de pe scaun ca să o sărute în fugă pe obraz.

– Bine, mulțumesc, Sheila.

Aceasta își plimbă privirile prin cameră.

– Nici urmă de Ronnie?

– Nu, încă nu. Vicky nu își arătă îngrijorarea. Dar sunt sigură că o să ajungă aici în orice clipă.

– Chiar așa? Zâmbetul ironic al Sheilei o făcu pe Vicky să își încleșteze degetele. Știi foarte bine că n-o să se întoarcă, spuse ea plină de o bucurie răutăcioasă. N-o va face niciodată.

Thomas făcu un pas înspre ea.

– Sheila! E dureros ceea ce spui!

– Poate că da, dar e adevărat. Nu dă doi bani pe nimeni, nici pe el, și cu atât mai puțin pe cei din familia sa.

– S-a spus destul! Pășind înainte, Vicky îi puse în mână un prosop de bucătărie. Cartofii trebuie scoși din cuptor. Nu te superi, te rog?

Cele două femei se priveau în ochi, cea mai în vârstă zâmbind calm, cea mai tânără fierbând în tăcere, dar se pricepea bine să își ascundă resentimentele.

– Bineînțeles că nu mă supăr, răspunse ea, ridicând din umeri. Dar, Vicky scumpă, sunt surprinsă că ești așa de în urmă cu gătitul. Normal era ca totul să fie gata de servit. Răsucindu-se pe călcâie, se îndepărtă bombănind. Presupun că nu contează că abia mi-am lăcuit unghiile cu ojă! Iar dacă o să sară grăsime pe noua și scumpa mea jachetă cui o să-i pese?

Vicky știa că nora sa o provoca, dar nu îi ripostă. Avea lucruri mult mai importante la care să se gândească, decât să înceapă un schimb de replici acide cu dușmănoasa Sheila. Ceea ce își dorea ea cu adevărat era să apară Ronnie, dar nu se amăgea de una singură. Sheila avea dreptate: din păcate el nu se va întoarce acolo.

*

O apariție izbitoare, în fustă albastră și un bolero asortat pe deasupra unei bluze de culoare crem, Susie urca treptele scării spre apartamentul fratelui ei din centrul Bostonului. În același timp, arunca priviri atente în jur. Nu se afla chiar în cel mai grozav cartier. Ascensorul era din nou defect, iar pe scara care se

avânta în sus în exteriorul clădirii un vizitator singur însemna o țintă sigură pentru vagabonzii care frecventau zona aceea.

– Ronnie Davidson, ești un nemernic fără speranță, murmura ea, în vreme ce se târa în sus. Să stai ascuns în camera ta – m-am săturat până în gât de asta! Trăiești într-o mahala infectă, crezi că toată lumea e împotriva ta și ți-ai abandonat familia așa cum ai da un bobârnac unui strop de apă de pe pălărie! Nu mai ține, mă auzi? Încă mai ești fratele meu și Dumnezeu să m-ajute, voi avea grijă de tine! Toți o să avem.

Dădu peste o cutie goală pe care o izbi cu piciorul.

– Poți să mormăi și să bombăni cât îți place, dar nu am de gând să te las să îți irosești viața în halul ăsta!

Ținându-se de balustradă, luă la rând șirul de uși. Uși stricate, cu ferestre sparte, uși fără niciun geam. Uși care erau lovite cu piciorul și atârnau în balamale. Când ajunse la ușa pe care era desenat cu litere mari și stângace numele RONNIE se opri, trase adânc aer în piept și ciocăni.

– Ronnie! Sunt eu, Susie! Deschide!

După câteva bătăi mai hotărâte și o serie de strigăte prin deschizătura cutiei de scrisori, ușa se deschise încet, câțiva centimetri, ca să arate fața unui Ronnie nebărbierit.

– Credeam că ți-am zis să nu vii niciodată aici, spuse el pe un ton ursuz. Nu e un loc sigur pentru o femeie neînsoțită.

Susie trecu pe lângă el și intră în camera de zi.

– Știi ce se zice despre muntele care vine la Mohammed și alte alea?

El se uită fix la ea:

– Ce dorești, surioară?

– Tu ce *crezi* că vreau?

– Nu o să știu până când nu îmi vei spune. Scărpinându-se în cap, începu să umble prin cameră. Bubui în ușă, urli prin cutia poștală ca o nebună!...

Ignorându-i perorația, Susie îi ceru autoritar să se îmbrace.

– Sunt îmbrăcat!

Clătinând din cap, ea se uită la cum arăta: un tricou care atârna, pantaloni boțiți și părul ciufulit.

– N-o să te iau la masă în halul ăsta! spuse ea. Îți dau zece minute, îl avertiză ea. Vreau să te speli, să te îmbraci și să te pregătești să stai la masă cu niște ființe umane obișnuite.

– Nu merg în casa mamei.

– Ba o să mergi!

– Ba nu! Și nu mă poți face să mă răzgândesc, indiferent de ce ai spune tu!

– În regulă atunci! Cu mâinile în șolduri ea îi oferi cea mai grozavă argumentație. Ce-ar fi dacă ți-aș spune că dacă nu vii acum cu mine nu o să te mai vizitez niciodată? Că voi uita că am avut vreodată un frate pe nume Ronnie și când vei avea tu nevoie de mine – ceea ce se întâmplă în mod frecvent – o să refuz să te văd! O să te scot complet din viața mea și o să te las să te ascunzi și să stai îmbufnat și să-ți plângi de milă și când or să îți scoată de aici cadavrul lipsit de orice valoare, cu hainele lipite de fund, cu dinții putreziți și complet fără păr, o să privesc în partea ailaltă și o să mă prefac că nici măcar nu te cunosc. Și acum ia zi, ce părere ai de asta?

Ronnie izbucni în râs.

– Ești zurlie!

Însă o iubea. Când nu dorea ca mama sa să știe cât era de distrus, iar Thomas se ducea să se distreze, la Susie se ducea mereu. Susie era mereu cea care stătea ore în șir și îi asculta jalnicele povești și care nu îl judeca și nu îl condamna niciodată. Ea îi venea în ajutor fără să întrebe, fără să îl dojenească. Dar nu și astăzi. Astăzi se părea că trebuia să depășească limitele stabilite cu ea.

Susie își îndreptă arătătorul spre baie:

– Presupun că ai săpun și apă.

– Cam așa ceva.

– Atunci du-te și te spală.

Ronnie încă mai râdea de remarcile ei anterioare.

– Cred că ar fi mai bine să mă supun, zise el. Nu să sfârşesc târât afară cu hainele lipite cu clei de fund... fără dinţi... fără păr... oare ce ar spune vecinii? Ştii, surioară, ai fi o bună scriitoare de povestiri de groază. Trebuie să recunosc că ai descris un tablou sinistru.

Încă chicotind, se îndreptă spre baie, unde deschise robinetul şi se dezbrăcă, hotărât să arate respectabil.

În vreme ce el se freca şi împroşca apa, vocea lui Susie se auzi venind din camera cealaltă.

– Locul ăsta e o scârboşenie! Găuri în covor, dacă poţi numi aşa ceva astfel, peste tot mucuri de ţigări, arcurile sofalei ieşite afară şi draperiile care atârnă zdrenţuite... Urmă o pauză în timpul căreia ea îşi plimbă degetul pe pervazul ferestrei. Praf de un centimetru pretutindeni. Şosete murdare prin toate colţurile. Locul ăsta pute până la cer. Cum Dumnezeu poţi trăi într-o asemenea grămadă de gunoi?

În vreme ce Susie se învârtea prin cameră aşezând lucrurile în ordine, Ronnie o imita din dormitor, unde îşi alegea o pereche decentă de pantaloni din grămada de pe pat. „Locul pute... şosete murdare, draperii zdrenţăroase, găuri în covor..."

– Cred că ar trebui să mă consider norocos că am un covor – nu oricine de pe aici îşi poate permite un asemenea lux, chicoti el.

O clipă mai târziu, ţâşni afară din dormitor.

– Ia uite-aici, puştoaico! Ce părere ai, acum arăt destul de uman?

Ronnie părea acum un bărbat chipeş: înalt şi subţire, cu claia de păr blond pieptănată pe spate, eliberându-i faţa, care strălucea de curăţenie şi fusese rasă de favoriţi.

Susie îşi dădu acordul pentru Ronnie cel nou.

– De unde ai luat pantalonii?

– Îi am de-o veşnicie! De ce mă întrebi?

– Îţi sunt prea mari.

Susie observă cureaua care era prea lungă pentru a permite să se fixeze catarama în găuri, aşa că el o înfăşurase şi îi băgase capătul în buzunarul pantalonilor.

– Am slăbit. Vârându-şi mâinile în buzunare, Ronnie arăta gata de o confruntare. Aşa că acum o să te repezi la mine din cauza asta, nu-i aşa? Fără nicio îndoială că ai vrea să fiu mai degrabă gras şi fleşcăit, cu falca atârnând şi cu un pântec uriaş revărsându-se peste curea.

– Oh, nu fi prost!

– Ai dreptate, sunt un prost. Prost să îmi închipui că în inima aia împietrită a ta ai putea găsi vreun cuvinţel de laudă pentru efortul pe care l-am făcut.

– Asta-i singura curea pe care o ai?

– M-aş cam teme că da...

Presată de timp, Susie se gândi cum ar fi putut remedia situaţia.

– Ai din întâmplare o pereche de foarfeci?

– Nu.

– Atunci un cuţit care să taie bine.

– Nici.

– Ce foloseşti ca să tai brânza?

– Nimic. Muşc doar câte o bucăţică ori de câte ori simt nevoia.

– Asta e ceva dezgustător.

– Nu, nu e deloc. Ar trebui să încerci şi tu, o sfătui el. Are un gust mai bun când rupi o bucată cu dinţii.

În vreme ce el se justifica, tachinând şi enervând, Susie căută prin poşetă.

– S-a făcut!

Agitând un cleşte de unghii, se îndreptă spre el, cu o licărire hotărâtă în priviri.

– Hei!

Trăgându-se înapoi, Ronnie îi ceru să îi spună ce are de gând să facă.

– Stai liniştit şi încetează cu văicăreala! Apucându-l strâns, îi scoase cureaua de la pantaloni şi în vreme ce el se chinuia să şi-i ţină să nu îi cadă, ea făcu două găuri în plus la curea. Uite-o! Încearc-o acum!

El îşi trecu cureaua în jurul mijlocului şi fu încântat să descopere că se potrivea la fix cu noile găuri.

– Ştii, surioară, nu eşti numai o mutră frumuşică...

După ce tăie capătul de prisos al curelei, ea se trase înapoi ca să îşi admire opera.

– Mda, acum arată mai bine. Luându-i jacheta de pe scaun, i-o aruncă în braţe. Am face bine să ne grăbim, sau vom rata cina complet.

El se încruntă.

– Chiar trebuie să merg?

Răspunsul ei veni în vreme ce îl scotea pe uşă afară:

– Dacă cineva are nevoie de niscaiva hrană bună în el, ăla eşti tu. Aşa că dă-i drumul, mişcă-te şi când o să ajungem acolo nu te băga în vreun colţ şi nu refuza băutura pe care ţi-o oferă Leonard.

În vreme ce coborau pe scara de incendiu, ea încă mai continua să îi dea ordine:

– ... şi nu bea prea mult, ca să nu te apuci să spui ce nu se cuvine!

– Aoleo, Susie, nu te ştiam aşa o pisăloagă!

– Urcă în maşină!

Imediat ce îl văzu înăuntru, închise portiera după el şi se strecură în spatele volanului şi o porni cu o viteză aşa de mare că el se prinse de banchetă, temător pentru viaţa lui.

– Încetineşte! Conduci ca o afurisită nebună!

– Prostii! Am doar nouăzeci de kilometri la oră!

– Exact la asta m-am referit. Sunt prea tânăr ca să mor.

Continuară să se tachineze tot drumul afară din oraş şi apoi spre fermă.

– Dacă ajungem acolo întregi, îmi mănânc pălăria! făgădui Ronnie.

– Pentru numele lui Dumnezeu, mai taci odată şi calmează-te! Ştiu foarte bine ce am de făcut.

În clipa când ajunseră, Vicky se pregătea să servească primul fel. Lăsând supiera pe masă, alergă afară să îi întâmpine.

– În cele din urmă, te-ai hotărât să vii! Oh, Ronnie, sunt aşa de încântată!

– Neobrăzata ta fiică m-a târât până aici, îngăimă el. M-a mai făcut şi să mă spăl, să mă rad, mi-a tăiat o bucată din curea şi aproape că ne-a omorât pe amândoi pe drumul încoace.

– Nu-l băga în seamă, mămico! După ce o sărută pe Vicky pe obraz, îi explică. Nu felul meu de a conduce l-a făcut să tremure de teamă că se va face bucăţi. Era deja aşa, când l-am găsit eu.

Leonard fu încântat să îl vadă pe Ronnie.

– Mama ta era îngrijorată, spuse el.

Ronnie nu avea niciodată multe să îi spună lui Leonard şi nu făcu excepţie nici în seara aceea. Fără să îi răspundă, el i se adresă lui Vicky:

– Nu era cazul să îţi faci probleme. Sunt în stare să îmi port şi singur de grijă.

– Tare mi-aş dori ca asta să fie adevărat! Vicky îşi cunoştea copiii ca pe sine însăşi şi nu îi păsase niciodată prea mult de felul în care Ronnie îl excludea intenţionat pe Leonard din orice conversaţie. Cu toate acestea mă bucur că te afli aici. Toţi ne bucurăm. Nu-i aşa, Leonard?

Tatăl vitreg îi zâmbi lui Ronnie – un zâmbet care părea să spună „Chiar dacă tu nu mă accepţi, eu mă voi afla mereu aici, ori de câte ori vei avea nevoie de mine!“

– Cred că Ronnie ştie deja acest lucru, răspunse el. Mă bucur întotdeauna să îl văd.

Vicky se uită spre Susie cu o privire recunoscătoare, mulţumindu-i în felul acesta discret pentru că i-l adusese pe Ronnie

acasă, chiar dacă pentru scurt timp. El era oaia rătăcită care încă nu-şi găsise drumul înapoi, la turmă.

– În regulă, cine este gata! anunţă ea. Pentru început avem supă de şuncă şi mazăre, groasă şi consistentă, aşa cum vă place vouă.

Fusese una dintre mâncărurile preferate ale lui Barney.

*

Seara decurse exact aşa cum plănuise Vicky, cu toată familia adunată laolaltă, toţi dornici să afle ultimele noutăţi şi bârfe.

– Acum, că am reuşit să achiziţionăm şi Baron's Farm, o să ajungem la o mie de acri de pământ productiv de prima calitate.

Cu multă vreme în urmă, Leonard avusese o fermă de peste 200 de acri, iar acum, că o transformase într-o afacere de familie, îşi dorea cu disperare să îl convingă pe Ronnie să se întoarcă şi să lucreze împreună cu ei. Şi aceasta pentru că ar fi făcut-o pe Vicky fericită şi mulţumită, ceea ce era lucrul cel mai important.

Vicky îşi oferi şi ea felia sa de noutăţi.

– Leonard intenţionează să renoveze vechea casă de la fermă, i se adresă ea lui Ronnie. Este a ta, dacă o vrei. Pe sub masă, îşi încrucişă degetele, sperând că acesta va profita de ocazie. Ştii locul, îi reaminti ea. Se află într-o zonă frumoasă, iar tu poţi fi oricât de izolat îţi doreşti. Te rog, Ronnie, toţi am vrea să te întorci acasă. Spune că o accepţi.

Toate privirile se îndreptară spre Ronnie, care părea să cântărească propunerea. Când, în cele din urmă, le dădu un răspuns, nu fu acela pe care ar fi dorit Vicky să îl audă, ci cel la care se aşteptaseră.

– Încă nu, mămico, refuză el cu o clătinare hotărâtă din cap. Nu sunt pregătit. Ştiu că nu este ceea ce ţi-ai fi dorit tu.

– Dar atunci când se va întâmpla asta? Thomas îşi ieşea la fel de repede din fire, pe cât era Ronnie de agitat. Se pare că nu îţi dai seama ce norocos eşti! Leonard îţi oferă o casă mică şi şansa

de a te întoarce acolo unde ţi-e locul. Măcar fă o încercare. Dacă nu merge, atunci cauţi o alternativă.

Însă Ronnie nu putu fi convins.

– Aşa cum am zis, nu sunt pregătit. Este o ofertă minunată şi apreciez intenţia, dar nu pot fi priponit. Am nevoie de libertatea de a lucra când pot şi să hoinăresc când îmi vine cheful. Se uită spre tatăl său vitreg. Îmi pare rău, Leonard. Aşa cum am spus, nu înseamnă că nu îţi apreciez oferta.

În vreme ce Susie rămase tăcută, Sheila fu mai îndrăzneaţă:

– Trebuie să fii nebun! Era pentru prima oară când auzea *ea* că Baron's Farm îi fusese vândută lui Leonard. Dacă nu o vrea el, o luăm noi, dragule! Ce zici? Cuibărindu-se lângă Thomas, îl privi languros. Noi chiar am putea face ceva cu casa aceea veche, şi aşa cum zice Lenny, se află într-un loc drăguţ.

La fel ca şi ceilalţi, Thomas o ignoră complet. El, mai mult decât toţi cei de acolo, ştia că Sheila nu era niciodată mulţumită cu ceea ce avea. Pentru ea, iarba era întotdeauna mai verde în curtea vecinului.

– Casa nu ne-a fost oferită nouă, spuse el cu răceală, şi chiar de-ar fi aşa, nu avem nevoie de două case. Am pus punct discuţiei.

– Casa de la fermă îţi aparţine, Ronnie, oricând eşti pregătit să o iei, îl asigură Leonard pe acesta. Reprezinţi o parte însemnată din afacerile familiei şi te vrem alături de noi, aşa cum ziceai... oricând eşti gata. Între timp, casa urmează să fie complet renovată. Constructorii apreciază că ar trebui să fie terminată cam în şase luni. O iei sau nu, e a ta oricum. Actele vor fi întocmite pe numele tău şi cheile vor fi puse la păstrare până când te vei hotărî să vii să le iei. Nu e nicio grabă.

Ronnie îi mulţumi sincer şi apoi, deoarece discuţia despre acest subiect se încheiase şi spiritele se liniştiseră, Susie avu şi ea câte ceva de spus.

– Nu ar trebui să îi dați de ales, îi tachină ea. L-aş încuia în casă până când şi-ar veni în fire. Oriunde ar fi mai bine pentru el, decât în gaura aia împuțită în care trăieşte.

Zâmbind răutăcios, Ronnie ridică din umeri.

– E gaura *mea*, obiectă el. E locul în care doresc să stau... deocamdată.

Vicky ascultase tot ce se spusese şi i se frângea sufletul pentru cel mai mic fiu al lui Barney. Ca şi ceilalți, el încă mai suferea, dar în loc de a-şi vedea mai departe de viața lui, se afundase atât de adânc în trecut, încât nu mai reuşea să se desprindă de acesta. Ea nu putuse decât să aştepte, să se roage şi să spere că Ronnie îşi va dobândi tihna sufletului şi va afla ce mare nevoie va avea familia sa de el cât de curând. Mai mult de atât nu putea face.

Îşi întoarse atenția spre fiica ei.

– Şi ce s-a mai întâmplat în lumea pălăriilor?

Susie tocmai înghițea cartofii din furculiță.

– Ei bine, şi eu am cumpărat o proprietate – am luat vechea măcelărie şi deja am desenate planurile de transformare într-un magazin de pălării la modă. E amplasat într-o zonă bună, pe colț, cu două vitrine panoramice şi un spațiu imens la parter. Oferă un potențial mare.

– Bine lucrat, surioară! exclamă Thomas. Sunt mândru de tine.

Toată lumea ridică paharul pentru a închina, chiar şi Sheila, deşi comentariul ei avu o tentă de sarcasm:

– Şi ce-o să fie ăsta? Cel de-al cincilea magazin al tău? În curând o să cumperi tot Bostonul şi nu vom mai călca pe nicio stradă fără să îți vedem numele scris cu beculețe luminoase!

Fața i se alungi de-a dreptul la cel de-al doilea anunț captivant al lui Susie.

– Ştiți cât am alergat după contractul acela de aprovizionare cu o casă de modă franceză pentru sezonul de primăvară?

– Sigur că da! spuse Ronnie jovial. Ți-ai bătut capul cu asta în ultimele nouă luni. Dar ți-am zis că francezii s-au impus în domeniul pălăriilor şi al modei. N-ai nicio şansă. Poate ar fi mai bine să dai uitării povestea asta, surioară! Ți-ai pierdut timpul degeaba.

– Aici greşeşti! Susie îşi acordă plăcerea de a le spune tot. Le-am trimis şase mostre şi s-au vândut! Acum am semnat un contract să îi aprovizionez pentru următoarele două sezoane. Uite-aşa! Ți-am zis că o să-l obțin şi am reuşit!

Vicky sări din scaun.

– Oh, Susie, deşteapta mea!

Paharele fură ridicate pentru a doua oară şi toți o felicitară.

Chiar şi Sheila, care se făcuse mică în scaunul ei, urând-o pe Susie mai mult ca oricând. O invidia pe fată pentru hotărârea ei nestrămutată de a reuşi în afaceri; îi detesta talentul înnăscut şi îndemânarea, şi firea el caldă şi iubitoare cu care fusese binecuvântată. Dar cel mai mult îi invidia drăgălăşenia naturală. Cu silueta ei uşor rotunjită, trăsăturile de copil şi părul moale, strălucitor, Susie era atrăgătoare într-un fel lipsit de pretenții. Şi totuşi, în ciuda faptului că nu era o frumusețe izbitoare, Susie îşi atrăsese mulți admiratori. Însă niciunul dintre ei nu îi cucerise inima.

Trândavei şi nerecunoscătoarei sale cumnate i se părea că Susie are totul, în vreme ce *ea* avea un soț lipsit de imaginație şi ambiție. Chiar de la început, Thomas cel loial, vrednic şi generos nu fusese vreodată de ajuns pentru ea. El ştia asta, dar pentru că o iubea, suporta situația asta fără tragere de inimă.

Acceptând plină de ranchiună, pentru că până acum Thomas era „bonul ei de masă“ – omul cu banii, cel mai bun pe care îl avea, Sheila îşi ridică paharul ca să se arate binevoitoare.

– Felicitări, Susie! gânguri ea. Sunt convinsă că toți cei de-aici speră că norocul tău va ține.

Nimănui nu-i scăpă subînțelesul vorbelor sale, iar lui Susie nici atât.

– Mulţumesc, Sheila, spuse ea dulce. Şi eu sper că *norocul meu* va ţine!

Şi chiar aşa era, căci deşi muncise din greu şi timp îndelungat, trebuia să existe un pic de noroc în toate ca să se realizeze.

Da, afacerile ei prosperau, dar îşi simţea singurătatea, mai ales nopţile, după ce ziua de muncă se termina şi putea să stea o vreme înainte de a relua lucrul la hârţogăraia ce părea să nu se mai termine niciodată. Atunci i se întâmpla ca, în timp ce stătea şi reflecta la achiziţiile ei cu greu câştigate, să îşi dorească să găsească pe cineva cu care să împărtăşească succesul ei, cu care să îşi petreacă viaţa şi care să îi fie alături, când avea nevoie numai să vorbească. Cineva la care să vină acasă, noaptea. Un bărbat blând şi iubitor, cu care ar fi făcut planuri de viitor împreună.

Dar deocamdată nici urmă de aşa ceva, iar fiica lui Barney începea să se întrebe dacă îşi va mai găsi vreodată sufletul-pereche.

CAPITOLUL DOISPREZECE

Leonard Maitland îşi sorbea vinul şi îşi urmărea rudele cu privirile, în vreme ce aceştia flecăreau şi se simţea ca un om binecuvântat. De când venise la Boston, cu Vicky şi copiii, cunoscuse o fericire la care nici nu visase.

Cu ani în urmă, împotriva voinţei sale, trebuise să îi promită lui Barney că nu le va destăinui niciodată acestora adevăratul motiv pentru care el, Barney, îşi determinase familia în mod deliberat ca să plece la mari depărtări. De-a lungul tuturor acestor ani, chiar şi după ce moartea lui Barney îl dezlegase de jurământul făcut şi în ciuda nenumăratelor dăţi când se simţise ispitit să îi mărturisească lui Vicky adevărul, el continuase să păstreze tăcerea.

Acum temerea lui cea mai mare se adeverise. Cu câteva zile în urmă, la biroul său sosise o scrisoare din Anglia. Profund deprimat, o lăsase nedeschisă, cu mintea cuprinsă de agitaţie, neştiind cine ar fi putut să i-o trimită. Timbrul era acoperit de ştampile şi nu îi oferea niciun indiciu. Nu recunoscuse nici scrisul de mână.

Existau doar trei oameni care i-ar fi putut scrie din Anglia. Unul era jurisconsultul. Altul era Raymond Lucas, care ştiuse adevărul şi cu care, de-a lungul timpului, Leonard avusese un schimb de scrisori, care desigur fuseseră ascunse, de teamă ca nu cumva Vicky sau altcineva să dea peste ele din întâmplare.

Cea de-a treia persoană, care ar fi putut avea vreun motiv să îi scrie, era doar Lucy Barker. Ea fusese cea mai apropiată de Barney, după ce familia acestuia îl părăsise.

În scrisorile de început pe care şi le scriseseră el şi doctorul Lucas, Lucy era menţionată de multe ori, pomenindu-se despre devotamentul cu care îl îngrijise pe Barney. Aflase că la ceva vreme după plecarea familiei, Lucy născuse copilul lui Barney. Curând după aceea cuplul se mutase de acolo.

Dar din moment ce Lucy nu îi ştia adresa, cum ar fi putut să îi scrie? Şi totuşi, de curând ea luase legătura cu doctorul Lucas. Aflase aceasta din ultima scrisoare de la doctor în care îi scrisese despre apropiata ei vizită la Liverpool. Aşadar, doctorul îi dăduse adresa lui, şi dacă da, de ce? Ce dorea ea de la el?

Prins în noianul gândurilor, Leonard îşi putea auzi familia râzând şi vorbind şi se simţi cuprins de durere. Aceasta era acum familia *lui*, şi a lui fusese timp de mai mult de douăzeci de ani. Ajunsese Barney până aici, ca să i-o ia înapoi? Nu! Imaginaţia i-o luase razna. Barney murise. Pentru siguranţa lor viitoare şi fericirea lor, Barney îi încredinţase de bunăvoie pe Vicky şi pe copii în grija lui. Aşa că acum ei erau familia sa. Însă scrisoarea îl făcuse să se teamă. Era ceva despre ceea ce se întâmplase şi care i-ar putea lua iubita-i familie? Era de neconceput. Nu îi putea pierde. Nu trebuia să lase să se întâmple aşa ceva!

Îşi duse instinctiv mâna spre scrisoarea din buzunarul de la piept şi inima începu să i se zbată.

– Te simţi bine, iubirea mea? Vocea lui Vicky pătrunse printre gânduri. Te-am strigat de două ori, spuse ea intrigată. Eşti la mii de kilometri depărtare!

Scuturându-se de povara gândurilor, Leonard se uită spre ea.

– Scuză-mă, dragă. Trebuie să fi aţipit.

Ea se uită la paharul din mâna lui.

– Câte pahare de vin ai băut?

– Cred că trei.

În realitate băuse doar unul.

Vicky fu îngrozită:

– Oh, Leonard, ştii ce rău îţi face vinul! Îţi provoacă arsuri la stomac şi nu poţi să dormi.

Dar undeva, în străfundurile minţii sale, ea nu îl crezu. Nu îl văzuse bând mai mult de un pahar. Pe deasupra, chiar atunci, când îl strigase, nu păruse deloc adormit, ci adâncit în gânduri.

– Eşti sigur că te simţi bine?

Deşi Barney se aflase întotdeauna cu ea, Leonard îi câştigase o parte din inimă şi ajunsese să îl iubească mult pe cel de-al doilea soţ al său.

– Acum mă simt minunat. Ridicându-se din scaun, se duse spre ea şi îşi lăsă capul pe umărul acesteia. De ce m-ai strigat?

– Susie vrea să ştie dacă o să-i faci onoarea de a îi deschide noul ei magazin, atunci când va fi gata.

Leonard era încântat.

– Bineînţeles că da! Îndreptându-şi privirile spre capătul camerei, îi zări pe Thomas şi pe Ronnie discutând şi pe Sheila, care stătea lângă bar şi se servea singură cu o porţie de brandy. Nici urmă însă de Susie. Unde e?

– Trebuie să fi ieşit afară, spuse Vicky. Dându-i un ghiont uşor îi sugeră: Cel mai bine ar fi să te duci şi să o cauţi.

Leonard îşi găsi fiica vitregă aşezată pe o bancă lângă eleşteu. Se întunecase de-a binelea şi vântul era rece.

– Îţi spui singură o poveste foarte frumoasă, nu-i aşa? Aşezându-se lângă ea, o luă de mână. Mama spunea că ţi-ar plăcea să îţi inaugurez eu magazinul atunci când va fi gata.

Susie îi zâmbi:

– Dacă nu te superi.

– De ce m-aş supăra? răspunse el, zâmbind. Sunt măgulit că mi-ai cerut-o, deşi nu ştiu ce am făcut ca să merit o asemenea onoare.

– M-ai salvat! murmură ea. Pe toţi ne-ai salvat, când am venit aici.

În lumina slabă a ultimelor licăriri ale asfinţitului Susie se uită atent la omul care însemnase salvarea lor şi un val imens de iubire îi inundă inima. Pe când era doar o copilă speriată şi confuză, o luase sub aripa lui ocrotitoare şi, acolo unde mult

îndrăgitul său tată îi provocase durere, acel bărbat bun și amabil îi adusese alinare, vindecându-i rănile, deși amintirile care o bântuiau nu vor fi șterse niciodată.

Leonard îi sesiză emoția.

– Te simți singură, nu-i așa, scumpo?

Ea zâmbi sec.

– Cam așa ceva. Uneori.

El dădu din cap.

– O persoană atât de deosebită ca tine... Știu că nu vrei să îți trăiești viața de una singură. Va fi existând cineva, pe undeva, la fel de singur, care caută o tânără încântătoare ca tine cu care să își împartă viața. Soarta vă va uni. Trebuie să crezi asta, draga mea.

Se îmbrățișară o clipă, apoi el se întoarse în casă.

Cei din familie plecară unul câte unul, și rămaseră doar el și Vicky.

– A fost o seară minunată. Nu crezi? zise ea visătoare.

Vicky începu să strângă farfuriile.

– Și nu a fost drăguț să îl avem și pe Ronnie aici? Exact ca în vremurile de altădată.

– Nu m-aș baza prea mult pe asta, o avertiză soțul ei. Nu uita că Susie e cea care l-a adus aici. Și adu-ți aminte că a încercat de două ori să trăiască în sânul familiei. Nu a mers atunci, așa că există slabe speranțe să crezi că poate va merge a treia oară.

– Eu trăiesc cu speranța, îi răspunse Vicky, încrezătoare. Și sunt ușurată să văd că Susie reușește să îl înțeleagă, cum nu poate nimeni altcineva.

– Da, dar nu ar trebui să fii prea dezamăgită dacă acest lucru nu se va întâmpla.

Neluând în seamă protestele lui Vicky, Leonard o ajută să strângă tacâmurile, apoi să le spele și să le așeze la loc. După aceea, în vreme ce Vicky îi pregătea laptele fierbinte cu miere ca să îl ajute să doarmă, el se duse în sufragerie, ascultând cum

se mișca aceasta prin bucătărie și chibzuind la scrisoarea din buzunarul de la piept.

– Ar trebui s-o deschid? murmură el. Sau ar trebui s-o ard?

Strecurându-și degetele în buzunar, scoase scrisoarea și o privi atent câteva clipe, scanând scrisul de mână cu ochi neliniștiți.

Dl. Leonard Maitland
Biroul de conducere al fermei și pământului
Numărul 16, Roiter Place
Regiunea Derwent și Launceston
BOSTON
SUA

Oricât se strădui, nu recunoscu scrisul: nu îi aparținea jurisconsultului și cu siguranță nu erau mâzgăliturile indescifrabile ale doctorului. De fapt, el începu să se întrebe în ce măsură greșea gândindu-se că scrisoarea ar fi putut fi de la Lucy.

Cu această nouă convingere, se hotărî să arunce o privire în plic. Dar mai întâi ascultă, asigurându-se că Vicky încă mai era ocupată cu îndeletnicirile sale. Mulțumit, apucă scrisoarea cu degetele și începu să o deschidă, când Vicky intră pe neașteptate în cameră, în mare grabă, obligându-l să ascundă rapid scrisoarea în buzunar.

– Am făcut o cană plină ochi, îi spuse ea. A fost o zi tare agitată. Cred că o ceașcă de lapte cald cu miere o să-mi prindă și mie bine ca să dorm.

Așeză tava pe măsuța mică de lângă el.

Pentru o vreme, discutară amândoi despre Ronnie, Thomas, și Susie.

– Sunt mândră de toți trei, zise Vicky. Thomas s-a apucat să te ajute să administrezi averea și pare să se miște ca o rață în apă. Se duse cu gândul în urmă, cum o făcea adesea, pe măsură ce îmbătrânea și amintirile o cotropeau. Să nu te superi, el s-a pregătit bine cu tatăl său, spuse ea afectuoasă.

– Așa e, încuviință Leonard. Dar dacă stai și judeci drept, principiul e același: ari pământul, îl însămânțezi și culegi recolta.

Îi zâmbi, mulţumit. Sunt bucuros să am un om ca Thomas care să lucreze cu mine, recunoscu el. La birou am oameni pricepuţi, dar afară, pe câmp, pot lăsa totul în seama lui Thomas şi ştiu că va avea grijă de orice. Lucrează mână în mână cu cei din birou, comandă utilajele indicate pentru activitate, se pricepe la combinaţiile adecvate de seminţe şi supraveghează munca la câmp. Este bun cu oamenii şi are un instinct deosebit al anotimpurilor. În plus, cunoaşte toate utilajele până în măruntaie. În realitate, nici nu ştiu ce m-aş fi făcut fără el.

După o vreme, Vicky făcu ca discuţia să alunece spre Ronnie.

– Mi-aş dori ca flăcăul ăsta să îşi găsească şi el locul. Nu pare să îl tragă inima la nimic.

– Încă se mai luptă cu decepţiile vieţii, spuse el cu blândeţe. Dă-i timp, o să-i treacă.

– Chiar crezi asta?

– Da, cred. E un om bun, la fel ca Thomas.

– Deşi e un singuratic?

– Ei bine, asta e. Însă unor oameni le place compania lui.

Toţi copiii ei o îngrijorau pe Vicky, din diferite motive. Thomas, care lucra cât era ziulica de lungă, cu o soţie care se gândea doar cum să se îmbrace şi care colinda cele mai scumpe magazine. Nu ducea lipsă de nimic, avea un soţ care o adora şi tot nu era mulţumită, iar, dacă intuiţia lui Vicky nu dădea greş, Sheila suferea din cauza altei aventuri amoroase.

– Uneori, mă întreb dacă Thomas bănuieşte măcar că soţia lui se vede cu alţi bărbaţi!

Nu voise să rostească aceste cuvinte cu voce tare, dar îi scăpase totuşi.

Leonard nu fu surprins.

– Aşadar, şi tu crezi la fel ca mine, nu-i aşa? Că nu îi e credincioasă?

– Sunt convinsă de asta! îşi exprimă Vicky temerile. Cred că are numeroase aventuri. Dacă Thomas o fi ştiind, trebuie să o iubească aşa de mult, încât nu îndrăzneşte să discute cu ea despre asta, ca să nu o piardă, deşi, după mine, acesta ar fi lucrul cel mai bun dintre toate.

– Păi nu prea cred că ea ar dori să îl părăsească, indiferent de ce i-ar spune el.

– Nu, ai dreptate, fu ea de acord, plină de furie. De ce *ar vrea* să îl lase, când are tot ce şi-ar dori... un bărbat care o adoră, bani de irosit pe haine scumpe şi mobilă modernă, o casă după gustul ei. Obţine orice îşi doreşte – vacanţe, bijuterii – şi, ca să pună moţ la toate, ori de câte ori are chef de o aventură e de ajuns să iasă şi să îşi găsească un bărbat!

Încleştându-şi pumnii, aproape că scuipă cuvintele:

– Simt uneori, Leonard, că îmi doresc să o ţintuiesc de perete, să o fac să îmi mărturisească toate cu câte se ocupă! Urăsc ceea ce îi face lui Thomas. Detest felul în care profită de el şi nu îi oferă nimic în schimb!

Văzând cât de tare se supărase, Leonard se întinse spre ea şi îi luă mâna într-ale sale.

– E treaba lor, îi reaminti el. Toate lucrurile astea îi privesc doar pe ei. Într-o zi, Thomas se va dezmetici şi o va vedea aşa cum este cu adevărat. Când se va întâmpla acest lucru, o va rezolva în felul lui.

– Oh, sper să fie aşa!

– Ai încredere în mine! Până acum, s-a împăcat cu situaţia fiindcă o iubeşte. Ştie probabil cu ce se ocupă, dar Thomas nu e fraierul nimănui. Nu va accepta chestia asta la infinit.

Redobândindu-şi calmul, Vicky oftă.

– Susie se descurcă bine, nu-i aşa?

– Este un om de afaceri înnăscut, încuviinţă el.

– Crezi că e singură?

– Poate că da.

Vicky se întristă.

– Necazul e că lucrează prea mult şi din greu, nu are timp niciodată pentru o viaţă socială. Aşa că în afară celor de la serviciu nu mai cunoaşte pe nimeni.

Şi Leonard îşi făcea tot soiul de gânduri din cauza asta.

– Poate că îşi cunoaşte bărbatul ei, s-ar putea să fie cineva din imediata apropiere, unul care lucrează împreună cu ea tot timpul. Se ştie că aşa ceva se întâmplă mereu.

Vicky zâmbi:

– Adică s-ar putea să fie unul dintre cei aproape zece?

– Te-ai prins! Leonard reuşea mereu să spună ceea ce trebuia. Ar putea să existe o alegere serioasă chiar acolo, în pragul uşii, cum s-ar zice!

Cei doi rămaseră o vreme liniştiţi şi mulţumiţi, cu chipurile îmbujorate şi calde din cauza focului vesel din şemineu. Undeva, în spate, orologiul bunicului bătu de unsprezece şi Leonard începu să moţăie.

– Hei! îl înghionti Vicky. Laptele acela cu miere pare să îşi fi făcut efectul, dar nu adormi încă, spuse ea. Încuie tu, iar eu o să pun grilajul în faţa focului. După aia urcăm sus şi în pat cu noi!

– Du-te tu! spuse el. Vin şi eu cât de curând.

Avea nevoie să mai rămână jos o vreme. Trebuia să se gândească.

Vicky puse grilajul în faţa şemineului, îi dădu o sărutare şi urcă la etaj. Nu îşi făcea probleme că nu venea odată cu ea. Adeseori Leonard mai lucra în biroul lui mult timp după ce ea se ducea să se culce.

La etaj, ea îşi văzu de treabă la baie, în vreme ce la parter Leonard continuă să stea în fotoliu, cu mâna pe buzunarul jachetei, unde se afla înghesuită scrisoarea, la loc sigur.

Dorea să o deschidă şi să o citească, dar fiecare fibră a fiinţei sale îl îmboldea încă o dată să o arunce în foc.

După o vreme, bunul-simţ învinse. Îşi dădu seama că trebuia să citească scrisoarea, fie şi numai pentru a se asigura că nu conţinea nimic care să îi dăuneze lui şi familiei sale adoptive. Iar dacă aceasta conţinea o ameninţare, trebuia să o rezolve cât mai repede cu putinţă.

În vreme ce scotea scrisoarea din buzunar, aruncă o privire spre uşă. O mai putea auzi pe Vicky învârtindu-se de colo-colo în dormitorul de la etaj. Se sculă din fotoliu, traversă camera şi închise uşa încet. Revenind la locul său, stătu o clipă cu scrisoarea în mână, cu privirea aţintită ca hipnotizată asupra flăcărilor ce dansau pe deasupra cărbunilor.

– Haide, bătrâne! se dojeni singur. Deschide chestia asta afurisită şi vezi despre ce e vorba.

Deschise scrisoarea cuprins de un tremur şi fu surprins să găsească în interior un alt plic, care îi era adresat simplu lui Vicky.

În vreme ce desfăcea scrisoare care îl însoţea, se gândi că poate va recunoaşte mâzgăleala greu de descifrat, dar nu era cazul. În schimb, temerile sale îi fură înzecite de ceea ce era scris acolo.

Dragă Leonard,

sper că nu vei gândi de rău despre mine pentru că îţi scriu după atâta vreme, dar în ultimul timp conştiinţa mea mă tulbură aşa de mult, că m-am simţit nevoită să iau legătura cu voi.

Am vorbit cu doctorul Lucas, care mi-a dat, fără tragere de inimă, adresa ta din Boston, însă te rog să nu îl condamni pentru asta. Pot fi foarte convingătoare, atunci când e nevoie.

Tot ce îţi cer e să îi dai lui Vicky scrisoarea închisă. Îi spune despre tragicele împrejurări care l-au determinat pe Barney să îşi trimită familia departe. Ştiu de la doctorul Lucas că ţi-ai păstrat cu credinţă promisiunea făcută lui Barney şi te respect pentru asta, căci îmi dau seama ce grea povară a trebuit să porţi de unul singur.

Acum, înainte ca adevărul să se piardă pentru totdeauna, cred totuşi că este momentul să i-l spun lui Vicky şi familiei. Dacă îi vei da scrisoarea mea, în care i-am scris despre Barney şi despre cum s-a întâmplat, nu îţi vei încălca făgăduiala.

Aş fi putut să îi adresez această scrisoare lui Vicky şi să i-o trimit prin intermediul biroului tău; doctorul Lucas m-a oprit

imediat, dându-mi adresa voastră de acasă. Însă eu cred că e corect din partea mea să îți trimit ție această scrisoare și să îți las alegerea ție și conștiinței tale. Dacă hotărăști să nu îi dai scrisoarea, voi accepta desigur decizia ta și nu voi mai lua niciodată legătura cu vreunul dintre voi.

Mă gândesc totuși că de-a lungul acestor ani ai fost ispitit să îi spui adevărul și că nu ai fost niciodată în stare din pricina făgăduielii făcute. În felul acesta, dacă îi vei da scrisoarea, eu voi fi cea care i l-a spus și promisiunea ta va rămâne intactă.

Cred că a sosit momentul ca familia lui Barney să afle că el nu a încetat niciodată să îi iubească. Tot restul scurtei sale vieți a vorbit despre ei, și a tânjit după ei, iar inima i-a rămas sfărâmată până în clipa când a pierdut bătălia pentru viață.

Mi te pot închipui citind această scrisoare acum și sfâșiat în două de ea, și îmi pare foarte rău pentru asta. Poți să îi dai scrisoarea lui Vicky sau poți dispune de ea cum dorești și ea nu va afla niciodată. Te rog, Leonard, nu lua o hotărâre pripită!

Noi am văzut ce s-a întâmplat, tu și cu mine, și ce durere le-a provocat aceasta atât lui Barney, cât și familiei lui. În mod sigur în sufletul tău trebuie să accepți că este dreptul lor să cunoască faptele.

Am trecut adresa mea aici. Te rog, anunță-mă ce ai hotărât.

A ta, cu cele mai dragi amintiri,

Lucy

Zguduit de ceea ce tocmai citise, Leonard nu făcu nicio mișcare pentru o vreme care păru o veșnicie. După un timp, citi scrisoarea încă o dată, și apoi încă o dată, până când fiecare cuvânt i se înfipse în minte ca un fier înroșit.

– Nu pot să îi spun asta, murmură el. Cum aș putea să o rănesc în halul ăsta? Cum aș putea să le spun copiilor lui Barney că și-au abandonat tatăl când el era așa de grav bolnav?

Îl cuprinse un val uriaș de furie. Bătând cu pumnii în brațele fotoliului, începu să strige:

– NU LE POT FACE ASTA! NU VREAU! MĂ AUZI, LUCY? NU VREAU SĂ ÎI RĂNESC ÎN HALUL ĂSTA!

Luând plicul cu scrisoarea adresată lui Vicky, îl mototoli în palmă. Când, sfâșiat de emoție, își lăsă capul în jos și începu să plângă cu suspine, scrisoarea boțită îi scăpă din strânsoare și căzu jos și chiar în clipa aceea ușa se deschise și în cadrul ei se ivi Vicky, alertată de strigătele lui și părând șocată să îl vadă atât de supărat.

Înainte să fi avut răgazul să își revină cât de cât, ea se îndreptă spre el. În cale se aplecă și culese plicul mototolit de pe podea.

– Ce e cu asta, Leonard? îl întrebă ea îngrijorată. Te-am auzit strigând. Ce nu e în regulă? S-a întâmplat ceva? Cu Ronnie?

Dintre toți copiii săi, Ronnie o îngrijora cel mai mult.

Dându-și seama că nu mai exista cale de întoarcere, Leonard se uită la ea cu ochi obosiți.

– Îmi pare așa de rău, scumpa mea! Așa de rău! Întinzându-i scrisoarea el o rugă cu un aer nenorocit: Citește-o! Citește-le pe amândouă și sper să găsești în inima ta destulă bunătate ca să mă ierți.

Confuză și neliniștită, Vicky luă scrisoarea din mâna lui și în vreme ce se pregătea s-o citească, Leonard își putu vedea întreaga viață cum se duce de râpă.

*

O senzație de groază se năpusti asupra lui Vicky în vreme ce citea cuvintele lui Lucy. Când termină, se uită neîncrezătoare spre Leonard, cu fața ca de piatră. Nu spuse niciun cuvânt și expresia chipului nu trădă nimic.

Se duse la masă și puse jos scrisoarea care îi fusese adresată și netezi plicul cu mișcări încete, calculate, astfel încât să o poată face lizibilă.

Leonard o văzu deschizând plicul și citind scrisoarea. Cu un strigăt sfâșietor, se aplecă, cu mâinile întinse în față, cu ochii închiși și tot trupul păru să îi tremure din cauza șocului. Cuvintele lui Lucy i se imprimaseră în suflet.

„...nu a încetat niciodată să îi iubească... vorbea despre ei, și tânjea după ei, și inima i-a rămas sfâșiată până în ziua când a pierdut bătălia pentru viață...“

Durerea ei era sfâșietoare.

– N-am știut! spunea ea printre suspine, mereu și mereu. N-am știut. N-am știut. Doamne Dumnezeule, niciunul dintre noi n-a știut!

Pentru o clipă, care îl duru, Leonard fu tentat să se ducă la ea și să o ia în brațe. Dar intuiția îl avertiză să n-o facă. O privi, în schimb, și se rugă ca ea să poată înțelege motivul pentru care îi ascunsese atâta vreme adevărul.

După o vreme, Vicky luă cele două scrisori și traversă încăperea, apoi ieși pe ușă, fără să îi arunce măcar o privire. Plecase, lăsându-l singur și îngrozit.

– Ce am făcut? șopti el. Doamne Dumnezeule, ce am făcut?

Temându-se pentru el, temându-se pentru familie și pentru ceea ce reprezenta el în viețile lor, se duse după ea.

Când ieși pe verandă, o văzu în grădină, la mică distanță, sprijinită de un copac și aplecată de mijloc, în vreme ce îi rostea numele lui Barney, printre suspine.

– De ce ai făcut asta, Barney? Vocea sfâșiată de durere răsuna în liniștea nopții. De ce ne-ai trimis așa de departe? De ce ne-ai făcut să te urâm, când tot ce ne-am dorit vreodată a fost să fim cu tine? Suspinele se înteţiră. Oh, Barney! Barney! De ce nu mi-ai spus?

– Vicky? Nesigur și neliniștit, Leonard se apropie de ea. Barney a făcut asta fiindcă nu a dorit să suferiți. M-a obligat să îi promit că nu îți voi spune. Vom depăși situația asta, tu și cu mine, și copiii...

El se întrerupse când ea se întoarse să îl privească, în lumina ce venea dinspre verandă, și fu șocat să vadă expresia de furie cumplită de pe chipul acesteia. În vreme ce îi vorbea, încet și cu o precizie rece, își dădu seamă câtă ură resimțea pentru el:

– *M-ai lăsat să cred lucruri rele despre el. M-ai dus departe, când el avea cel mai mult nevoie de mine!*

– Nu! Ascultă-mă, Vicky! Nu *eu* am vrut asta, a fost dorința lui Barney. El m-a făcut să îi făgăduiesc. A făcut-o ca să te salveze pe tine de durerea de a-l fi văzut suferind. Știa ce ar fi însemnat pentru tine...

Clătinând din cap, ea îi zâmbi cu tristețe.

– În tot acest timp tu ai știut și nu mi-ai spus niciodată, fiindcă ți-ai dat seama că dacă ai fi făcut-o m-aș fi dus înapoi. Dar tu nu doreai asta, nu-i așa? Cuvintele ei acuzatoare îi înghețâ inima. *N-am să te iert, câtă vreme voi mai trăi!*

Îndepărtându-se de el, se întoarse în casă, își împachetă câteva lucruri de schimb și le puse într-o geantă de voiaj, își luă cheile mașinii și trecu pe lângă el fără o singură vorbă sau măcar o privire.

În fața ochilor nu-l avea decât pe Barney. În acele momente doar el îi umplea sufletul și mintea. Nu mai exista loc pentru nimeni altcineva, cu atât mai mult pentru bărbatul care o ținuse departe de el, atunci când Barney avusese o nevoie disperată de ea.

Pe când pornea mașina, Leonard strigă după ea. Ea nici măcar nu îl auzi. Îl auzea doar pe Barney cum o striga: Barney în suferință și durere, Barney rămas acolo, iar întreaga lui familie plecată pentru totdeauna.

Simțea nevoia să îl îmbrățișeze, să îi spună că se afla acolo, că el nu era singur. Însă era prea târziu. Barney murise și ea nu va mai avea niciodată prilejul să își ia cuvenitul rămas-bun de la el.

Un alt gând îi străbătu mintea. Copiii! Trebuia să le spună totuși acest adevăr devastator.

CAPITOLUL TREISPREZECE

Era dimineața zilei de 4 ianuarie 1955, orele opt și cincisprezece minute.

Străzile din Liverpool erau încă foarte liniștite, unele magazine nici nu se deschiseseră încă și numai cei mai îndrăzneți cumpărători cutezaseră să înfrunte frigul amarnic, ca să prindă reducerile de la prima oră.

Într-unul din birourile calde și confortabile ale imperiului lui Bridget, Amy și Bridget se aflau în picioare de foarte devreme. O zi ca aceasta, în care birourile erau închise și nu le întrerupea nimeni, se dovedea perfectă pentru ca cele două femei să parcurgă registrele și să le pregătească pentru contabil.

Trecuseră deja două ore de când stăteau în birou, așa că Bridget se hotărî să ia o pauză pentru refacerea forțelor. Întinzându-se și gemând, se depărtă de birou.

– Cred că o să ne punem jos instrumentele pentru o vreme, Amy, draga mea, spuse ea. Două ore înseamnă mult și oasele bătrâne sunt pe cale să înțepenească.

Dând registrul la o parte, îi oferi lui Amy unul dintre zâmbetele ei strălucitoare.

– Sunt gata pentru o băutură, uite-așa!

– Nici eu nu mi-aș putea dori altceva. Ridicându-se de pe scaun, Amy se îndreptă spre ușă. Te-ar încânta o minunată ceașcă de ceai?

Bridget se arătă îngrozită:

– Ți-ai pierdut mințile? Nu de ceai ori cafea am eu nevoie, ci de un strop din ceva ca lumea! E în sertarul de sus al dulapului cu acte, la fel, ca de obicei. Și nu te zgârci nicidecum.

Când Amy îi aduse paharul, Bridget luă o înghițitură mică, apoi încă una mai zdravănă.

– Ah, desigur, nimic nu te încălzește mai dihai la suflet ca o picătură de udeală de-asta! spuse ea, plescăind din buze. În afară de o matahală de om, cu trupu' bine clădit și făr' de vreo haină pe el.

Râzând prostește, se apucă să îi povestească uimitei Amy.

– Ți-am povestit vreodată despre cum am găsit eu și Oliver un locșor liniștit la țară? Ei bine, și el a început să se simtă zburdalnic, așa că ne-am cățărat în spatele mașinii lui și oi ști și tu că acolo nu prea e loc.

Amy nu se putu abține să nu chicotească.

– Pe bune, când ai de gând să te maturizezi? Nu crezi că ești prea bătrână ca să te dai de-a rostogolul prin spatele mașinii?

– Ai dreptate și nu o s-o mai fac niciodată, ți-o promit. Numai bunul Dumnezeu știe cât m-a durut de n-am mai putut din cap până-n picioare! Da' vezi tu, bietu' Oliver a fost așa de dezamăgit! A încercat Dumnezeu știe de câte ori să își pună picioarele deasupra și, ei bine, n-ai să vezi niciodată în toată viața ta o asemenea harababură! Mai întâi de toate, și-a prins piciorul între banchetele din față și nu a putut să și-l scoată...

Ea abia mai putea vorbi de râs:

– Și când zic asta, nu mă refer doar la picioru' lui, deși și asta era o problemă dată dracu'. Nuuuu. Vreau să zic că el nu putea să își scoată nici socoteala, oricum s-ar fi răsucit.

Amy scoase niște sunete de dezaprobare:

– Țțțțț! Mă întreb cum de nu ați fost arestați.

– A, da' asta nu e tot! Luând încă o înghițitură zdravănă din minunatul ei whisky irlandez, pe Bridget o apucă un acces de chicoteli. Când ne-am dat seama că nu ajungem nicăieri, am ieșit

din maşină şi ne-am întins pe iarbă. În câteva minute, fugeam mâncând nori, el cu pantalonii în vine şi eu cu chiloţii în mână!

Amy abia îşi putea stăpâni curiozitatea.

– Ce s-a întâmplat? A trecut poliţia pe acolo şi a dat peste voi?

– O, nu! Nu era poliţia! Abia ne aşezasem ca să ne facem treaba, dacă pricepi ce vreau să zic, când am deranjat un cuib de viespi. Sigur e că nu am alergat niciodată, în toată viaţa mea, aşa de repede, iar cât despre bietu' Oliver, a fost înţepat de două ori în fesele care i se bălăbăneau! Iisuse! Se luaseră după el de parcă era următorul lor prânz! Şi el ţipa şi urla ca o bocitoare. N-a mai contat că eu căzusem în urma lui şi că s-ar fi năpustit asupra mea în orice clipă! Atât de preocupat era laşul ăla care sângera, că mă puteau înţepa până în Iad şi înapoi.

Amy aproape căzuse din scaun, de atâta râs.

– Ştiam eu că eşti nebună de legat! striga ea. Mă întreb unde ai să ajungi data viitoare!

– Păi, un singur lucru îţi pot zice. Data viitoare când o să simtă că îl mănâncă, să şi-o frece singur.

– Aşadar, asta înseamnă că ai terminat cu el?

– O, nu! N-am zis niciodată asta! Dar e ultima oară când mă tratează cu o asemenea grosolănie pe bancheta din spate a maşinii. Iar cât despre tras prin garduri vii şi rostogolit prin iarbă înaltă, poate s-o lase baltă!

Mai luă încă o înghiţitură de băutură.

– Poate să îşi facă de cap ori de câte ori vrea, dar i-am zis-o: „Mi-s o doamnă cu gust! De acum încolo o să fie un pat acoperit cu cearceafuri de mătase şi o pernă de puf sub mine sau nu o să mai fie nimic!"

Amy era captivată.

– Şi el ce-a spus?

– I-a plăcut ideea. Mai ales că n-a mai putut să se aşeze o săptămână, văzând că preţioasele sale buci micuţe sunt pline de „umflături şi băşicuţe"!

A urmat o rafală de râsete şi mai multe remarci obscene, înainte ca discuţia lor să ia sfârşit şi cele două să treacă la treabă.

La scurt timp după aceea, completaseră facturile şi, terminând cu hârţogăraia, considerară că îşi făcuseră treaba pe ziua aceea.

– Vicky nu soseşte diseară? îi aminti Amy lui Bridget.

– Ba da, încuviinţă aceasta. A debarcat noaptea trecută la Southampton şi va ajunge în Salford la timp pentru ceaiul de seară. Efectele băuturii începuseră să se vadă, dar faţa ei reflecta seriozitate referitor la situaţia lui Lucy. O să fie o întâlnire ciudată, asta mai mult ca sigur, remarcă ea gânditoare. A curs o grămadă de apă pe gârlă de când s-au întâlnit ultima oară. Aoleo, or să aibă multe lucruri să-şi spună, chiar aşa!

– Crezi că Vicky va fi plină de resentimente?

– În ce sens?

– Din cauză că Lucy nu i-a spus niciodată despre Barney.

– O, cum să nu! Există destule motive pentru a fi revoltată. În privinţa aceasta Bridget nu avea nicio îndoială. Conform cu ce mi-a scris mie Lucy, din noaptea în care a descoperit scrisoarea la Leonard, Vicky l-a părăsit pe Leonard şi nu s-a mai întors niciodată de atunci. S-a evaporat pentru două luni întregi, asta e ce-am auzit. Dar apoi a luat legătura cu Lucy şi azi e ziua când, în sfârşit, cele două se întâlnesc, după toţi anii ăştia.

Ea se înfioră.

– Nu mă deranjează să îţi zic, dar sunt mulţumită că nu eu sunt aia care trebuie să explice de ce nu am luat legătura cu Vicky cu mult înainte.

Amy era cuprinsă de îndoieli.

– Tu chiar crezi că Lucy ar fi trebuit să îşi încalce cuvântul faţă de Barney?

Gândindu-se profund, lui Bridget îi luă un moment ca să răspundă.

– Dacă e s-o luăm pe drept, cred că Lucy a făcut ceea ce a crezut ea că era corect, de dragul lui Barney şi de dragul familiei

lui. Dar vreau să zic, uite şi tu acum ce durere şi necaz a provocat, spunând asta după atâţia ani. S-a ales praful de viaţa lui Vicky, şi Lucy rămâne cu vina de a fi trimis scrisoarea. E o tragedie, nu-i aşa?

Amy consimţi din toată inima.

– Eu, una, nu aş vrea să fiu în locul lui Lucy când va da ochii cu Vicky.

Pe moment, Bridget era preocupată de gândul la copiii lui Barney.

– Nu e ciudat că Vicky nu a pomenit nici măcar o dată de copii când a luat legătura cu Lucy? Ea a scris doar că ea a rupt-o cu Leonard, dar niciun singur cuvânt despre cei trei copii!

Mila lui Amy se îndreptă spre Thomas, Ronnie şi Susie.

– Ştiu ce înseamnă să îţi vezi familia destrămată, spuse ea. E un lucru groaznic – şi toţi trei vor mai trebui să mai adauge şi suferinţa chinuitoare de a fi plecat departe crezând că tatăl lor era un beţiv şi un afemeiat, un târâie-brâu care nu s-a gândit la durerea pe care a dus-o fiecăruia în felul său. Şi acum ei descoperă că nu era nimic de felul ăsta şi că i-a iubit tot timpul.

– Oare ce or fi gândit când au aflat cât de grav bolnav era? se întrebă Bridget. Şi că tot ce a făcut a fost din dragoste pentru fiecare dintre ei. I-a salvat de durerea şi chinul de a-l vedea degradându-se pe zi ce trece. În plus, le-a asigurat un viitor decent. Dacă asta nu înseamnă dragoste şi curaj de un soi foarte special, atunci chiar că nu ştiu ce e.

Reflectară amândouă la asta, iar după o vreme închiseră birourile şi o porniră fiecare în drumul ei.

– Şi ai grijă să nu mai intri în niciun fel de talmeş-balmeş, o ironiză Amy pe Bridget, pe când ieşeau.

– Cărăbăneala! îi ripostă aceasta râzând. De ce mi-aş mai dori vreodată aşa ceva? Deşi sigur, sunt o femeie în floarea vârstei, zău, tu!

– Care floare? râse Amy. Oi fi fost, cu multă vreme în urmă, dar e drept că încă nu ţi-ai pierdut licăririle de vino-ncoa din ochi. O femeie de şaizeci care merge spre şaisprezece, asta eşti tu!

Bridget se mândri că se ţinea bine şi în formă.

– Ştii care e secretul, aşa-i? o întrebă ea tainic.

– Nu! Care?

– Când părul îţi încărunţeşte, iar faţa ţi se usucă şi se încreţeşte ca talpa pantofului, bagă-ţi părul în vopsea, dă-ţi cu un morman de farduri şi ieşi să îţi cauţi bărbatul. Dacă te crezi bătrână şi te împaci cu gândul ăsta, *vei fi* cu adevărat bătrână şi te vei împăca şi cu gândul ăsta. Dacă te crezi tânără şi ispititoare, poţi să nu ţii cont de câţi ani ai şi să-i dai la dracu' pe ăia de te iau drept oaie în blană de miel.

În vreme ce urca în maşină, mai avu un sfat pentru Amy.

– Mai e ceva ce ar trebui să ştii.

– A, da?! Şi cam ce ar fi asta?

– Dacă te scoli târziu dimineaţa, vei fi concediată!

Cu această ştire de intimidare, porni maşina, lăsând-o pe Amy clătinând din cap.

– Ar trebui să fii pusă la păstrare, sub cheie, murmură ea, cu un zâmbet. O femeie de vârsta ta ar trebui să stea acasă, cu tălpile pe un scăunel şi cu un şal pe picioare. Dar tu nu! Nu tu, Bridget a noastră, tu ai lucruri mai importante de făcut. Îţi sfidezi vârsta, pui la cale vreo ticăloşie şi lupţi şi minţi printre dinţi, şi nu arăţi pic de îndurare oricui încearcă să îşi arate muşchii pe teritoriul tău! Adevărul e că dacă nu ai fi condus o afacere legală, ai fi fost o ticăloasă de prima clasă!

În vreme ce se îndepărta, Amy se gândi în sinea ei: „Ar fi o idee bună să mă scol târziu mâine, doar ca să văd dacă chiar o să mă concediezi. Eşti o gâlcevitoare şi mai rău ca un vătaf de scalvi şi mă oboseşti doar privindu-te cât te agiţi."

Bridget nu semăna cu nimeni altcineva cunoscut de ea vreodată. Dar, cu toate defectele ei, nu ar fi dorit ca aceasta să fi fost altfel.

În clipele acelea, la mică distanță mai încolo pe stradă, Bridget se angajase într-un schimb aprins de cuvinte cu lăptarul. Vrând să i-o ia înainte la intersecție, calul se folosise de prilej ca să slobozească o încărcătură de balegă pe toată strada, în fața ei, stropind în timpul operațiunii capota mașinii ei „Hilman Minx".

– Mă, păgân împuțit! Scuturând din deget spre bărbat, ea îi vorbi acestuia în termeni dubioși. Uite ce mi-a făcut la mașină afurisitul tău de cal! Ar trebui să fiți omorâți și tu, și calu' tău împreună cu tine!

Cum lăptarul nu îi dădu nici cea mai mică atenție, ea porni mașina, făcând un gest foarte lipsit de eleganță și deloc demn de o doamnă, în vreme ce trecea.

– Era o vreme când femeile bătrâne stăteau acasă și își așteptau omul! țipă lăptarul. Dar nu-mi închipui că ar exista vreun tip de aici până-n Australia care să vrea să ia o baborniță ca tine!

După ce mai făcu încă un gest grosolan, Bridget puse cu înțelepciune distanță între ea și lăptar. Nu dorea să producă prea mare supărare, mai ales cu un polițist plimbându-se tacticos prin apropiere și mai ales când ea nu dăduse niciodată examen pentru permisul de conducere, care oricum nici nu i-ar fi fost acordat vreodată.

Când ajunse în partea mai liniștită a orașului, gândurile i se îndreptară din nou spre Lucy și chinul cu care se confrunta aceasta.

– Domnul să te binecuvânteze, Lucy, fetițo! murmură ea. Sper că toate vor merge bine între tine și Vicky.

Ca și Amy, nici ea nu o invidia pe Lucy pentru ceea ce o aștepta.

*

Adam se trezise încă de la primele ore ale dimineții.

Neliniștit din cauza sosirii în acea seară a femeii pe care el încă o mai privea ca pe soția lui Barney, hotărî să se ducă la Knudsen House și să se asigure că Lucy se simțea bine.

De la fereastră, Lucy îl zări venind. Și ea se trezise dis-de-dimineață.

– Mai sunt doar câteva ore, îi spuse, în vreme ce acesta intra pe ușă. Ca să-ți spun sincer, nu am fost în toată viața mea așa de nervoasă, Adam.

Din când în când, se oprea ca să se uite la ceasul de deasupra șemineului, pășea în sus și în jos, încolo și-ncoace, ca să se oprească, în cele din urmă, în fața ferestrei și să se uite afară, la dimineața de ianuarie cumplit de rece.

– Nu sunt sigură că am făcut un lucru corect. Dacă le-am distrus viețile tuturor?

– Nu mai poți da timpul înapoi, Lucy, draga mea, așa că nu te mai frământa atât! Adam nutrea aceleași îndoieli, dar n-avea de gând să îi spună acest lucru lui Lucy. Făcu în schimb tot ce îi stătea în puteri ca să o încurajeze, fiindcă părea să fi început să-și facă singură rău.

– Nu mă pot abține să nu fiu îngrijorată, îl contrazise Lucy. Am provocat deja o ruptură între Vicky și Leonard. Spunea în scrisoare că nu ar trebui să mă învinovățesc eu pentru asta, dar dacă nu eu sunt de condamnat, atunci cine? La drept vorbind, eu sunt cea care a aruncat pisica în mijlocul porumbeilor.

– Uite ce e, Lucy! Ceea ce ai făcut tu nu e din cauza dușmăniei, ci doar din pricina îngrijorării: te-ai gândit că ei au dreptul să afle. Ei bine, sunt de acord cu asta și după câte se pare, așa e și Vicky.

Dar Lucy tot nu fu convinsă:

– Poate ar fi fost totuși mai bine să îi fi lăsat în plata lor.

– Ah, dar până la urmă, draga mea, adevărul tot ar fi ieșit la iveală! Cine spune că Vicky sau copiii nu ar fi venit cândva înapoi acasă, fie și într-o vizită? Și ar fi aflat atunci, nu-i așa? Nu există nici măcar o singură persoană în Liverpool care să nu fi cunoscut trista poveste a lui Barney Davidson și oricine le-ar fi putut-o spune, fie vecini, fie străini. Nu, Lucy, tu ai procedat

corect. Ceea ce s-a întâmplat între Vicky şi Leonard este oarecum o altă poveste, pe care doar ei o pot rezolva.

Dornică de linişte sufletească, Lucy încuviinţă.

– Poate ai dreptate, cedă ea, ezitând. Poate că aceasta chiar s-ar fi întâmplat mai devreme sau mai târziu.

– Eşti gata să dai ochii cu ea diseară?

– Gata, aşa cum voi fi mereu, presupun, răspunse Lucy.

*

În seara aceea scoase maşina şi când ajunse la ea, Lucy îl aştepta în faţa uşii, elegantă şi sofisticată, în fusta şi puloverul pe gât crem, cu o haină de iarnă de culoarea cafelei şi pantofi negri. Părul cărunt era prins sus într-un coc de şuviţe buclate, care îi încadrau faţa şi îşi luase cel mai bun baston cu mâner argintat, ascuns parţial de faldurile hainei. În acele momente avea o reţinere în a-şi arăta uşoru-i handicap.

– Arăţi minunat ca întotdeauna! spuse Adam, în vreme ce îi ţinea portiera deschisă, ca să urce pe bancheta din spate. Ori de câte ori o vedea, fie că era dimineaţă, amiază sau seară, se întâmpla la fel de fiecare dată: bătrâna lui inimă îi sălta până în gât şi abia se abţinea să nu o ia în braţe.

În vreme ce mergeau pe drumurile de ţară spre oraşul Bedford şi staţia de tren, Lucy îl întrebă la un moment dat:

– Oare cum crezi că o arăta?

Adam se uită la ea în oglinda retrovizoare.

– Precis nu ştiu, răspunse el. Ca tânără era minunată, dar nu toate femeile rămân frumoase ca tine.

Lucy râse.

– Linguşitor bătrân! exclamă ea. Pe bune totuşi, Adam, tu crezi că ne va recunoaşte?

– Habar n-am. Nu pot zice.

– Crezi că pe *mine* mă va recunoaşte?

– Eu aşa presupun. Părul îţi este un pic cărunt, te mişti mai încet şi ştim toţi că nu mai eşti tânăra de odinioară, dar niciunul nu mai e, inclusiv Vicky.

Lucy se simţi nevoită să zâmbească.

– Ei bine, mulţumesc. Se presupune că asta ar trebui să mă facă să mă simt mai bine?

Adam nu se scuză.

– Dincolo de toate astea, zise el, tu eşti încă aşa plină de viaţă, iar trăsăturile nu ţi s-au schimbat prea mult. Ai aceeaşi siluetă subţire şi aceiaşi ochi zâmbitori, minunaţi. Cred că ar trebui ca ea să se uite în direcţia opusă ca să nu o recunoască pe Lucy Baker, pe care o ştim şi o iubim cu toţii.

Restul drumului Lucy rămase tăcută, iar Adam se tot uita în oglinda retrovizoare ca să se asigure că ea se simţea bine.

Când, în cele din urmă, ajunseră în staţia de cale ferată, el trase maşina cât de aproape putu.

– Vrei să vin cu tine?

– Da, mi-ar plăcea, Adam, îi răspunse Lucy. Dar încearcă dacă poţi să păstrezi o mică distanţă când soseşte trenul. N-aş vrea ca ea să creadă că am venit cu ajutoare.

Adam înţelese.

– Bizuie-te pe mine. Nici măcar n-o să ştii că mă aflu prin preajmă. Dar, dacă e cazul, să ştii că o să fiu la numai câţiva paşi de tine.

Lucy îl ciupi uşor, prieteneşte, de obraz.

– Ce m-aş face eu fără tine?

Adam se afla mereu acolo, când ea avea nevoie de cineva căruia să îi împărtăşească temerile şi visele. Pe zi ce trecea devenea din ce în ce mai legată de el. Iar azi era deprimată, în mod special, deoarece urma să o întâlnească din nou pe Vicky, pentru prima oară după toţi aceşti ani. Pe Vicky, fiinţa minunată pe care Barney o adorase mai presus de toţi ceilalţi şi căreia îi răpise cu cruzime şansa de a-şi lua rămas-bun pentru vecie de la el. Vicky,

cea care îi primise pe tânăra Lucy şi pe micul ei Jamie chiar în sânul familiei şi care le arătase amândurora doar bunătate.

Adam încă mai cântărea ultima ei remarcă.

– Ce te-ai face tu fără mine, ei? gândi el cu glas tare. Stai să mă gândesc. Simulând o încruntare, îi spuse: Pentru început ar trebui să găseşti un nou şofer grijuliu. Apoi nu va mai exista nimeni care să se ducă şi să îţi aducă, şi să care pentru tine câte unele, sau să strângă de la magazine ce ai comandat, când vrei să eviţi aglomeraţia. Nu o să mai ai pe nimeni în faţa căruia să comanzi, să suspini ori să bombăni şi, când te-ai simţi singură, n-ar mai fi nimeni lângă tine care să te ţină de mână.

Lucy izbucni în râs:

– O am întotdeauna pe Mary.

– Vai! Dar nu e deloc acelaşi lucru! Ia gândeşte-te! Ai aici un bărbat chipeş şi mare, gata să răspundă la orice chemare de-a ta. Un bărbat care e înnebunit după tine, gata să se însoare cu tine doar la un semn cu degetul şi care, ca să pună capac la toate, ştie să facă cea mai bună cacao pe care au sorbit-o vreodată buzele tale.

– Eşti incorigibil! chicoti Lucy.

– Dar mă iubeşti, nu-i aşa?

– Sigur că da!

– Dar nu de ajuns încât să te măriţi cu mine?

– Poartă-te frumos! Du-te şi parchează maşina şi eu voi lua tichetele de peron.

– Numai dacă îmi zici că o să te gândeşti la propunerea mea de a-ţi pune un inel pe deget.

– Mai du-te odată de aici!

Expediindu-l cu un fluturat de mână, ea se îndepărtă, cu cel mai curat zâmbet în colţul gurii. Se gândise îndelung că el ar fi un soţ minunat, deşi nu i-o spusese niciodată.

„Într-o zi îmi va înfrânge rezistenţa! îşi spuse ea. Într-o zi minunată el mă va cere din nou, iar mie nu-mi va rămâne decât să zic da!"

Dar nu putea să vadă când va fi ziua aceea. Poate că niciodată!

Aşteptarea trenului cu care urma să sosească Vicky de la Londra o călca pe nervi. Lucy nu mai ţinea socoteala de câte ori parcursese întreaga lungime a peronului, uitându-se când într-o parte, când într-alta, tremurând din cauza frigului pătrunzător şi începând să dispere.

– Va sosi oare blestematul ăsta de tren? îl întrebă ea pe Adam. Poate că Vicky s-a răzgândit. Poate că nu mai are de gând să vină deloc.

Adam era mai îngrijorat din cauza lui Lucy.

– Nu intra în panică! Trenul trebuie să sosească abia peste o jumătate de oră, conform orarului, îi reaminti el. Uite ce e, vreau să vii cu mine la bufet, să îţi ofer o băutură fierbinte. E ucigător de frig aici, afară.

– Dar dacă ratăm sosirea trenului? Dacă nu o aşteptăm aici, ea nu va şti ce să facă!

– Ascultă şi tu ce spui! o sfătui el. Nu vom rata sosirea trenului şi chiar dacă se va întâmpla asta, e femeie în vârstă, destul de inteligentă ca să ia un taxi. Are numărul tău de telefon şi adresa. Aşa că haide acum, Lucy, zău aşa! O apucă blând de sub cot, cu palma făcută căuş. Zece minute, nu mai mult, ca să te încălzeşti şi să te simţi mai liniştită. Nu vreau să faci pneumonie.

– Nu te mai agita atât, Adam! Lucy era de neînduplecat. Mă simt cât se poate de bine. Pleacă, dacă ai chef, dar eu nu am de gând să mă mişc de aici!

Adam o cunoştea de prea multă vreme ca să nu ştie că odată ce îi intra ceva în cap nu o mai puteai face să se răzgândească.

– Mi-aş fi dorit doar să fi fost şi Mary aici! bodogăni el, nemulţumit. Ea te-ar fi făcut să intri înăuntru, fără îndoială.

Lucy clătină din cap.

– Nu aş fi ascultat-o pe Mary, aşa cum nu am de gând să te ascult nici pe tine, ripostă ea cu aroganţă. Mă aflu aici ca să mă întâlnesc cu o veche prietenă, care a călătorit atâtea mile, tot drumul din

America. Nu o s-o las să vină într-un loc străin, complet singură şi să nu fie nimeni aici care să o întâmpine.

Cu toate acestea, îşi dorea de fapt ca în acel moment să se fi aflat nu acolo, ci oriunde în altă parte. Lui Vicky i se răpise un timp preţios alături de Barney, în vreme ce ea câştigase o felie din dragostea lui şi chiar îi născuse un copil. Cum va reacţiona Vicky la toate astea? Ce va gândi? Va fi aspră? Îl va acuza pe Barney? O va acuza pe *ea*? Lucy era aşa de înnebunită, încât abia se putea abţine să nu facă stânga-mprejur şi să părăsească staţia în goană.

Vocea lui Adam îi răsună în urechi:

– Lucy Baker, vrei să încetezi să te mai fâţâi atâta? Dumnezeu să mă ajute, te iubesc mai mult cu fiecare zi care trece! Eşti cea mai atentă, cea mai grijulie şi cea mai exasperantă femeie care mi-a ieşit vreodată în cale!

– Iar tu începi să mă calci pe nervi!

– Lasă-mă măcar să îţi aduc ceva fierbinte de băut, doar dacă nu mă vrei pe mine, desigur!

– *Nu te vreau* pe tine! Dar ţi-aş fi foarte recunoscătoare pentru băutura aia caldă. Pe bune, Adam, nu îmi pot da seama cum de nu te-ai gândit la asta mai înainte, în loc să faci atâta gălăgie că am rămas aici, pe peron.

În vreme ce Adam se duse după băuturi, Lucy cerceta neliniştită cu privirea şinele de cale ferată până hăt, departe, sperând să vadă că apare trenul. „Ce îi voi spune? se frământa ea. Cum o voi saluta? Odinioară eram apropiate, dar a trecut aşa de mult de atunci, că nu ştiu ce întorsătură vor lua toate astea!“

Nervii îi erau întinşi la maximum. O putea vedea în minte pe Vicky cea de demult, frumoasă ca o cadră şi iubitoare din fire. Dar cum era oare cea de acum? Se asprise de-a lungul anilor? Devenise rece şi plină de resentimente din cauza felului şocant în care luase sfârşit idilicul ei mariaj?

Şi cum rămânea cu scrisoarea care provocase sfârşitul *actualei* sale căsnicii? Lucy în persoană era cea care o scrisese şi acum

începea să regrete profund. Poate că, la urma urmelor, Adam avea dreptate. Poate că nu ar fi trebuit să mai dezgroape morţii.

Pe neaşteptate dinspre megafon se auzi anunţându-se tare:

„Trenul de Londra va sosi la linia a doua exact în zece minute. Nu are întârziere.“

*

În trenul care se apropia fu transmis acelaşi anunţ.

– Zece minute!

Vicky devenea mai nervoasă cu fiecare milă care trecea. Cu doar doi pasageri în compartiment, îşi găsise un loc la fereastră şi încerca să îşi adune gândurile.

Nu călătorise de una singură niciodată. De fapt, în toată viaţa ei nu făcuse decât două călătorii lungi: prima fusese cea care o dusese departe de tot ce îi era familiar. Cea de-a doua o adusese înapoi.

Dar atunci, când se îmbarcase la Liverpool, credea cel puţin că el va trăi şi va fi bine, şi vestea morţii lui, la mai puţin de trei ani, venise ca o puternică lovitură. Doctorul Lucas îi transmisese ştirea lui Leonard, care, la rândul lui, le-o spusese cu blândeţe ei şi copiilor. O parte din ea, una foarte profundă, nu fusese însă surprinsă. Cum ar fi putut să supravieţuiască adoratul său Barney fără dragostea ei şi fără dragostea copiilor lui? Dumnezeu ştie că faptul de a fi fără el aproape o ucisese şi iată ce efect avusese asupra celor trei copii ai lor!

Se uită afară, la întunecatul ţinut de ţară. Nimic nu îi era familiar, deşi fâşiile lucrate de câmp şi dumbrăvile îi aminteau de câmpurile din nord unde muncise alături de Barney. Această regiune din Bedfordshire ar fi trebuit să nu însemne nimic pentru ea, dar acum devenise importantă, deoarece acesta era locul în care soţul ei îşi petrecuse ultimele zile, cu Lucy şi fiica lor, Mary.

Nu fusese surprinsă că Barney îşi întorsese atenţia asupra lui Lucy, deoarece aceasta din urmă nu era numai o persoană

iubitoare din fire, dar fusese şi o prietenă apropiată a familiei şi asemenea tuturor celorlalţi Barney nutrea o oarecare afecţiune pentru ea. Dar Lucy şi Barney să devină amanţi şi să aibă şi un copil împreună? Lucrul acesta nu i-ar fi trecut prin minte nici într-un milion de ani! Era o pilulă cam amară de înghiţit.

Iată de ce aştepta cu nerăbdare să o revadă şi, în mod ciudat, tot cu nerăbdare dorea să o cunoască şi pe cealaltă fiică a lui Barney. Se întreba dacă Mary îi semăna şi dacă da, ea ar fi arătat ca Susie, deoarece cea dintâi fiică a lui Barney îi seamăna acestuia mai mult decât ceilalţi copii ai lui.

Gândul la copiii ei îi produse o fărâmă de durere. Când avea nevoie cel mai mult de ei, aceştia nu fuseseră în stare să o ierte.

Incapabilă să se ocupe de acest lucru pentru moment, îşi luă gândul de la ei şi se strădui să îşi amintească de zilele când ea şi Barney fuseseră fericiţi, acele zile lipsite de griji care nu se vor mai întoarce niciodată. I se rupea sufletul la gândul că acestea dispărnseră pentru totdeauna.

Gândurile care o frământau erau acompaniate de ritmul roţilor trenului în goana lor pe şine. *Taca-taca-tac, trec soldaţii, taca-taca-tac, te iubesc, Barney.* Zgomotul produs de fierul care se freca de fier se îmbina cu şuieratul aburilor de la locomotivă şi astfel devenea un cântec în inima ei, iar cântecul îi producea o senzaţie de alinare.

*

Lucy fu recunoscătoare pentru ceaşca albă cu ceai pe care i-o aduse Adam.

– Ai udat florile pe drumul încoace? îl luă ea peste picior, uitându-se la ceaşcă. E pe jumătate goală.

– Un accident, spuse Adam oarecum stânjenit. Erau o grămadă de oameni care se înghesuiau şi îşi arătau biletele la control. Am reuşit să trec de ei, făcând tot posibilul să mă feresc din calea lor. Adevărul e că mi-a ieşit în faţă un copil care alerga şi eu m-am împiedicat de el. Dar am reuşit să nu scap ceştile.

Lucy deveni imediat plină de compasiune.

– Te simţi bine? Te-ai rănit cumva?

– Nu. Dându-i lui Lucy una dintre ceşti, Adam şi-o puse pe a sa pe bancă şi începu să se scuture. Am primit o mână de ajutor.

Arătă către un copil care în clipa aceea se căţăra pe o bancă de pe peron, însoţit de o femeie ca un camion de o tonă, cu braţele ca un vapor şi un turban înfăşurat în jurul capului aşa de strâns, că păreau să îi iasă ochii din cap.

– Ea m-a ridicat de jos, spuse un pic stingherit.

Chiar în clipa aceea, femeia se întoarse şi îi zâmbi anemic. Adam îi zâmbi şi el, cu faţa îmbujorată brusc, în vreme ce îşi scutura cu frenezie mizeria şi praful de pe cei mai buni pantaloni ai lui.

– Femeia aia de acolo? Ea e cea care te-a ridicat de jos? Copilul ei prost-crescut te trânteşte jos şi *ea* te ridică? Lucy îşi imagină scena ilară, cu un Adam elegant care cădea pe pardoseală, cu braţele în aer, şi cu acea fiinţă imensă care arăta mai degrabă ca un luptător, decât ca o femeie, apucându-l cu braţele, în vreme ce el se străduia să ţină ceştile în sus.

Era prea mult! Râsul i se aprinse în priviri, iar Adam începu să chicotească, şi în vreme ce femeia se aşeza şi ea pe bancă, cu picioarele desfăcute şi chiloţii cu picior la vedere, Lucy se grăbi să ajungă în sala de aşteptare unde izbucni într-un acces de râs, cu lacrimile curgându-i şiroaie pe obraji.

După o vreme, reuşi să se mai calmeze şi se întoarse la Adam.

– Aş fi dat orice să fi văzut asta, îi spuse ea încă râzând.

– Eşti o femeie afurisită, zise el încă râzând de el însuşi, iar ea îi dădu un sărut pentru că o amuzase.

Dar după aceea, când se auzi şuieratul trenului, gândurile lui Lucy se concentrară din nou asupra lui Vicky.

– Vine! îi spuse ea emoţionată lui Adam. Vine trenul!

Punându-şi ceştile alături, pe bancă, cei doi se apropiară mai mult de marginea peronului întunecat, unde trenul se şi vedea deja intrând în gară.

În vreme ce locomotiva se oprea pufăind, aburul se ridică şi toate uşile se deschiseră. Oamenii începură să se reverse şi era greu să îi distingi, printre norii care se învălătuceau deasupra peronului.

– Unde e? Lucy îşi încordă ochii, uitându-se după Vicky. Oh, Adam, dacă s-a răzgândit în ultima clipă?

Filozof ca întotdeauna, Adam îi linişti temerile:

– Dacă s-a răzgândit nu ne mai rămâne nimic de făcut.

Oamenii treceau buluc pe lângă ei şi în curând nu mai rămase nimeni. Peronul deveni brusc sinistru de pustiu.

– Uite-acolo! arătă Adam cu degetul către o siluetă ce cobora din tren. Aceea trebuie să fie ea, nu crezi?!

Se uitară amândoi la pasagera care păşise pe peron. Femeia cu siluetă subţire care o luă direct spre ei li se păru asemenea unei fantome ce se materializa din trecut.

– Ea trebuie să fie. Lui Lucy îi ajunse inima în gât. Trebuie să fie Vicky Davidson.

CAPITOLUL PAISPREZECE

Acum, când călătoria ei de la Boston la Salford luase sfârşit, Vicky rămase o vreme în tren cu gândurile aiurea. Încă mai nutrea o doză de resentimente la adresa lui Lucy, deoarece, dacă ea nu i-ar fi trimis scrisoarea aceea, lucrurile ar fi rămas aşa cum erau. Aşa însă viaţa ei se schimbase şi nu mai exista cale de întoarcere, iar acest lucru o măcina.

Adunându-şi puterile, îşi luă geamantanul şi coborî din tren. În aerul rece ca gheaţa al nopţii surprinse imaginea celor doi, Adam şi Lucy, care o aşteptau aşa cum promiseseră. Nu putea greşi în privinţa lor, pentru că acele trăsături familiare – deşi acum mai în vârstă, la fel ca ale ei – îi erau adânc gravate în amintirile din trecut.

În vreme ce se îndrepta către ei era ca şi cum ar fi dat timpul înapoi şi că undeva, în apropiere, o va fi aşteptând şi Barney, să o ia în braţe şi să o strângă, la fel ca înainte. Dar nu, aceasta nu se va întâmpla. Îşi simţea inima grea, ca de plumb. Era prea mult... prea mult! Îi scăpă un suspin involuntar. Barney nu o va mai îmbrăţişa niciodată, inima lui nu va mai bătea alături de a ei.

Din capătul celălalt al platformei, Lucy o privea apropiindu-se. Ciudat cum de ştia că cea care venea spre ei era Vicky, se gândi ea. Mersul era acelaşi, silueta mică şi felul în care se ţinea aparţineau acelei Vicky pe care o cunoştea şi pe care şi-o aducea aminte.

La un moment dat, Vicky trecu pe sub un stâlp de iluminat al peronului şi Lucy putu zări lacrimile scânteind în ochii vechii sale prietene. Inima îi zvâcni şi când se întoarse să îi spună ceva lui Adam, acesta dispăruse. Se uită după el şi îl văzu stând lângă

poartă, transmiţându-i putere, dragoste, veghind asupra ei ca un înger păzitor.

Acum Vicky se afla chiar în faţa ei şi emoţiile pe care le încerca Lucy erau copleşitoare.

– Sunt aşa de bucuroasă că ai venit! spuse ea cu voce înăbuşită.

Vicky nu îi răspunse. Nu îi putea răspunde. Stătea acolo, fără un cuvânt, încă ţinându-şi geamantanul în mână, cu lacrimile rostogolindu-i-se în voie pe faţă, în vreme ce începea să îşi dea seama, în cele din urmă, că se afla acolo, în compania cuiva care făcuse parte din viaţa ei, a lui Barney şi a familiei sale.

– Lucy... Vocea i se frânse. Dumnezeule mare, e Lucy Baker.

Cele două văduve căzură una în braţele deschise ale celeilalte.

Toţi anii aceia mulţi care trecuseră din fatidica zi, în care Vicky şi copiii se îmbarcaseră pentru a pleca departe, până în acel moment îndelung aşteptat nu mai însemnau acum nimic.

Când se desprinseră din îmbrăţişare, se resimţi o oarecare stânjeneală.

– Sunt aşa de multe întrebări, spuse Vicky cu voce înecată. Vreau să cunosc atât de multe lucruri...

– Înţeleg, încuviinţă Lucy.

Bineînţeles că vor fi fiind multe întrebări, despre ea însăşi şi despre Barney, despre ceea ce existase între ei! Întrebări despre motivul pentru care Lucy nu îi spusese toate acele lucruri mai devreme. De ce acum, după atâta amar de ani?

Perspectiva unor asemenea întrebări o făcu pe Lucy să fie extrem de nervoasă.

Dar la fel era şi Vicky, care păşea alături de Lucy, către locul unde le aştepta Adam. Între timp, flecăreau şi zâmbeau, însă li se simţea încordarea şi întrebarea dacă după toate câte se întâmplaseră vor mai putea fi vreodată prietene.

– Bună, Vicky, draga mea! îi spuse Adam cu căldură, şi îşi desfăcu braţele, iar ea se duse spre el.

– E aşa de minunat să ne revedem, zise Vicky, şi în clipa aceea barierele dintre ei dispărură.

Discutară câteva clipe, iar apoi se urcară în maşină, îndreptându-se spre Knudsden House.

– Poate că doreşti să te odihneşti şi să te speli înainte de cină, îi propuse Lucy. Am programat-o pentru opt şi jumătate. Atunci îi vei cunoaşte şi pe Ben şi Mary.

– Aştept cu nerăbdare acest lucru. Vicky era neliniştită din cauza întâlnirii cu Mary, dar şi curioasă în acelaşi timp. Totuşi, înainte de toate acestea, era altceva de făcut. Ea rosti vorbele fără niciun fel de tranziţie. Vreţi să mă duceţi să văd unde este Barney?

Lucy se cam aştepta ca aceasta să fie prima solicitare a lui Vicky.

– Am aranjat deja asta cu Adam, îi explică ea. Cimitirul e prea departe ca să mergem pe jos de acasă, dar cu maşina facem doar zece minute. Deşi mă gândesc că poate ar fi bine să-ţi tragi întâi sufletul, să îţi despachetezi lucrurile şi să avem ocazia să vorbim. Mă gândeam că mâine-dimineaţă ar fi probabil un moment potrivit să mergem acolo, dar ne putem duce direct la Barney, dacă asta preferi.

Acest lucru îl intenţionase Vicky: să vină şi să se ducă direct la Barney. Dar acum chiar simţea nevoia să îşi tragă sufletul, cum îi sugerase Lucy. Dorea să vadă locul în care îşi dormea Barney somnul de veci, dar mai dorea şi să pretindă că acest lucru nu se petrecuse, că cine ştie cum, undeva, el mai trăia încă.

– Ai dreptate, îi spuse ea lui Lucy. După o călătorie aşa de lungă, câteva ore în plus sau în minus nu mai contează.

– Bun! Atunci aşa rămâne!

Cele două femei se uitară lung una la cealaltă – o privire încărcată de tristeţea pe care o împărtăşeau amândouă şi de recunoaştere a unei legături speciale care le unea.

– Va fi minunat să o cunosc pe Mary a ta, îi spuse Vicky lui Lucy în vreme ce stăteau confortabil pe bancheta din spate a maşinii. Deşi, destul de amuzant, sunt şi un pic nervoasă. Ziceai în scrisoarea ta că locuieşte cu tine. Încă mai staţi împreună?

Lucy încuviinţă.

– Deşi nu pentru multă vreme. Ea şi iubitul ei, Ben Morris, se vor căsători curând. Mary nu prea a avut noroc cu bărbaţii în trecut, dar se pare că acum l-a găsit pe cel potrivit. Făcu un semn cu mâna, de parcă ar fi vrut să schimbe subiectul. Sper că ţi-e foame. Elsie a noastră a dat o goană prin oraş pentru cina din această seară.

– Cine e Elsie a voastră? întrebă Vicky.

– Elsie Langton e soţia fierarului din partea locului. Locuieşte în sat şi vine la mine în fiecare zi, îi explică Lucy. E o casă prea mare pentru mine ca să mă ocup singură de ea la vârsta asta, şi acum, că florăria lui Mary are un asemenea succes, noi chiar ne-o putem permite pe draga de Elsie. Ca să fiu sinceră, am fi pierduţi fără ea.

Lucy îşi dădu seama că îndruga verzi şi uscate, dar Vicky păru sincer interesată.

– Se îngrijeşte de toate treburile casei – curăţenie, gătit şi altele de soiul ăsta. E o moară stricată – ceva de groază, chiar mai autoritară decât mine şi uneori se înfurie aşa de tare că aş strânge-o cu plăcere de gât, chicoti Lucy. Dar e sarea pământului, cinstită şi muncitoare şi o persoană pe care te poţi bizui. Are o inimă de aur şi excelează în tot ce face.

Vicky era impresionată:

– Pare să fie minunată, după cum o descrii.

– Oh, chiar este! De fapt, e o comoară. O s-o îndrăgeşti cu siguranţă, îmi dau seama că aşa se va întâmpla.

– Şi de pământ se ocupă la fel de bine?

Vicky începu să îşi dorească să aibă şi ea un asemenea model de perfecţiune acasă, la Boston.

– Ar vrea ea, dacă ar putea pune mâna pe el! Însă nu, grădinăritul e domeniul lui Mary. Ea cultivă toate florile, fructele, legumele, pe care le plantează singură, le sapă şi le pliveşte, şi petrece afară ore întregi, prăşind şi muncind pe orice vreme. Domnişoara le vinde pe cele mai frumoase în magazinul ei sau la piaţă şi încă mai rămân destule ca să le dea la instituţiile locale de caritate.

Vicky fu puternic impresionată.

– Chiar că îl moşteneşte pe tatăl ei, cu o asemenea dragoste de pământ! Da, pot zice că trebuie să aibă mâini de aur, exact ca Barney, deoarece chiar şi în perioada aceea nenorocită îi era uşor să vadă câtă frumuseţe se afla în toate cele de aici.

Între timp, ajunseseră la Knudsden House. Lucy era încântată de complimentele la adresa fiicei sale.

– Mary mai are şi două vaci, pe care le mulge ea singură, adăugă cu mândrie, şi douăsprezece găini care fac destule ouă ca să hrănească un sat întreg.

– Aşadar, Elsie a voastră nu rămâne niciodată fără lapte şi ouă?

– Nu. Aşa s-ar zice, deşi, dacă nu se plânge că are prea multe, bombăne că nu sunt niciodată de ajuns. Pe Elsie a noastră nu o poţi mulţumi nicicum, oricât de tare ai încerca.

Din întâmplare, chiar persoana în cauză le aştepta, în vreme ce Adam le ajută să coboare din maşină.

– Dumneata trebuie să fii vechea prietenă de care domnişoara Lucy pomeneşte de dimineaţă până seara, zise ea, ieşindu-i în întâmpinare, cu o strângere de mână prietenească. Eu mi-s Elsie, servitoarea care trage din greu. Cum te simţi?

Înainte ca Vicky să poată scoate un cuvânt, Elsie se grăbi să turuie.

– Presupun că cineva m-a făcut deja ca pe o albie de porci, zicând că-s o trândavă bună-de-nimic, care nu găteşte, nu face un pat fără să lase niscaiva gloduri şi care nu ştie nici măcar să ţină mătura în mână!

– Nu poţi să taci nici măcar un minut, râse Lucy. Ai grijă cum te porţi! Musafira noastră este leşinată de foame şi obosită din cauza călătoriei lungi, aşa că fugi şi vezi de cina noastră, te rog!

– Ţţţţţ! o dezaprobă Elsie. Vezi cum mă tratează? o întrebă ea pe Vicky. Îmi porunceşte şi mă terorizează! Fă aia, fă ailaltă!... Şi înălţându-şi privirile spre cer, se duse înăuntru şi se încuie în bucătărie.

Vicky râse cu poftă.

– Aveai dreptate! spuse ea. E o adevărată comoară!

Adam se îndreptă spre ele.

– Îți duc valiza în camera ta, apoi mă cărăbănesc și eu, zise el.

– Dar nu trebuie, exclamă Vicky.

– Mă gândesc că poate așa e cel mai bine, răspunse el. Știind că cele două vor avea o grămadă de lucruri de lămurit, adăugă: Mă întorc în vreo oră și ne vedem atunci.

Plecă, înainte ca cele două să aibă prilejul să protesteze.

Când intrară în hol, Vicky se uită în jur, la pereții îmbrăcați în lemn și la ferestrele batante.

– Oh, Lucy, dar e încântător! exclamă ea. Așa de plin de personalitate! Aici ați locuit împreună, tu și Barney?

Locul degaja o căldură minunată, care se imprima în atmosfera casei, se gândi ea.

– Da, aici am locuit! replică Lucy, gânditoare. Dar pentru scurt timp. Bietul Barney era la data aceea în ultima fază a bolii. Am vândut căsuța pe care domnul Maitland mi-a dat-o cu atâta bunăvoință mie... mie și lui Jamie, mulțumită ție și lui Barney, și împreună am reușit să cumpărăm locul acesta, care era ca vai de el și se ieftinise. Dragul de Adam a pus osul la treabă ca să restaureze totul, vreme de peste douăzeci de ani.

– Și ați fost fericiți voi doi?

– Pe cât de mult puteam fi, având în vedere împrejurările.

Lucy se gândi că la acea întrebare era greu de răspuns.

Pe Vicky o cuprinse indignarea.

– Trebuie să fi fost foarte greu pentru amândoi, zise ea, dar vocea îi sună aspră.

– A fost. Dar am trăit fiecare zi din plin și într-un fel am reușit să găsim un mod de a ne bucura de fiecare clipă.

Gândurile lui Vicky zburară spre Barney și inima o duru.

– *Eu* sunt cea care ar fi trebuit să fi fost aici, izbucni ea. *Eu* ar fi trebuit să stau cu el!

Nu prea sigură de felul în care să reacționeze, Lucy i se adresă rațiunii acesteia:

– Nu te voi blama dacă te vei simți înverșunată... În privința mea și a lui Barney, vreau să zic.

Chipul lui Vicky căpătă o expresie dură.

– Sunt înverșunată, ripostă ea cu glas răgușit. Sunt furioasă deoarece nu te-ai gândit să mă chemi mai devreme. Vocea i se înălță într-un strigăt de furie. Habar n-ai câtă durere am purtat în suflet și câte regre nu m-au bântuit! Pe mine și pe toți ai mei! Și încă ne mai bântuie. Răsucindu-se pe călcâie, începu să umble prin cameră. Și acum, când e prea târziu, aflu că, atunci când ne-a trimis departe, Barney era bolnav – și s-a întors spre tine, în loc să mă fi păstrat pe mine alături de el! Ochii îi străluciră, cuprinși de bănuială. Mă face să mă întreb de câtă vreme dura toată povestea asta. Spune-mi, Lucy! ați fost amanți chiar sub nasul meu? V-ați bătut joc tot timpul de mine? Ajunsese să aibă mai multă nevoie de tine decât de mine? *Chiar și când era pe moarte?*

Ultimele cuvinte răsunaseră ca un urlet.

Îngrozită, Lucy se trase un pas înapoi.

– Nu, Vicky! Te înșeli! Nu a fost niciodată așa ceva!

În vreme ce încerca să o atingă pe vechea ei prietenă, aceasta începu să plângă în hohote, toate emoțiile înăbușite vreme îndelungată făcând-o să se dezlănțuie într-o tiradă vehementă.

– Cum aș putea să te cred? Pe tine? O femeie care îmi ia soțul pentru ea și îi poartă în pântece un copil, în vreme ce niciunul dintre noi nu știa din ce cauză am fost trimiși departe? Vicky aproape că striga acum. *Tu* știai totuși și nu ți-a trecut niciun pic prin minte să mă chemi să mă întorc! Mi-era așa dor de el! Oh, Dumnezeule mare! Barney al meu, atât de groaznic de bolnav și eu la o asemenea distanță de el, în partea cealaltă a lumii!

Îngropându-și fața în palme, suspina ca un copil. Și când Lucy o atinse, de această dată nu mai tresări, ci se prăbuși în brațele acesteia și se prinse de ea, până când suspinele se domoliră și durerea deveni mai lesne de îndurat.

Profund întristată, Lucy continuă să o strângă în brațe. Lacrimile începură să îi curgă în voie și ei pe față și inima i se făcu grea de tristețe.

În cele din urmă, Vicky își înălță capul și șopti:

– Oh, Lucy, nu am vrut să spun asta, am primit însă o lovitură aşa de puternică!

– Ştiu, încuviinţă Lucy.

Vicky trase adânc aer în piept.

– E doar din cauză că... Oh, regret atât de multe lucruri!

După o vreme, când amândouă se aşezaseră şi se mai linişti-seră, Lucy îi puse o întrebare:

– Ai găsit măcar puţină mulţumire alături de Leonard?

– Da, am găsit, răspunse Vicky fără să ezite. Dar a fost o mulţumire ciudată. Mi-a luat mult timp până când să îl văd ca pe altceva decât un prieten. Chiar şi după aceea a existat totuşi ceva între noi, *cineva* se afla mereu acolo. Privi undeva, departe, cufundată în gânduri. Chiar şi când eram cu Leonard, râzând, lucrând, construind o casă pentru copii, Barney era mereu acolo. Leonard a ştiut asta întotdeauna, dar totul a fost în regulă, deoarece Barney mă alungase de lângă el, trimiţându-mă departe, iar Leonard mă luase sub aripa lui ocrotitoare. Pe toţi ne luase. Se opri o clipă, cu gândul la anii pe care îi petrecuse cu Leonard.

– N-am avut un copil împreună, murmură ea în şoaptă. Presupun că nici nu trebuia să avem.

Simţind o tristeţe profundă, Lucy îi reaminti cu blândeţe:

– Leonard era un om minunat şi i-a fost un prieten bun şi loial lui Barney.

– Ştiu asta. Dar tot nu îl pot ierta pentru că m-a minţit.

– Nu a fost ca şi când te-ar fi minţit pe faţă, încercă Lucy să o convingă, destul de stângaci. Doar că nu ţi-a spus niciodată.

– Dar nu pricepi? E acelaşi lucru!

Lucy ezită.

– O să îl ierţi vreodată?

– Niciodată! Nu îl voi ierta şi nici nu voi uita vreodată, până în ziua în care voi muri! răspunse ea, clătinând vehement din cap.

Şi Lucy îşi lăsă capul în jos, ruşinată pentru partea ei de vină în păstrarea secretului sacrificiului lui Barney.

CAPITOLUL CINCISPREZECE

După ce Lucy o conduse în camera ei de la etaj, Vicky se odihni o vreme, apoi se spălă şi se schimbă, gata pentru cină. Undeva, în casă, o pendulă bătu de opt. „Străduieşte-te să produci o impresie bună!“ îşi spuse Vicky şi făcu o piruetă uşoară în faţa oglinzii din dormitor.

Rochia de culoare crem pe care şi-o adusese din Boston se aranja frumos pe trupul ei subţire şi drept. „Nu arăţi prea rău pentru vârsta ta, fata mea!“ se gândi ea aprobator. Aplecându-se în faţă, îşi plimbă vârful degetului peste buze, pentru a nivela mai bine rujul franţuzesc de culoare deschisă, care făceau să pară mai intensă nuanţa de un căprui închis a ochilor. Părul îi era strâns la spate, cu o agrafă din diamante strălucitoare de forma unei frunze.

Vicky ştia cum să se îmbrace pentru cină. Era unul dintre detaliile sociale care făceau parte integrantă din căsătoria ei cu Leonard. Pe câtă vreme viaţa ei cu Barney fusese simplă şi lesnicioasă, poziţia sa la Boston, ca soţie de magnat latifundiar, o plasase în cercuri diferite. Totuşivalorile morale şi principiile sale nu se schimbaseră niciodată. Priorităţile îi rămăseseră întotdeauna făurirea unei legături de familie puternice şi graba de a se afla acolo unde era nevoie de ea.

Jos, la primul etaj, Lucy începuse să intre în panică. Părul nu îi stătea aşa cum ar fi dorit şi i se rupsese o bretea de la rochie chiar pe când şi-o trăgea peste cap.

– Fir-ar afurisită să fie! înjură ea.

Azvârlind rochia pe spătarul unui scaun, rămase în loc o clipă, chibzuind ce era de făcut. Ar fi putut îmbrăca o rochie albă, dar nu i se părea prea potrivită, sau ar fi putut să își pună, pur și simplu, fusta neagră și bluza bleu, dar... Nu, nu se putea duce la cină arătând ca o învățătoare!

Deschizând ușa garderobului, răscoli printre toaletele care atârnau acolo.

– Oare de ce nu pot face niciodată nimic ca lumea? rosti ea printre dinți. E din cauza nervilor, decise Lucy. S-au strâns prea multe pentru o singură zi și acum m-au apucat dracii.

În cele din urmă, optă pentru o rochie verde-smarald, una cu mâneci scurte bufante și un guler drăguț de dantelă. După ce și-o trase pe ea, simți că era exact ce trebuia: îi venea bine pe talie și fusta i se învolbura la cea mai mică mișcare.

– Nici prea demodată, nici prea provocătoare! spuse ea, strecurându-și picioarele într-o pereche de pantofi ușori, negri. În dormitorul ei exista încălzire cu gaz, iar în sufragerie un foc zdravăn de cărbuni, cu toate acestea își puse pe umeri o etolă de mohair, ca să o ferească de curent.

Încălțată cu pantofii ușori și gata îmbrăcată, fu cât pe-aci să cadă, în vreme ce verifica să vadă dacă dunga de la ciorapi era dreaptă. Apoi își perie părul și îl aranjă în jurul capului ca o cunună, trăgând afară doar câteva șuvițe mici, ici și colo. O tentă de ruj și doar câte o singură perie de rimel, și era gata să înfrunte lumea.

– Acum, dacă oasele nu te dor prea tare și nu o să adormi la nouă, totul o să meargă foarte bine.

Era a doua oară când își spunea asta și nu își permisese niciodată să uite. Prima oară se întâmplase când ieșise din spital, dar aceea nu se punea la socoteală, sau cel puțin așa își zicea ea. Nu era din cauză că efectele îmbătrânirii se accentuau, ci doar efectele produse de zăcerea într-un pat de spital. Ei bine, orice ar fi fost, așa îi plăcea ei să creadă.

La opt și zece minute, cobora la parter. Vicky o urmă cinci minute mai târziu.

Așa cum fac femeile, își admirară rochiile una alteia și complimentele zburară în ambele direcții, toate sincere și toate primite cu eleganță.

– Mary e aici? întrebă Vicky, care stătea ca pe ghimpi.

– Sunt sigură că va apărea dintr-o clipă în alta, răspunse Lucy. După cum zice Elsie, s-a întors de la vânzare abia de o oră, deși cred că a rămas la Ben o vreme, înainte de a veni încoace. E o tânără femeie plină de tact. Își dorește să te cunoască, dar cred că s-a gândit să ne acorde mai mult timp împreună.

Lucy turnă lichior în două pahare și îi dădu unul lui Vicky.

– E o fiică minunată, adăugă ea, gânditoare.

Vicky mulțumi pentru băutură și după ce sorbi puțin, o întrebă:

– De câtă vreme știe despre mine și familia mea?

– Nu de prea mult timp. Vreo doi ani.

– Așadar, și lui Mary i s-a ascuns adevărul, nu-i așa?

– Cam așa ceva.

– Și cum a reacționat aflând că are o întreagă familie nouă?

– A primit-o bine.

– A fost necăjită că nu i s-a spus mai devreme?

– Nu. Mi-a înțeles motivele. De drept și de fapt, nu eu sunt cea care i-a spus. La data aceea eu eram în spital, bolnavă. Adam a fost cel care a hotărât că era timpul potrivit să o pună la curent cu cele întâmplate.

– Adam? Vicky fu surprinsă. De ce ar fi făcut el asta?

– Deoarece a crezut întotdeauna că ar trebui să i se spună și din moment ce el se află aici dinainte de a se fi născut Mary, el e aproape ca o rudă. A rămas cel mai bun prieten al lui Barney până la sfârșit. A venit cu noi în această parte a lumii. M-a ajutat să îl îngrijesc pe Barney și, pe cât de mult îmi pot da seama eu, Mary l-a iubit ca pe un al doilea tată.

Vicky zâmbi.

– Adam a fost întotdeauna un om minunat.

Lucy o aprobă din toată inima.

– Şi, în cazul în care te întrebi, nu a fost niciodată nimic între noi, dar s-a aflat întotdeauna aici, întotdeauna gata să ne ajute şi să ne poarte de grijă, asumându-şi responsabilitatea pentru noi. Nu te-a uitat niciodată, şi nici pe copii. De fapt, Adam este cel care m-a sfătuit să iau legătura cu tine.

Făcu o pauză, după care continuă:

– Pot înţelege de ce Leonard nu ţi-a spus. A fost un lucru aşa de greu pentru mine să fac asta, încălcându-mi cuvântul dat lui Barney şi chiar şi acum, mai ales ţinând cont de ruptura dintre tine şi Leonard, nu sunt prea sigură că am făcut un lucru bun.

Vicky o contrazise.

– *A fost* un lucru bun, spuse ea. Acum mă aflu aici şi trebuie să mă împac şi eu cu Barney – şi nu voi putea niciodată să îţi mulţumesc pentru asta.

– Cu copiii cum a rămas?

Lucy se gândi că era un lucru ciudat că Vicky nu făcuse nici cea mai mică menţiune despre Tom, Ronnie şi Susie.

Vicky ridică din umeri.

– Asta e altă poveste, murmură ea, şi, deocamdată cel puţin, nu mai adăugă niciun cuvânt referitor la acest subiect.

La opt şi jumătate, Mary coborî la parter ca să o cunoască pe îndelung-aşteptata musafiră.

Vicky o văzu când o cotea pe scară şi inima îi tresăltă în vreme ce privea în sus, la fiica lui Barney. Cu mersul ei uşor şi ochii albaştri zâmbitori era întru totul tatăl său. Iar acum, în vreme ce vorbea, chiar şi vocea avea inflexiunile lui Barney.

– Bună, eu sunt Mary, spuse ea blând.

Pentru moment, Vicky rămase fără grai. Se uita la acea făptură drăguţă, agreabilă şi tot ce putea vedea era defunctul ei soţ. Cu părul tuns scurt şi ochii de culoarea lavandei, asemănarea cu Barney o izbise pe Vicky până în adâncul inimii.

Ridicându-şi braţele, o invită pe fată să o îmbrăţişeze.

– Nici nu-ţi dai seama ce minunat este să te cunosc, spuse ea, strângând-o pe Mary şi uitându-se în acei ochi zâmbitori ce-i erau atât de familiari. Semeni atât de mult cu tatăl tău şi eşti ca fiica mea, Susie, asta e straniu.

Mary îi răspunse că şi Vicky era exact cum şi-o imaginase *ea,* şi că era, de asemenea, bucuroasă că, în cele din urmă, se întâlniseră.

Urmă un schimb de cuvinte calde, mulţumitoare, în vreme ce se îndreptau spre sufragerie, unde le aşteptau Adam şi Ben. Vicky se simţi mult mai împăcată decât se simţise în ultima vreme.

– O! Aşadar v-aţi hotărât să vă arătaţi chipurile la masă, nu-i aşa? Elsie ieşi din bucătărie ca un uragan. Eu robotesc în bucătăria asta, în vreme ce voi beţi o grămadă de lichior şi vorbiţi, vorbiţi... Ei bine, iată-vă aici, acum, slavă Domnului, aşa că o să aduc primul fel.

– Nu ne lua aşa repede, Elsie, fata mea! o chemă Lucy înapoi. Sugerezi cumva că e prea mult de muncă pentru tine? Fiindcă dacă e aşa, voi aduce o fată din sat, de luni dimineaţă. I-am verificat recomandările şi are referinţe excelente. Pare să fie o fată muncitoare şi un suflet cinstit, iar dacă îi vei acorda o şansă sunt sigură că va fi o adevărată mană cerească pentru tine.

Elsie fu îngrozită.

– Nu te-am rugat niciodată, pentru nicio fată! Nu o vreau, nu am nevoie de ea!

– Întâmplarea face ca eu să mă fi gândit că ai. Nu mai eşti aşa de tânără ca odinioară. Ai nevoie de cineva care să aducă şi să care. Chiar şi Charlie ar fi de acord cu mine.

– Ei bine, se înşală! Şi, dacă nu te superi că ţi-o zic, şi tu te înşeli. Nu vreau nici fir de fată în bucătăria mea!

– Uite care-i treaba, Elsie! Eşti cu sufletul la gură tot timpul, îţi sare ţandăra din nimic şi nu te opreşti din treabă de dimineaţa până seara. Ai şi tu o casă a ta şi un soţ care vrea să îi ţii de urât din când în când.

Mica femeie slobozi un hohot de râs din inimă.

– Am un soț care stă în fund, în fața focului, în fiecare noapte și își petrece zilele având grijă de fundurile cailor. Abia dacă mă observă și atunci doar ca să scoată un mormăit de nemulțumire. Dacă îi vorbesc, boscorodește de după ziar, cât despre o discuție sensibilă, m-aș putea duce în parc, tot așa de bine, ca să vorbesc cu rațele. Nu că m-aș aștepta mai mult ca ele să îmi răspundă!

– Dar de ce nu vrei să o pui la încercare pe fata asta? E tot ce te rog să faci.

– Mă poți ruga pân' la Sfântu-Așteaptă, domnișoară Lucy, că eu nu ascult. A, dacă simți nevoia să mă expediezi pachet, e cu totul altceva, și în privința asta nu mai e nimic de făcut. Dar dacă rămân, nu-mi trebuie nicio mucoasă care să mi se încurce printre picioare, cât e ziulica de lungă.

Spre amuzamentul tuturor, exact când credeau că a terminat, ea lansă o a doua rafală:

– M-ai terorizat punându-mă la încercare de două ori până acum și am dovedit de fiecare dată că am dreptate. Toate sunt la fel... nu le poți face să le vină mintea la cap. Habar n-au să spele o oală! Zi-le să spele ferestrele și or să lase scame peste tot, iar cât despre spălatu' cearceafurilor, le iau din pat albe și le aduc cenușii sau chiar roșii, cum am și văzut deja...

– Oh, pentru numele lui Dumnezeu! Lucy se temu că pierduse deja bătălia. Ești o ființă imposibilă! O să mă dai gata, așa să știi!

– Oooo, da? În cazul ăsta, încetează să te mai bagi și o să ne simțim bine.

Acestea fiind zise, se răsuci pe călcâie, o porni în trombă și o clipă mai târziu, undeva, în apropiere, se trânti o ușă și zdruncină tablourile de pe perete.

– Acum chiar că ai supărat-o, mămico! râse Mary. Nu o să-mi mai primesc porția suplimentară de budincă de Yorkshire după toate astea!

Vicky se gândi că Elsie era grozavă.

– Aș vrea să o iau cu mine în America, chicoti ea. Nu ar fi nicio clipă de plictiseală!

Masa decurse bine. Elsie avea de ce să fie mândră. Crema de păstârnac fu delicioasă, bucățile generos tăiate din cea mai bună carne de vită ocupau o jumătate de masă. Mai erau platouri pline de legume... verze de Bruxelles durdulii, varză de iarnă feliată sau cubulețe, muiată în suc propriu. Mai era și un vas plin cu budinci de Yorkshire, diforme, dar care se topeau în gură, și platouri cu cartofi de diferite tipuri, crocanți, piure și unii – cei mai mici – lăsați, pur și simplu, întregi.

Ca să pună vârf la toate, carnea cu sos fu remarcabilă.

– Cea mai bună pe care am mâncat-o vreodată! exclamă Vicky, spre încântarea lui Elsie, după care mărunțica femeie luă o bucată de carne și o așeză iute peste verzele de Bruxelles din farfuria acesteia.

– Bagă asta în dumneata, o dăscăli ea cu mândrie, o să te ungă pe suflet!

Toți ceilalți, martori la impulsivul gest al lui Elsie, își acoperiră discret cu palmele farfuriile cu mâncare, înainte ca ea să le poată lua din fața lor.

De îndată ce ajunseră la budincă, conversația se reluă, de această dată pe un ton mai serios.

– Nu prea ne-ai zis nimic despre copii, remarcă Adam, în vreme ce îi umplea din nou paharul lui Vicky cu cel mai bun vin. Pune-mă la locul meu dacă mă bag unde nu îmi fierbe oala, dar pare să fie o problemă.

– Nimic căreia să nu îi pot face față, răspunse ea.

– Un necaz împărtășit e un necaz înjumătățit, îi reaminti el. Și nu uita că te afli printre prieteni.

În vreme ce Vicky lua în considerare remarca lui, Lucy realiză că bănuia ce se petrecuse.

– Au trecut de partea adversă, asta e ceea ce te supără?

Vicky zâmbi.

– Întotdeauna te-ai priceput să pui degetul pe rană! spuse ea. Şi ai dreptate, Lucy, deoarece exact asta au făcut. S-au aliat împotriva mea şi au trecut de partea lui Leonard.

Continuă să le spună cum se întâmplase acest lucru.

– Ca şi Leonard, Thomas şi Susie cred că ar fi trebuit să las trecutul în plata lui. Pretind că nu e nimic de câştigat dacă răscolesc toate cele de demult. Deşi sunt mulţumiţi să afle că tatăl lor nu era vinovat de lucrurile pe care ne-a făcut să le credem... băutura şi femeile, şi de felul în care părea înverşunat să ne întoarcă pe toţi împotriva lui, iar acum ştiu că a făcut toate astea ca să ne protejeze, încă mai cred că Leonard a avut dreptate să îşi ţină făgăduiala. Ei bine, eu nu cred ! Cred că ar fi trebuit să îmi spună totul cu mulţi ani în urmă.

Lucy se întristă, dar nu fu surprinsă.

– Presupun că dacă te gândeşti la asta din punctul lor de vedere, e uşor de înţeles de ce au simţit că trebuie să procedeze astfel.

Vicky clătină din cap.

– Nu văd cum ar putea să fie furioşi pe tatăl lor! Nu acum, când cunosc adevărul!

Se uită la chipurile celor care o înconjurau şi încercă să explice ceea ce simţea ea.

– Barney a făcut-o pentru noi! Ne-a făcut să îl urâm, dar a procedat aşa dintr-un motiv anume. A renunţat la toată familia lui. Se pregătise să îşi trăiască zilele în durere şi singurătate, nu pentru el însuşi, ci fiindcă ne iubea. Ne-am lăsat înşelaţi, în loc să ne fi dat seama că nu ar fi putut ajunge niciodată bărbatul pe care a vrut el să îl vedem. L-AM ABANDONAT!

Fu gata să izbucnească în plâns, dar cu un efort uriaş reuşi să se abţină.

– Acesta e un mod de a privi lucrurile, consimţi Lucy cu blândeţe. Copiii le văd evident altfel. Poate că el a făcut o treabă prea bună... determinându-i să-l urască, trimiţându-i atât de departe de tot ceea ce le era familiar. Poate că se văd pe ei ca

fiind cei care au fost respinşi! Şi nu mai are importanţă faptul că Barney a făcut un sacrificiu imens pentru ei, deoarece aceasta a fost alegerea lui, nu a lor. A luat de unul singur această decizie importantă şi poate că ei se simt jigniţi.

Pfiu! Nu gândise în acest fel niciodată până atunci, dar părea să aibă sens!

Vicky încuviinţă.

– Ai dreptate, Lucy. Exact în felul ăsta simt. Însă nu le voi înţelege niciodată felul de a gândi şi nici nerecunoştinţa. Deoarece datorită a ceea ce a făcut Barney pentru ei au acum o viaţă minunată. Şi asta mulţumită bietului, suferindului lor tată.

Ea i se adresă lui Mary:

– Tu ce crezi, iubire? Crezi că sunt iraţională în dorinţa ca ei să îl iubească pentru ceea ce a făcut, pentru viaţa pe care le-a oferit-o şi ocazia de a se realiza? N-ar trebui să îi fie recunoscători? Nu ar trebui să simtă compasiune pentru ce a făcut Barney din dragoste pentru ei?

– Nu ştiu, răspunse Mary cu sinceritate. A fost şi tatăl meu şi, din câte îmi mai amintesc despre el, era un om minunat, blând şi iubitor. Nu mi-a făcut niciodată rău, dar dacă mi-ar fi făcut, cred că nu aş fi încetat să îl iubesc. Nu m-am bucurat de prezenţa lui aşa de mult ca ceilalţi. Nu am fost de faţă când s-au întâmplat toate astea şi nu voi avea niciodată de ales între tatăl pe care îl cunoşteam şi cel care i-a rănit pe ei în felul acesta. Nu pot spune cum m-aş fi simţit, dacă aş fi fost şi eu implicată în ceea ce s-a petrecut.

Vicky se întoarse spre bărbaţi.

– Voi doi sunteţi foarte tăcuţi! Îmi puteţi spune ce gândiţi?

Din milă pentru ea şi dintr-o nestrămutată loialitate faţă de Barney, Adam refuză cu amabilitate să îşi dea cu părerea. Însă Ben îşi exprimă gândurile.

– Încerc să văd asta din toate punctele de vedere. Pot înţelege de ce a trebuit să vii până aici şi să îţi dobândeşti împăcarea cu

Barney şi pot chiar să îmi imaginez cât trebuie să fi suferit când Barney v-a făcut să credeți că a încetat să vă mai iubească.

Făcu o pauză, ca să îşi pună gândurile în ordine.

– Însă pot înțelege la fel de bine şi punctul de vedere al copiilor tăi. Cred că din clipa când el v-a frânt sufletele, ei s-au maturizat prea repede. Şi l-au scos din viețile lor. A trebuit ca ei să te protejeze, deoarece nu mai era nimic de făcut. Barney e cel care, pentru cele mai minunate motive, i-a obligat să adopte această atitudine, şi faptul că ei cunosc acum şi cauza, îi umple de resentimente şi furie.

Îi displăcu că trebuia să o spună, dar trebuia să îşi termine ideea:

– Poate că nu îl vor ierta niciodată.

– Atunci nici eu nu am să-i iert *pe ei!*

Nedorind să termine discuția de o manieră aspră, Vicky schimbă subiectul, printr-o întrebare adresată lui Mary şi lui Ben:

– Aşadar, pluteşte o nuntă prin aer, nu-i aşa?

Mary se înroşi puternic.

– Ben mi-a cerut să mă căsătoresc cu el şi eu am spus da. Plănuim să fie anul următor, la începutul primăverii... poate chiar de Paşti.

– Oh, Mary, dar asta e minunat! Vicky bău restul de vin din pahar şi i-l întinse lui Adam ca să i-l umple din nou, după care toastă. Pentru Mary şi Ben, şi o nuntă în primăvara următoare!

Toți băură în cinstea evenimentului, iar Mary îi spuse lui Vicky:

– Mi-ar plăcea să fiți toți de față, tu şi Susie, şi fiii tăi, Thomas şi Ronnie. Şi domnul Maitland, adăugă, după o scurtă ezitare.

Vicky fu stânjenită şi o şi arătă.

– Nu cred că Leonard va participa, scumpa mea, şi dacă copiii mei nu îşi schimbă sentimentele, nu îți pot promite că vor veni. Dar eu voi fi acolo. Nu mă vor putea împiedica nici Iadul, nici apa adâncă! zâmbi ea.

Lucy îşi aduse aminte de discuția pe care o avusese mai înainte cu Vicky şi un lucru o punea în încurcătură într-un fel deosebit.

– Cum rămâne cu Ronnie? întrebă ea.

Vicky păru încurcată.

– Ce e cu el?

– Ai zis că Thomas şi Susie au fost furioşi din cauza felului în care i-a păcălit tatăl lor în legătură cu boala lui, făcându-i să creadă că a devenit un stricat. Dar nu ai pomenit nimic despre Ronnie. N-ai spus deloc cum a primit *el* veştile.

Vicky nu răspunse imediat – inima încă o durea la gândul reacției copiilor săi.

– Nu ştiu cum a primit Ronnie veştile, le mărturisi ea. A părut de-a dreptul şocat, apoi a ieşit din casă şi nu s-a mai întors.

– Poftim? Vrei să spui că nu ai discutat cu el? Că nu ştii unde se află? Abia acum îşi dădu Lucy seama ce haos provocase trimițând scrisoarea aceea. Doamne Dumnezeule, îmi pare aşa de rău!

– Să nu-ți pară! oftă Vicky. Nu există nimic pentru care să regreți. O privi pe Lucy zâmbind încurajator, dar acesta îi dispăru, când începu să vorbească despre fiul ei mai tânăr. Ronnie a fost un pic mai singuratic încă de când am părăsit meleagurile astea. Ştiți cât îl adora pe Barney şi nu a reuşit niciodată să se împace cu ceea ce s-a întâmplat atunci. Dar îşi va reveni. O să plece cine ştie unde şi o să se facă covrig în vreun colț, ca să se gândească o vreme la toate cele. O să fie bine în ceea ce-l priveşte. Susie îl va găsi. Întotdeauna reuşeşte să îl găsească.

Adam îşi aminti şi el cât de apropiat fusese Ronnie de tatăl lui. Cum stăteau amândoi pe culmea dealului şi vorbeau o veşnicie. Thomas era muncitorul, Ronnie era gânditorul, poetul, cel care îl moştenise la fire pe Barney mai mult decât oricare dintre ei.

– Poate că atunci când o să te întorci, Ronnie se va afla acolo, aşteptând să aibă încredere în tine, zise el. Dacă îmi aduc bine

aminte, i-a fost întotdeauna greu să îi vorbească cuiva despre sentimentele sale, da, oricui, în afară de Barney.

Vicky se hotărî să le mărturisească ce intenții avea.

– În cazul acesta va avea mult de așteptat, deoarece nu am de gând să mă întorc deocamdată acasă. De fapt, nu o să mă mai duc acasă mută vreme de acum încolo. Cum aranjasem deja cu Lucy, ar trebui să plec poimâine. Dar nu mă duc la Southampton, ci o să iau trenul spre Liverpool. Sunt acolo locuri unde trebuie să mă duc, oameni cu care să iau legătura.

– Cât timp vei rămâne? întrebă Mary curioasă.

– Săptămâni, poate luni... nu m-am hotărât încă.

Lucy era uimită.

– Dar Leonard nu se va îngrijora? Și cum rămâne cu copiii? Ești sigură că nu au nevoie de tine?'

Vicky se dovedi de neclintit în hotărârea ei.

– De data aceasta vor fi dezamăgiți. Văzând că vestea îi șocase pe toți, se simți datoare să se justifice. Din ziua în care s-au născut am fost mereu alături de ei, ori de câte ori a fost nevoie. Și la fel a fost și Barney. I-am învățat totul, cum să îi respecte pe ceilalți oameni și să aibă milă. Să fie cinstiți și vrednici și întotdeauna să fie legați de familie, căci familia este darul cel mai de preț pe care îl vom cunoaște vreodată.

Pe când continua, vocea începu să îi tremure din pricina emoției.

– În loc să se lase cuprinși de furie împotriva tatălui lor, ar trebui să fie recunoscători, dar nu sunt. Undeva, de-a lungul acestui drum, se pare că eu am greșit, deoarece copiii mei nu par a se mai gândi la altceva decât la ceea ce îi privește pe *ei*. Dar nu e așa! Iar acum se așteaptă ca eu să le împărtășesc furia, însă nu pot. Sunt egoiști. Nu țin cont de sentimentele *mele* în acest caz, la urma urmelor! nu sunt alături de mine, să mă sprijine, așa că mă tem că nici eu nu pot fi de partea lor, nu de această dată. Se au unul pe altul, iar eu simt o nevoie disperată să stau singură, să

fiu liniștită și să mă gândesc la lucrurile care mi-au fost smulse într-un mod atât de crud.

Văzând-o copleșită de nefericire, Lucy își puse palma pe brațul lui Vicky.

– Trebuie să îți urmezi îndemnul inimii, spuse ea cu fermitate. Și lasă-i pe ei să și le urmeze pe ale lor!

Vicky reuși să se adune și își redobândi calmul. Ridicându-și din nou paharul, toastă din nou:

– Pentru Barney!

Toți ciocniră paharele și seara continuă într-o atmosferă mai senină.

Vicky vorbi despre Liverpool și locurile pe care le vizitau odinioară, și cât de minunat ar fi fost să îi vadă pe Bridget și pe doctorul Lucas, dar când Lucy o întrebă dacă dorea ca ea și Adam să o însoțească, o refuză cu grație.

La urma urmelor, nu dorea ca ei să afle adevăratul motiv pentru care se ducea la Liverpool. Doctorul Lucas îi scrisese, spunându-i că vechea casă a Davidsonilor fusese scoasă din nou la vânzare, împreună cu câțiva acri de pământ.

Stabilise o întâlnire ca să o vadă. Și, dacă o dorea, avea și banii cu care s-o cumpere.

„Urmează-ți îndemnul inimii!"... aceasta îi spusese Lucy chiar atunci. Și aceasta era ceea ce trebuia să facă.

CAPITOLUL ŞAISPREZECE

În dimineaţa următoare, Vicky se trezi refăcută şi fără să se mai simtă ca o persoană în vârstă. Ea şi Lucy erau aşteptate la micul dejun de o Elsie plină de solicitudine şi vorbăreaţă, care se lăuda cu „cea mai bună şuncă" a ei şi pâinea abia făcută.

– În 'Merica nu o să găseşti nicăieri aşa ceva, îi spuse ea lui Vicky, care se gândi că nu era cazul să o contrazică.

Când rămaseră singure, cele două prietene se desfătară cu omleta lor cu şuncă. Băură ceai fierbinte şi vorbiră despre viaţa de demult de la Overhill Farm, din Comberton, chiar de lângă Liverpool.

– Ori de câte ori mă gândeam la Barney, îi mărturisi Vicky, mă vedeam împreună cu el pe câmp, aducând recolta, fugărindu-ne prin iarba înaltă sau mergând prin dumbravă cu câinele.

Şi Lucy îşi aminti de vremurile bune – dar vai! cât de puţine erau! Abandonă discuţia, înainte ca să fi început să pomenească despre cele rele.

– Adam trebuie să ajungă aici în curând.

Se uită la ceasul de pe perete. Nu avea nicio îndoială că el va fi punctual. Întotdeauna era aşa.

– Lucy, pot să te întreb ceva?

– Desigur! Orice.

Presupunând că era vorba despre ceva intim despre ea şi Barney, Lucy se puse în gardă.

– Atunci când te-ai dus să îl vezi pe doctorul Lucas ai fost să îl vizitezi şi pe micul Jamie? Nu ai pomenit nimic de el în scrisoare.

Lucy fu luată prin surprindere.

– Da, am fost, răspunse ea cu glas scăzut.

– Şi cât de tare te-a afectat? Vicky avea nevoie să afle. Mă întreb dacă ai fost la fel de neliniştită cum sunt eu acum, la gândul că voi vedea unde este înmormântat Barney. Nu ştiu la ce să mă aştept din partea mea, nu ştiu cum voi reacţiona. Nu mi-am imaginat niciodată aşa ceva. N-am visat niciodată... Se opri. Oh, Lucy, îmi pare rău, scuză-mă. Te rog, nu fi supărată. Nu trebuie să îmi răspunzi. Asta e... Vom vedea cum va fi. Nu crezi că e mai bine aşa?

Lucy veni şi se aşeză lângă ea.

– Mi-a luat mult timp ca să mă pot întoarce acolo, i se destăinui ea. Mă gândeam că rupând legătura cu toţi cei cunoscuţi m-aş putea amăgi că nu s-a întâmplat nimic din toate astea. Acum ştiu că nu trebuie să îţi negi niciodată trecutul, ci să îl accepţi aşa cum este, deoarece atunci când se năpusteşte asupra ta, *trecutul acesta al tău eşti chiar tu!* Şi da, aceasta a făcut ca totul să pară aşa de greu şi, deşi n-am crezut niciodată că voi ajunge să spun asta, sunt bucuroasă că m-am întors în acele locuri. Sunt bucuroasă că m-am dus să îl văd pe Jamie. Da, doare. Dar după ce am trecut prin asta, m-am simţit mai împăcată în sinea mea.

Urmă o altă întrebare, dar de data aceasta Lucy o aştepta.

– Nu l-au prins pe maniacul acela, pe Edward Trent?

Lucy se înfioră.

– Din câte ştiu eu, nu.

– Crezi că a murit?

– Aşa sper.

– Dar dacă nu e mort?

– Ce vrei să zici cu asta?

– Mă gândesc că dacă se mai află pe aici, s-ar putea să îi treacă prin minte să vină după tine.

Lucy se întrebase şi ea de multe ori acest lucru.

– Dar nu există nicio cale să mă găsească, slavă Domnului, zise ea. Singurii oameni cărora le-am dat adresa mea sunt

Bridget, Amy şi bunul doctor Lucas. Ştiu că nu ar da nimănui adresa mea, mai ales lui.

– Ei bine, sper să ai dreptate, Lucy. Nu am uitat cât de nebun era şi cât de mort după tine. Oh, dar auzi-mă ce spun! se controlă ea. Să te sperii în halul ăsta! Desigur că el nu se va mai întoarce! De ce ar face-o, după toţi anii ăştia?

Lucy râse.

– Nu scap din vedere un lucru, sublinie ea. Dacă venea după mine, n-avea decât să arunce o privire şi o lua la sănătoasa peste dealuri.

– Las-o baltă! Vicky încă mai putea să vadă drăgălăşenia lui Lucy. Era acea frumuseţe interioară fără vârstă, care sfidează trecerea timpului şi străluceşte peste ani. E posibil să te fi schimbat puţin pe dinafară, dar ai rămas aceeaşi persoană deosebită care ai fost întotdeauna.

Atunci când o zărise pe Lucy aşteptând pe peronul gării, cu o noapte înainte, ştiuse imediat că era aceeaşi Lucy, aceeaşi prietenă bună cu care împărţise aşa de multe.

– Încă mai păstrezi în priviri acea licărire permanentă, spuse ea, făcându-i cu ochiul. Sunt sigură că Adam ţi-a spus asta de multe ori, să nu zici că nu!

– Hm! Nu-ţi scapă nimic, nu-i aşa? Dar nu te ambala prea tare, fiindcă între noi nu e nimic. Amândoi suntem prea bătrâni ca să ne purtăm ca nişte tinerei loviţi de amor!

– Cu toatea astea aş pune pariu că ţi-a cerut să te măriţi cu el. Am dreptate?

Lucy nu avu încotro şi trebui să recunoască.

– Nu ţi-ai pierdut flerul pentru un pic de bârfă.

– Aşadar, ai spus „da“?

– Nu, nu am zis. Şi nici nu o să-i spun, după toate probabilităţile.

– De ce nu?

– Am motivele mele.

Vicky intui care puteau fi acele motive.

– Încă îl mai iubeşti pe Barney, nu-i aşa?

– Te-ar supăra foarte tare dacă ar fi aşa?

– Da! Însă aş înţelege. Vicky făcu o pauză. Vezi tu, nu am încetat niciodată să îl iubesc pe Barney. La scurt timp după ce sărmanul de el a murit, Leonard m-a cerut în căsătorie de nenumărate ori. Răspunsul meu a fost întotdeauna acelaşi: nu! Însă pe măsură ce am devenit mai singuratică, el mi-a înfrânt rezistenţa şi, în cele din urmă, am acceptat cererea lui, nu fiindcă l-aş fi iubit pe Barney mai puţin, ci din cauză că aveam o familie la care trebuia să mă gândesc şi, în plus, Leonard s-a dovedit a fi şi el un bărbat bun, afectuos, care a reuşit să îşi croiască drum spre inima mea. În adâncul sufletului meu începusem, de asemenea, să cred că era timpul să încetez să mă agăţ de Barney...

Ajunsă aici, glasul i se frânse.

– Vicky, dacă te-aş întreba ceva, îmi promiţi că vei fi sinceră cu mine?

Ea făgădui.

– Ar fi fost mai bine pentru noi toţi dacă nu ţi-aş fi scris şi nu ţi-aş fi spus adevărul despre Barney?

Vicky stătu o clipă să se gândească, dar când răspunse o făcu cu convingere.

– Lucy, dacă ai bănuit vreodată aşa ceva, te-ai înşelat. Crede-mă când îţi spun că îţi voi fi recunoscătoare pentru totdeauna că mi-ai spus. Aveam *dreptul* să ştiu! iată de ce nu îl voi ierta niciodată pe Leonard.

– Niciodată înseamnă aşa de mult timp, exclamă Lucy disperată.

Vicky fu de neînduplecat.

– Ne-a luat în America, departe de Barney, cunoscând foarte bine că ceea ce făcea Barney pentru noi era o acţiune disperată, ştiind foarte bine cât de bolnav era Barney şi că nimic pe lumea asta nu m-ar fi putut îndepărta de iubitul meu soţ.

– Nu fi prea aspră cu el, Vicky!

Şi Lucy se simţea vinovată într-o oarecare măsură, deoarece şi ea ştiuse aceleaşi lucruri ca şi Leonard – de fapt, chiar mai

multe. Şi nici ea nu încercase să ia legătura cu Vicky nici măcar o dată, aşa că era la fel de condamnat ca şi Leonard. Chiar dacă amândoi păstraseră secretul lui Barney din acelaşi motiv: *deoarece Barney era cel care dorise să se procedeze astfel!*

Vocea lui Vicky i se înăspri:

– A fost un lucru greşit ceea ce a făcut Leonard! M-a luat de soţie şi a continuat să păstreze tăcerea, când în tot acest timp Barney s-a sacrificat pe sine pentru noi, cu scopul de a ne oferi un viitor frumos în America. Ce fel de om putea să facă un asemenea lucru?

– Un om care te iubea prea mult ca să te vadă suferind din cauza a ceva ce nu puteai schimba!

Lucy îi lua apărarea lui Leonard, ca şi când s-ar fi apărat pe sine.

– El s-a gândit că procedează corect faţă de Barney şi faţă de tine şi de copii. Leonard e un om care a făcut o promisiune şi şi-a ţinut-o, deşi sunt sigură că nu o dată şi-a dorit mai mult decât orice ca să îţi mărturisească adevărul. Să se elibereze de jurământul făcut cu bună-credinţă unui om pe care îl admira mai mult decât orice. Nu ţi-a spus deoarece a respectat dorinţa lui Barney – *aceea de a nu vă fi spus niciodată nimic.*

Cum Vicky nu păru impresionată, Lucy continuă.

– Ar trebui să ţii seamă de cât de norocoasă eşti, Vicky! *Amândouă ar trebui să facem asta!* Deoarece alături de Barney am cunoscut acel fel de iubire care se întâmplă doar o dată în viaţă. Iar acum îl ai pe Leonard, şi eu îl am pe Adam, amândoi oameni buni, cinstiţi, care ar face orice pentru noi. Nu multe femei sunt aşa de binecuvântate!

Chiar atunci, Adam în persoană bătu încet în uşa sufrageriei.

– Trebuie să vă îmbrăcaţi bine, spuse el. Afară e un ger muşcător.

Câteva clipe mai târziu, Lucy luă hainele din hol. Când cele două femei fură gata, Adam o luă înainte şi le conduse spre maşină. Odată înăuntru, el le întinse o pătură.

– Luaţi-o! Asta ar trebui să vă ţină de cald.

Imediat după ce le văzu instalate, se urcă la volan şi porni motorul. În scurt timp, se şi aflau pe şosea.

– Nu uita că trebuie să trecem pe la florărie, îi reaminti Lucy.

– N-am uitat deloc, răspunse el.

Conduse spre Leighton Buzzard, florăria lui Mary, unde Rona, vânzătoarea, o ajută pe Vicky să aleagă un mănunchi imens de trandafiri roşii.

– Au fost întotdeauna preferaţii lui Barney, spuse Vicky cu tristeţe, dar Lucy o ştia deja; în acei puţini ani din urmă ai vieţii acestuia aflase tot ce era de ştiut despre Barney.

La cimitir, Adam parcă maşina şi Lucy îi arătă drumul.

– Mormântul se află într-un loc minunat, îi spuse ea cu voce joasă lui Vicky. Ia-o înainte, eu voi aştepta în maşină. Când eşti gata, ia-o înapoi pe alee. Făcu o pauză, apoi îi şopti, cu un nod în gât. Sper că o să-ţi placă ce i-am scris pe lespede, Adam şi cu mine am ales cuvintele acelea care vorbesc pentru noi toţi.

Vicky îi mulţumi şi apoi se despărţiră.

– Crezi că totul va fi în regulă cu ea?

Adam era la fel de îngrijorat ca şi Lucy.

– Este o femeie puternică, îl asigură Lucy. O să se simtă minunat. Dar nu mi-aş dori să mă aflu în locul ei.

Lucy ştia mai bine decât oricine prin ce trebuia să treacă Vicky şi cu sufletul se afla alături de ea.

Din maşină o putură zări pe Vicky lăsându-se jos, în genunchi. Se uitară la ea în vreme ce aşeza florile în faţa pietrei funerare din marmură şi apoi o văzură aplecându-se şi citind cuvintele dăltuite acolo:

BARNEY DAVIDSON
1890 – 1933
UN OM PLIN DE CURAJ
A FĂCUT CEL MAI MARE SACRIFICIU
DINTRE TOATE.

Li se păru că vorbeşte, apoi îşi plecă capul şi se ridică în picioare. Pentru o vreme, ce păru să dureze o veşnicie, rămase nemişcată ca o statuie şi cu mâinile încrucişate în faţă.

Apoi, după câteva clipe, se întoarse brusc şi se îndepărtă de mormânt. Nu se uită în urmă şi nici măcar nu privea în jos. Mergea cu capul drept, plină de demnitate în durerea ei şi mai împăcată cu sine pentru că venise acolo ca să vorbească cu Barney, adoratul ei soţ.

În vreme ce se apropia, cei doi privitori abia reuşeau să ghicească tumultul din sufletul şi mintea sa.

– Te simţi bine? o întrebă Lucy, care se grăbi să îi iasă în întâmpinare.

– Acum da. Vicky îi zâmbi – un zâmbet luminos, liniştit, care spunea mai mult decât o mie de cuvinte. Când am văzut inscripţia de pe mormântul lui Barney al meu, am simţit cum mă cuprinde o imensă senzaţie de calm şi înţelegere.

Lucy era uimită de schimbarea petrecută cu vechea ei prietenă. De unde înainte fusese agitată şi îngrijorată, acum Vicky părea să fi dobândit o mare doză de calm, de parcă ea chiar vorbise cu Barney, ca şi când în toţi acei ani îşi dorise să îi fi spus cât de mult îl iubea şi abia acum fusese capabilă să o facă.

– Hai să mergem acasă, spuse ea. Să bei o ceaşcă de ceai şi să mănânci una din prăjiturile din aluat fraged ale lui Elsie.

– Mă supun ordinelor doctorului, ripostă Vicky. Oftă lung, din adâncul inimii. Am venit la Bedford cu scopul de a te vedea şi a-ţi auzi povestea, ca să vin aici, la mormântul lui Barney şi să îţi cunosc fiica pe care i-ai făcut-o. Am trecut prin toate astea, iar acum sunt pregătită să îmi văd mai departe de viaţa mea.

Adam le văzu apropiindu-se, braţ la braţ şi discutând cu toată seriozitatea şi se gândi că lucrurile erau aşa cum trebuiau să fie. Prietene vechi, despărţite prea multă vreme, care se regăseau în cele din urmă.

Şi, văzându-le astfel, îşi simţea inima înviorată.

*

O zi mai târziu, pe un soare strălucitor, Vicky plecă spre Liverpool. Ben şi Mary îşi luară rămas-bun de la ea.

– Nu uita că vă vrem pe toţi la nuntă, îi reaminti Mary. Iar Vicky îi promise că ea în mod sigur va veni.

Lucy şi Adam o conduseră la tren. Câtă deosebire părea să existe faţă de noaptea când sosise!

– Ai grijă de tine, îi spuse Lucy în vreme ce se desprindeau din îmbrăţişare.

– Voi avea, promise Vicky.

– Şi te rog, Vicky, vrei să te mai gândeşti în privinţa lui Leonard? Te iubeşte aşa de mult!

Vicky zâmbi, un zâmbet fugar, care îi spuse lui Lucy că prietena ei nu era încă dispusă să îşi ierte soţul sau pe copiii săi pentru că se aliaseră împotriva ei.

Trenul porni şi, pe când îi pierdea din vedere, pe chip i se aşternu tristeţea, în vreme ce îşi flutura mâna pe fereastră.

– AI GRIJĂ DE TINE! se auzi glasul lui Lucy, care acoperi zgomotul trenului.

– Şi tu!

Apoi dispăru.

– E o femeie tristă şi singură, remarcă Adam, în vreme ce se îndreptau spre maşină.

Lucy nu răspunse. Ştia cât de mult se iubiseră Vicky şi Barney şi îşi dăduse seama că iubirea încă mai ardea în Vicky. Se gândea că trebuie să îi fi fost greu când, în loc de a-i împărtăşi regretele şi mila pentru Barney, ceilalţi deveniseră furioşi şi înverşunaţi, până la a pierde din vedere ceea ce pierduse ea şi câştigaseră ei.

În orice caz, Vicky nu putea să accepte ceea ce considera o profundă atitudine egoistă.

– Cum crezi tu că se vor rezolva lucrurile cu Vicky şi familia ei? îl întrebă ea pe Adam.

– Presupun că până la urmă totul se va termina cu bine, răspunse el gânditor. Înainte nu am putut spune una ca asta, dar cred că ei au greşit acuzându-l pe Barney pentru ceea ce a făcut. Numai Dumnezeu ştie cât de greu i-a fost să ia o asemenea decizie! Când îmi amintesc de starea în care se afla sărmanul om! Aşa cum zicea Vicky, ei ar trebui să îngenuncheze şi să îi fie recunoscători unui asemenea om. Şi faţă de tine, care l-ai luat şi ai avut grijă de el aşa cum ai făcut-o.

Lucy se uită la bărbatul de lângă ea şi nu pentru prima oară simţi fiorii unei iubiri adevărate.

– Hai să mergem acasă, spuse ea şi îl lăsă să o conducă la maşină, unde îşi luă libertatea de a se aşeza pe bancheta din faţă. Ce e? îl întrebă, văzându-l că o priveşte fix. Ce e cu expresia aia de pe chipul tău?

– Stai în faţă!

– Şi aş putea să te întreb ce găseşti rău în asta?

– Nimic.

– Atunci eşti bun să porneşti maşina şi să mă duci acasă?

– Imediat, coniţă!

Îşi duse mâna la frunte, în semn de salut, în felul său glumeţ.

În vreme ce continua să conducă maşina, zâmbetul îi deveni mai larg.

Şi, deşi ea pretindea că priveşte pe fereastră, în ochii lui Lucy apăruse un licăr de răspuns.

Poate că în zilele acelea fusese mai mult ca broasca ţestoasă decât ca iepurele de câmp din fabula lui Esop şi poate că uitase de mult ce însemna acela un sărut. Dar viaţa încă nu se sfârşise, se gândi ea fericită.

Încă nu se trăsese linia de sosire cu creta!

PARTEA A TREIA

Februarie, 1955

IUBIRILE DE DEMULT ŞI DIAVOLUL

CAPITOLUL ŞAPTESPREZECE

Deţinutul Edward Carter, pe numele lui adevărat Edward Trent, se îndrepta spre libertate.

– Să bei un pahar şi pentru mine, Carter! îi strigă un vechi ocnaş, închis pentru incendiere.

Făcându-se că nu aude, ofiţerul îl escortă pe Trent de-a lungul coridorului văruit în alb către uriaşa poartă principală de acces pe care intrase cu mult timp în urmă.

– Dă-le fătuţelor drăgălaşe un sărut de la bătrânul Simon, râse un altul. Şi dacă dai cumva de Martha Clayton în calea ta, zi-i să nu mă mai aştepte, fi'ncă io cat cevaşilea mai proaspăt şi mai tânăr, care să ştie cum să se poarte c-un flăcău!

Edward Trent îi ignoră pe toţi. Petrecuse acolo ani mulţi, eschivându-se sau sărind la bătaie ca să scape de necazuri în locul acela uitat de Dumnezeu şi avusese de multe ori ocazia să le reteze capetele idioate, dar nu o făcuse. Nu avea decât un singur gând în minte: să iasă în lumea largă, mai curând sau mai târziu.

Undeva, acolo, se afla Lucy Baker, iar el trebuia să o vadă. Deşi încercase cât putuse de mult, nu reuşise să şi-o scoată din cap. După câte bănuia el, s-ar fi putut să fi fost la doi metri sub o brazdă de iarbă. Dar presupunând că încă mai trăia, trebuia să o privească în ochi şi să afle dacă mai nutrea pentru el aceleaşi sentimente de pe vremea când era tânără. La urma urmelor, fusese mama singurului său copil. Trase adânc din ţigară, înjurând sălbatic când capătul acesteia i se lipi de buză.

Mai presus de toate însă avea o socoteală de rezolvat cu ea. Lucy Baker fusese singura femeie care îl trimisese la plimbare –

pe el! Pe Edward Trent, care doar ce pocnea din degete şi femeile veneau alergând!

Însă apoi îşi aduse aminte că Lucy era deosebită de altele. Avea minte şi nu se temea de nimic în afară poate de pierderea preţiosului ei copil. O, da! Se temea de asta! Era singura slăbiciune a acesteia şi se gândise, ca un nebun, că ar putea-o folosi împotriva ei. De unde avea să ştie că se va lua după el, asemenea unei vulpoaice după puiul ei? Urmărindu-l până când îl apucase nebunia?

Era doar greşeala ei că unicul lui fiu fusese omorât. Căţeaua! Icni când îl cuprinse o durere bruscă în piept. Strivind cu violenţă ţigara cu piciorul, se avântă spre libertate.

Edward Trent începuse să regrete multe lucruri, pe măsură ce anii trecuseră şi el îmbătrânise şi devenise mai singuratic. Toată viaţa alergase după femei pentru plăcere şi nimic mai mult. Nu îl încercase niciodată dorinţa de a se aşeza la casa lui şi de a întemeia o familie, nu iubise niciodată cu adevărat o femeie – până când îi ieşise în cale Lucy.

Fusese singura femeie care îl subjugase, singura care îi cucerise inima ticăloasă şi prin aroganţă şi duşmănie o pierduse în mod prostesc. Apoi, când crezuse că găsise o modalitate de a o face să se răzgândească şi să o ia din nou de la capăt, procedase cu totul greşit şi reuşise să o întoarcă împotriva lui pentru totdeauna. În toţi aceşti ani îl bântuise, îi apăruse mereu în vise şi tot părea a-i face semne.

Trebuia să o găsească! Chiar dacă i s-ar fi părut respingătoare din cauza vârstei pe care o avea. Era oare trasă la faţă şi gârbovită? Sau încă mai era aceeaşi Lucy pe care o purtase în gând în toţi aceşti ani? În clipele acelea chiar o putea vedea, râzând fără să-i pese de nimic, alergând în picioarele goale şi la fel de liberă ca o sălbăticiune... „Prinde-mă dacă poţi!“ – aceasta era Lucy de care îşi amintea el. Ca un fluture purtat de o adiere de vânt, cu nişte culori şi de o frumuseţe uimitoare. Spre eternul său regret, o prinsese, o ţinuse în palma-i brutală, apoi îi dăduse drumul să zboare.

Se oprise oare timpul în loc şi pentru ea, aşa cum se întâmplase cu el? Îl mai ura încă pentru ceea ce făcuse? Mai era încă în viaţă şi, dacă da, cum se va simţi când el se va întoarce? Nu ar fi fost posibil ca anii să o fi înmuiat şi ca ea să fi regretat că se luase după el în noaptea aceea?

Edward Trent îşi trecu o mână tremurătoare prin părul tuns scurt. La urma urmelor, nu era şi ea la fel de blamat pentru că băiatul se înecase? Cel puţin aşa se convinsese pe sine de-a lungul acelor ani. Jamie... James Trent – aşa ar fi trebuit să se numească.

Se întoarse spre cei doi ofiţeri.

– Mulţumesc, da' nu prea am pentru ce! îi ironiză el, cu un licăr de ură în priviri.

– Du-te cu dracu', Carter! îi spuse cel mai înalt dintre ei, făcându-l să-şi întoarcă privirile.

– O să vii înapoi! îi prezise colegul acestuia. Cei de soiul tău nu rămân niciodată prea mult în libertate.

Făcând un gest obscen, Trent se îndepărtă agale intenţionat şi curând le dispăru din vedere.

– Ticăloşii!

Iuţind pasul, se îndreptă spre autobuzul care oprise la capătul străzii. Pe când urca, nu avea în minte decât un singur gând. „Am pornit la drum, drăguţă!, îşi spuse el sumbru. Cine ştie? Poate că şi ea m-o fi aşteptat în tot acest timp, aşa cum am aşteptat eu.“ Gândul era insuportabil de chinuitor.

– Încotro, camarade?

Şoferul autobuzului stătea cu mâna pe aparatul cu bilete.

– La gară.

Cu o răsucire de palmă, şoferul derulă un bilet şi îl rupse.

– Asta face doi penny jumate.

Scotocindu-se în buzunar, Trent găsi monedele şi le puse în palma omului.

În vreme ce se îndrepta spre un scaun din spate, şoferul îi aruncă o privire. Îi văzu ochii tulburi, gâtul ca de taur şi nu se simţi deloc în largul său, fără doar şi poate. Luase de multe ori

cu autobuzul foşti ocnaşi recent eliberaţi. În marea lor majoritate, erau pocăiţi şi se putea intra uşor în vorbă cu ei. Ajunsese să aibă un soi de instinct în definirea caracterului lor adevărat, iar al acestuia era rău. Într-adevăr rău.

După ce coborî la gară, Trent se duse direct la ghişeul de bilete.

– Când e următorul tren spre Liverpool?

Funcţionarul îşi verifică orarul.

– Peste o oră şi jumătate, peronul patru.

– Cât costă un bilet?

– Dus sau dus-întors?

– Dus.

Funcţionarul se uită în lista de preţuri.

– Doi şilingi!

Trent se încruntă.

– Mai ieftin nu există?

– Nu! Doar dacă nu vrei să călătoreşti în vagonul de mărfuri, laolaltă cu bicicletele şi găinile.

– Şi asta cât o să mă coste?

Funcţionarul îşi verifică iar răbdător lista.

– Ar trebui şase penny jumate.

După ce îi dădu banii şi îşi primi biletul, Trent întrebă:

– E vreun loc prin părţile astea unde ar putea omu' să bea ceva?

– Pe partea ailaltă a străzii, la stânga. O să dai de „George şi balaurul". Se uită în sus, la ceasul de pe perete. Unsprezece jumate. Ar trebui să găseşti deschis, iar dacă nu e, poţi bate la uşă. Zi-i că te-a trimis Arthur.

Considerând că merită să fie recompensat pentru informaţia oferită, omul îşi întinse mâna spre el.

– Data viitoare! promise Trent. Te caut eu data viitoare.

Plecă rânjind. „Lumea încă mai e plină de nătărăi", se gândi el.

O oră mai târziu părăsea cârciuma şi se întoarcea în staţie, unde trebuia să mai aştepte încă o jumătate de oră. Când sosi trenul, se urcă şi se aşeză într-un vagon de clasa a doua.

Zece minute mai târziu, apăru controlorul.

– Biletele la control, vă rog.

În vreme ce ursuzul călător se căuta în buzunar după bilet, controlorul se apucă să bată darabana pe spătarul scaunului.

– Aici era! Ştiam eu că e aici.

Trent îi întinse biletul cu un gest neglijent.

Controlorul îl luă, se uită la el şi îi spuse pasagerului pe un ton grosolan:

– Încerci să joci tare, camarade, dar dacă e aşa, să ştii că ţi s-a dus norocu'. Făcu un gest cu degetul mare. Vagonul de mărfuri îl găseşti chiar în spate.

– Ce? Despre ce tot vorbeşti acolo? Prefăcându-se neştiutor, Trent îi zise inspectorului: Am dat banii ceruţi şi ăsta-i biletul care s-o dovedească.

Se pricepea de minune să pretindă că habar nu are cât făcea biletul.

– Ia nu-mi veni mie cu de-astea! Controlorul avusese de-a face şi cu călători mai răi decât ăsta şi nu îi ardea deloc de prostii. Ai plătit pentru o călătorie la vagonul de mărfuri şi o să te duci acolo chiar acum! spuse el. Te duc eu de guler sau mergi de bunăvoie? Zi ce preferi!

În împrejurări obişnuite, ar fi dat de pământ cu unul ca el, dar nu avea de gând să se întoarcă la închisoare. Aşa că în loc să facă scandal şi să fie aşteptat de poliţişti la prima staţie, se duse în spate, la vagonul de mărfuri, unde se cuibări pe podea, printre bunuri personale de tot felul.

După un torent de injurii la adresa controlorului, se întinse cât era de lung şi se lăsă în voia efectului celor două halbe de băutură.

Dacă nu ar fi fost paznicul, care dădea jos bicicleta unui călător, probabil că Trent ar fi dormit tot drumul până în Scoţia.

– Hei, tu! Dându-i un ghiont uşor lui Trent, omul îl trezi. Nu aici trebuie să cobori?

– Ce? Trent se holbă la el, cu ochii cârpiţi de somn şi furios. Ce tot zici acolo? Vorbeşte, omule!

Dându-se instinctiv înapoi, paznicul luă bicicleta şi o coborî pe peron.

– Am ajuns la Liverpool Central, domnule. Dacă aceasta e destinaţia dumitale, ai face mai bine să cobori din tren chiar acum.

Cuprins de panică, Trent sări în picioare.

– Liverpool zici?

Dând la o parte din drumul lui bagajele, îşi înşfăcă sacul de călătorie şi sări jos, împingând şi făcându-şi drum prin mulţime, fără să ţină seama de mânia călătorilor care coborau din vagoane.

Nici măcar nu îşi mai amintea de câţi ani nu mai străbătuse străzile bătrânului Liverpool, dar nu se schimbase prea mult, îşi spuse el, deşi multe dintre magazinele vechi aveau acum faţade noi, şi în locul ruinelor de după bombardamente apăruseră clădiri elegante de birouri. Rămăsese totuşi acelaşi vechi oraş, se gândi el cu afecţiune.

Mai încolo, pe Mersey, se aplecă peste balustradă şi se uită la feriboturile care treceau în sus şi în jos.

– Exact ca în vremurile de odinioară! oftă el.

Îl năpădi o senzaţie de mulţumire, cu toate că maţele începuseră să îi chiorăie de foame. Măcar la închisoare mesele erau regulate. Chiar şi o farfurie de zeamă chioară i-ar fi prins mai bine decât toată bolboroseala aia.

Când un bătrân se aşeză pe o bancă din apropiere, Trent îi zise:

– M-am întors, slavă Domnului! M-am întors în Liverpool, de unde sunt!

Bătrânul păru că se amuză.

– Plecat departe, aşa-i?

– Se poate zice şi aşa! Trent se afla într-o dispoziţie excelentă. Dar acum m-am întors şi am şi redescoperit deja vechea mea iubire – oraşul meu natal – iar acum o să mă duc să caut o alta.

– Iubire veche, ei?

– Aşa e. Cea mai drăguţă făptură pe care ai văzut-o vreodată – mai în vârstă acum, aşa, ca mine, dar m-aş încumeta să pariez

că este încă aceeaşi creatură alunecoasă care mi-a scăpat printre degete, cu mult timp în urmă.

Bătrânul îşi duse mâna la pălărie.

– Vârsta nu are nicio importanţă, zise el cu convingere. Contează ce ai înăuntru, trăirile şi sentimentele.

– Exact, sentimentele mele, afirmă Trent. Poate că ea o fi acum mai zbârcită, la fel ca mine, şi s-ar putea să nu mai fie aşa de vioaie pe cât era, dar trebuie să-ţi zic, camarade, că doar ce-o să mă uit în ochii ei minunaţi şi, aşa cum zici tu, nimic nu o să mai aibă importanţă!

– Ei, atunci mult noroc! Bătrânul îşi scoase şapca. Dacă dai de iubita asta a ta, nu o mai lăsa să îţi scape, căci nu se va mai ivi niciodată o a doua ocazie.

– Oh, să n-ai nicio grijă! Timp de douăzeci de ani, aceasta fusese şi intenţia pe care o nutrise Trent – să o găsească pe Lucy şi să pună mâna pe ea, într-un fel sau altul. Apoi, văzând că tipul mai în vârstă se îndepărta, îi strigă: Hei, tu de colo! Mai e deschis localul „Prinţul Albert"?

– Ce? Ăla de pe Victoria Street?

– Ăla! încuviinţă Trent.

– Păi, eşti norocos. S-au închis pe-acolo vreo două sau trei cârciumi, dar a lui Albert încă mai merge, sau cel puţin aşa era cu câteva nopţi în urmă, când am fost eu pe acolo.

Trent scoase un strigăt de bucurie.

– Atunci o iau într-acolo! Mai avea o întrebare. Patron e tot Peter Bentley?

Bătrânul clătină din cap.

– Peter s-a retras de câţiva ani, răspunse el. Coniţa lui o ducea rău şi era prea mult de muncă pentru ei, aşa că s-au retras şi au cumpărat una din casele alea terasate de pe Gas Street. Acum stăpânul e fiul lor mai mare. Omul se încruntă. Deşi trebuie s-o zic că nu îi calcă deloc pe urme tatălui său. E plecat mai în toate nopţile să joace jocuri de noroc. Nevasta lui munceşte din greu, Dumnezeu să îi binecuvânteze inima. Au o femeie care locuieşte

acolo şi serveşte la bar. Fetele reuşesc să îi sporească averea lui Mike. Îl poţi găsi şi pe Peter prin cârciumă, în cele mai multe zile, dar el nu se bagă niciodată. Stă doar la bar şi pălăvrăgeşte, şi îi lasă să se descurce în legea lor.

Lui Trent îi era de ajuns să ştie că bodega încă mai era deschisă şi funcţiona.

– S-ar putea să mă duc să arunc o privire pe-acolo, zise el. Eu şi Peter Bentley am dat gata multe halbe de bere în zilele de odinioară. Mi-a făcut plăcere să te cunosc, îi spuse el bătrânului, pe care îl ajunsese din urmă şi acum îl bătu cu palma pe spate. E ceva nou să discuţi cu cineva care nu caută să sară la bătaie!

În vreme ce bărbatul mai în vârstă porni din nou să se îndepărteze, el murmură cu voce scăzută:

– Grosolan tip. M-aş încumeta să pariez că abia a ieşit din puşcărie. Probabil că se îmbată ca un nenorocit şi nu e în stare să îşi nimerească nici patul, darmite s-o pornească după o iubire veche!

Când ajunse la „Albert", Trent se opri o clipă, doar ca să se lase pătruns de lucrurile familiare. Aceeaşi denivelare din pavajul din faţa uşii de la intrare, în locul unde călcaseră paşii atâtor călători însetaţi; felinarul de pe stradă, care se înclina uşor spre stânga; şi firma de deasupra uşii, lăsată în jos într-o parte şi care scârţâia în bătaia vântului.

Lingându-şi buzele în perspectiva lichidului care urma să îi alunece în jos pe gâtlej, împinse uşa şi deveni nerăbdător când aceasta rămase închisă.

– Mama mă-sii de treabă! înjură el.

Împinse din nou şi deoarece aceasta tot nu se clinti, începu să bată cu pumnii în ea.

– Haide odată, deschide!

– Hei! îi strigă o voce de la fereastra de deasupra. De-a ce dracu' ai impresia că te joci pe-aici?

Uitându-se în sus, Trent putu să vadă un chip ascuns pe după perdeaua de dantelă care flutura.

– Sunt un client! ţipă el. Deschide nenorocita asta de uşă!

– Ai venit prea devreme! Nu vezi că e închis? Cară-te, ticălosule!

Ceva din intonaţia vocii femeii îi răscoli amintirile.

– Lizzie? Doamne Dumnezeule, tu eşti, Lizzie? Dându-se înapoi, ca să aibă o vedere mai amplă, încercă să se concentreze asupra chipului posesoarei vocii. LIZZIE MONK, TU EŞTI AIA CARE SE ASCUNDE DUPĂ PERDEA?

– Cine întreabă? Vocea se auzi din nou, chipul rămase ascuns.

– Sunt *eu*, proasto! Edward Trent!

– Minţi, nenorocitule! Eddie a fost spânzurat cu mulţi ani în urmă. Şi chiar dacă nu a fost, ar fi trebuit să fie.

– Uită-te la mine, vacă proastă!

Lăsându-se pe spate, îşi ridică braţele.

– Nu sunt o stafie, sunt eu în carne şi oase, poţi paria pe asta!

Fereastra fu ridicată brusc şi în cadrul ei apăru faţa unei femei. De aproape patruzeci de ani, nefardată şi cu părul negru şi lung, despletit şi în dezordine, oferea o privelişte înspăimântătoare.

Trent fu uimit. Cu mult timp în urmă, el şi femeia asta se bucuraseră de o târnoseală de scurtă durată, dar ea era pe atunci o fetişcană de şaisprezece ani, pe când el avea de două ori vârsta ei.

Nu ieşise nimic din asta, deoarece sora ei mai mare, Patsy, preluase conducerea şi treaba dusese la o ruptură între ei. Încercase pe toate căile să îl facă să plece din oraş şi chiar îl informase pe tatăl lor despre întreaga poveste. După aceea nici el nu mai nutri vreo dorinţă de a mai avea de-a face cu fata: virginitatea ei se dusese şi la fel şi distracţia. Aşa că o părăsi.

În plus, între timp o cunoscuse deja pe Lucy.

Lizzie Monk era mai dornică de hârjoneală, în vreme ce Lucy îţi scăpa printre degete şi nu avea deloc chef de aşa ceva. Aceasta îl făcuse doar şi mai hotărât să o aibă, ceea ce se şi întâmplase până la urmă. Şi o va mai avea şi acum, la fel ca odinioară, numai să îi dea de urmă. Dar pentru asta mai avea încă destulă vreme. Între timp, îşi va recăpăta răsuflarea şi se va bucura de tot ce îi va ieşi în cale, inclusiv Lizzie.

– Păi, aşa cum eu sunt viu şi respir, este într-adevăr Lizzie Monk! Îi făcu un semn cu ochiul. Haide aicea jos, scumpete mică! Mor de pofta unei băuturi.

Cu amintirile acum răscolite profund, mai murea el de pofta şi a altceva, dar mai întâi trebuia să o vadă coborâtă la parter.

Patsy era o tipă formidabilă, cu gură mare – nu că pe Trent l-ar fi îngrijorat în mod special, dar dacă târfa se mai afla încă prin apropiere ar fi putut face destul tămbălău ca să îl trimită înapoi la închisoare şi nu şi-ar fi asumat un asemenea risc pentru nicio femeie, cu atât mai puţin pentru una ca Lizzie Monk.

Aceasta îşi făcu şi ea apariţia după zece minute, arătând mai omeneşte cu părul periat şi fardul aplicat impecabil. De fapt, s-ar fi zis că îl provoca.

– Pe bune că mă gândeam că te-au spânzurat cu multă vreme în urmă, spuse ea, sorbindu-l din ochi. Dar, pe Dumnezeul meu, bine te-ai mai ţinut!

Ea observă braţele puternice şi muşchii groşi ai gâtului şi părul aspru care îi conferea un aspect tineresc.

– Câţi ani oi fi având acum, Edward Trent? Trebuie să fi trecut de şaizeci, dar încă mai ai trupul unui bărbat tânăr.

– Nu-ţi mai bate capul cu toate astea, frumoasa mea. Trăgând-o spre el, o cuprinse în braţe, anticipând cu înfocare distracţia care se arăta. Eşti primul chip cunoscut pe care îl văd după atâţia ani, îi spuse el, şi dacă nu îţi e cu supărare că ţi-o zic, Lizzie, draga mea, arăţi la fel de drăguţă ca întotdeauna.

Râzând, ea îşi scutură capul a neîncredere.

– Ia uite cine se arată, dintre toţi oamenii din lume! Eddie Trent! Pentru numele lui Dumnezeu, unde mi te-ai aflat în toţi anii ăştia? Dar înainte de a-i putea răspunde, ea îi puse un deget pe buze. Nu, nu-mi spune! Ai fost închis, nu-i aşa? Soră-mea, Patsy, zicea că te afli acolo unde ţi-e locul – „la închisoare, până o putrezi cu totul!", asta e ce spunea ea.

Zâmbetul lui se transformă într-o expresie încruntată.

– Din câte îmi amintesc, sora ta nu a avut nici măcar o dată un cuvânt bun de spus despre mine.

– Nu o poţi acuza din pricina asta! Vreau să zic că eram prea tânără când ai profitat de mine. Din nu ştiu ce motiv, mi-a spus că nu eşti un tip bun, chiar din prima clipă când a dat cu ochii de tine. Lizzie îi aruncă o privire crâncenă. Ia gândeşte-te şi tu la treaba asta, ea a avut dreptate. Nu-i aşa? Odată ce ţi-ai făcut cheful, ai fugit de-ţi scăpărau călcâiele!

– Ha! Pentru asta îi poţi mulţumi surorii tale. Şi tatălui tău. Iisuse! Ce om nebun!

– Nebun ca tine, vrei să zici.

Acum o năpădeau toate amintirile de demult, cât suferise din cauza lui şi că încă mai avea cicatricele acelei zile.

– Ceee? Nu sunt deloc ca el. Era un afurisit de lunatic.

Trent se uită prin preajmă, întrebându-se dacă nu cumva îi urmărea cineva.

Ea răspunse întrebării care îi trecuse prin minte.

– Nu e cazul să fii nervos.

El luă asta ca pe o jignire.

– N-ai să apuci tu ziua în care Edward Trent o să fie nervos! Dar am motivele mele ca să nu mă bag în încăierări şi alte chestii de soiu' ăsta!

– Chiar aşa? Nu s-ar zice că înainte te deranjau.

– Aşadar, de ce nu se află şi el pe aici? Tatăl lui Lizzie era singura persoană a cărui putere şi furie le egalau pe ale sale. Din cauza asta Trent îşi amintea cu duşmănie de el. A plecat din zonă?

– Îi poţi zice şi astfel, răspunse ea. Cu patru ani în urmă, mămica s-a îmbolnăvit şi nu s-a mai făcut bine, iar el a urmat-o în mormânt curând după moartea ei.

El fu încântat să audă aceste cuvinte.

– Oh! Aşadar, ai rămas orfană.

– Un pic prea bătrână, pentru a fi numită orfană, râse ea, dar da, presupun că exact aşa sunt.

– Şi sora ta? Antipatia lui puternică pentru Patsy nu dispăruse niciodată. A plecat din lumea asta în acelaşi fel ca şi ceilalţi doi?

– E o cruzime să spui aşa ceva.

– Se află pe aici? întrebă el din nou.

– Te-ar deranja dacă aş zice că da?

– Nu, nu în mod deosebit.

– Nu mă lua pe mine cu de-astea! îl ironiză ea. Te cunosc şi mai ştiu şi că după ce te-ai culcat cu mine erai îngrijorat că îţi va face zile amare. Ăsta e adevărul, nu-i aşa?

– Ce te face să crezi că încă mai am poftă de tine?

Ea se uită în jos.

– Pentru că pot să îţi văd umflătura din pantaloni.

El râse cu poftă.

– De unde ştii că aia nu e tabachera mea?

– Hmm! Amuzantă formă pentru o tabacheră. Ea îl înghionti jucăuşă. Haide atunci – ai poftă de mine sau nu?

– Poate că da, poate că nu. O dorea tot atât cât îşi dorea o bucată de carne de vită. În clipa aceea, *orice* femeie caldă, cu sângele clocotindu-i în vene, ar fi fost binevenită, doar pentru o noapte, ca să îl satisfacă, să îl relaxeze şi să îl curețe, pentru a îl pregăti să dea ochii cu singura iubire din viaţa sa.

– Nu e nevoie să ne ascundem sau să ne prefacem, promise ea. Acum sunt femeie majoră, sau poate că nu ai băgat de seamă.

– O, da, am observat asta foarte bine.

De fapt, tot ce putuse vedea era mărimea considerabilă a sânilor săi pietroşi şi felul provocator în care stătea, cu picioarele desfăcute, de parcă l-ar fi invitat înlăuntrul ei.

– Nu te-ai măritat niciodată? o întrebă el cu un zâmbet de superioritate. Nu te-ai lecuit niciodată de mine, ei?

– Ia nu te mai amăgi singur! M-am măritat la un an după ce m-ai părăsit.

– Şi eşti şi acum? „Fir-ar a dracu' de treabă!" se gândi el. Pe de o parte exista soră-sa, Patsy, iar acum avea de-a face cu un bărbat ca rival. A se culca cu Lizzie Monk s-ar fi putut să nu fie

un lucru aşa de simplu cum i-ar fi plăcut lui. Aşadar, ai o căsnicie fericită, da?

– Poate că ar fi fost, dacă nenorocitul nu ar fi şters-o cu o târâtură de pe Ackeroyd Street.

Aşa era mai plăcut, îşi zise el.

– Oh, îmi pare rău să aud una ca asta!

– Mincinosule!

– Nu, chiar îmi pare, pe bune. Se mândrise întotdeauna în sinea lui cu faptul că era un mincinos foarte bun. Deşi pariez că nu ai rămas prea mult timp singură. O femeie aşa arătoasă ca tine!

– O vreme chiar am fost, zise ea. Apoi m-am încurcat cu un cârciumar de pe Daisy Street şi viaţa nu mi s-a mai părut deloc rea.

– Aha, pricep. Era vizibil dezamăgit. Nu prea ţi-ai pierdut vremea, nu-i aşa?

– Nu a durat prea mult, mormăi ea. Dorea numai să se distreze. Nu îl interesa ceva serios, aşa că i-am făcut vânt.

– Deci acum eşti iar pe cont propriu? o încercă el. Sau în viaţa ta există un alt bărbat la remorcă?

– Păi, cam aşa ceva.

El înjură în surdină.

– Cineva pe care îl cunosc?

Ea zâmbi viclean.

– Numele lui e Edward Trent... singurul bărbat pe care l-am iubit vreodată cu adevărat, dar care a plecat în lume şi mi-a frânt inima. Îi făcu un semn cu ochiul. Mă întreb dacă de data aceasta va rămâne.

Emoţionat în taină şi împingând-o un pic în lături, îi răspunse calm:

– Sunt sigur că va rămâne, dacă o să îl rogi frumos.

Cel mai satisfăcător lucru din lume era acela de a face o femeie să se umilească în faţa lui.

– Ei bine, atunci. Vei rămâne?

– Numai dacă îţi ţii sora la distanţă. Nu pot să suport femeile pisăloage. Zâmbetul îi dispăru şi ochii îi deveniră mai negri.

Femeile ca ea mă înnebunesc. Mă aduc în stare să mă transform într-un tip dezgustător.

– Nu o să te piseze. Dacă e la o adică, eu voi fi aia pe care o să-i căşune. Nu te teme, nu mai sunt fata aia tânără şi proastă. Am crescut şi sunt în stare să îmi port singură de grijă. Lizzie îl privi în ochi. Ai face bine să îţi aminteşti asta.

Ignorând aluzia, o întrebă cu precauţie.

– Şi unde locuieşte harpia de soră-ta? Se uită pe fereastră. Sper că nu aici, cu tine.

– Nu. După cum poţi vedea, aici lucrez. Îşi plimbă degetele pe ceafa lui. Mike, patronul, a plecat împreună cu soţia. M-au rugat să stau aici peste noapte, să am grijă de lucruri. Am mai rămas şi în alte nopţi, câteodată, şi până de curând am locuit la etaj. Dar am profitat de treaba asta, lucrând ore suplimentare la bar şi fără să plătesc chirie. Aşa am strâns ceva şi mi-am luat o căsuţă pe Dock Lane. Nu e cine ştie ce, dar pe certificatul de proprietate e trecut numele meu.

Trăgându-şi mâna dintre coapsele lui, se depărtă de el spunându-i:

– Am putea merge acolo mai târziu, dacă vrei. Îi morfoli urechea. Mike şi soţia lui ar trebui să se întoarcă pe la unsprezece, îi pot cere barmanului să închidă cârciuma, aşa că nu va fi nevoie să rămân aici diseară.

Trent îi zâmbi, un zâmbet care făcu să i se înmoaie genunchii.

– Tu, ticăloasă mică! o tachină el şi deşi se gândi că poate ar fi fost cazul să o sărute, hotărî să nu grăbească lucrurile. „Să o fac să aştepte, se gândi el, să o fac să îi fie foame de mine. Ea nu e Lucy, dar o voi face, pentru două nopţi, până când îmi reintru în formă."

Apucând-o de mâini, o îndepărtă de el.

– Oferta ta e de-a dreptul ispititoare şi îndrăznesc să spun că o voi lua în considerare mai târziu. Dar acum, fie că mă crezi sau nu, tot ce vreau este o băutură zdravănă de la gheaţă.

– O băutură să fie deci.

Surprinsă şi decepţionată, ea se duse la bar.

– Tot nu mi-ai zis pe unde ai umblat în anii ăştia.

– Am fost plecat pe mare. Asta e tot ce trebuie să ştii.

„Cu cât mai puţini oameni află unde ai fost, cu atât mai bine!" se gândi el.

– Hmmm. Eu aş putea crede una ca asta, dar Patsy a mea nu.

Remarca ei îl făcu curios.

– „Patsy a mea", aşa-i ? Aşadar, voi două sunteţi în bune relaţii, chiar după ce şi-a atins scopul vieţii ei de a ne despărţi?

– Are grijă de mine. Mereu a avut.

– Mai degrabă te dirijează cum vrea ea! Însă Patsy era o vacă idioată, care nu merita să îşi mai irosească nici măcar un minut din timpul lui. Încetează cu flecăreala, Liz, şi dă-mi ceva de băut, dacă vrei.

Căţărându-se pe un scaun de la bar, se uită la ea cum se mişca dincolo de tejghea.

– Nu am chef de întrebări, aşa că lasă-le-ncolo, fiindcă acum m-am întors şi sunt nerăbdător să trec la treabă, spuse el. Mai întâi, câteva halbe, apoi o baie fierbinte şi după aia nu m-ar deranja să îmi înfăşor braţele... şi picioarele... în jurul unei femei calde. Dacă pricepi ce vreau să spun.

Îi făcu şmechereşte un semn cu ochiul.

– Nu cumva se întâmplă să cunoşti vreo tipă sexy, care se poate ocupa de un individ excitat, care să îi dea ceva de lucru?

– Mă aştept să fiu eu asta, râse ea. Nimeni altcineva nu o să vrea un bandit ca tine. Luând din suportul de deasupra barului un pahar de jumătate de litru, îl strecură sub robinetul de bere, ca să dea drumul unui jet de băutură cu spumă. A sosit prima jumate!

Făcând să-i lase gura apă, ea se aplecă în faţă, destul cât să îi vadă proeminenţele sânilor voluptuoşi prin deschizătura bluzei desfăcute la gât.

Împinse paharul cu băutură spre el, arătându-i semnul de pe cotul mâinii.

– Asta e mulţumită ţie, spuse ea, fără să mai zâmbească.

– Ce vrei să zici?

– Ziua aia când te-ai cărat de aici... Nu îţi aminteşti că te-ai luat rău la bătaie cu tăticu'? Am încercat să vă opresc şi m-am ales cu braţul rupt pentru că m-am băgat.

– Habar n-am avut.

– Asta pentru că nu te-ai oprit să afli. Dar nu te condamn. Totul e permis la război şi în dragoste, nu aşa se zice?

Edward Trent îşi aducea aminte de bătaie în cele mai mici amănunte. De el şi de tatăl ei, şi de faptul că totul pornise de la vrăjitoarea de soră-sa, care îşi dăduse drumul la gura aia mare. Împinsese toate astea adânc, în străfundul minţii sale, preferând în schimb să îşi amintească de distracţia de care avusese parte, câtă vreme el şi Lizzie fuseseră loviţi de năbădăi.

– Şi totuşi am petrecut grozav noi doi, ce zici?

– Cel mai grozav!

– După toate dezamăgirile pe care ţi le-au provocat alţi bărbaţi mai puţin importanţi decât mine, sper că nu ai uitat cum să mulţumeşti un tip.

– Lasă-mă să îţi arăt şi ai să afli şi singur, murmură ea cu sfială.

Când sosiră şi alţi beţivi, Trent se retrase la o masă din colţ.

– Continuă să îmi dai de băut, îi zise el. Şi nu e cazul să te ocupi de ţinerea evidenţei. Eram în stare să mulţumesc trei femei într-o noapte, după ce băusem non-stop.

– E o chestie pe care mi-ar plăcea să o văd şi eu.

– Ei bine, n-o să fie, pentru că am ochi doar pentru tine, minţi el.

– Asta e tot ce îmi doream să aud, îi spuse ea, după care adăugă că abia aştepta să îl aibă doar pentru sine.

De fapt, după ce barul se închise, iar el dăduse pe gât cinci halbe de bere, Trent nu era beat nici măcar pe jumătate. Aşteptă să se închidă barul şi se uită la Lizzie în vreme ce aceasta îl ajuta pe corpolentul barman să încuie localul, iar după aceea merse împreună cu ea pe jos până pe Dock Lane şi o însoţi înăuntru.

– M-ai stârnit toată noaptea, spuse el, răguşit, aşa că acum lasă-mă să văd de ce eşti în stare cu adevărat.

Abia trecuseră de uşă şi el începu să o dezbrace.

– Hei! Fii atent cu bluza mea cea nouă!

Împingându-l în lături, îl făcu să aştepte, în vreme ce îşi scotea bluza şi fusta, iar apoi lenjeria de corp cu zorzoane, un articol după altul, fiecare mişcare excitându-l mai mult decât anterioara.

– Dumnezeule! Trecuse prea multă vreme de când văzuse o femeie dezbrăcându-se la pielea goală. Te-aş putea mânca, mormăi el. Te-aş ronţăi până la ultima bucăţică.

Ea râse nervos.

– Atunci nu ţi-ar mai rămâne nimic ca să faci dragoste.

Şi făcu dragoste cu ea, sălbatic şi desfrânat, cu pofta unui bărbat care stătuse în închisoare. În prima oră o avu o dată pe podea şi de două ori în pat, iar apoi din nou, când se dezmetici din uşoara ameţeală de beţie.

– Ssst! Ce-i asta? Auzise un zgomot dinspre parter, stătu să asculte. Aş putea să jur că am auzit o uşă deschizându-se. Ascultă!

Urmă o altă zăngăneală, însoţită de o serie de înjurături.

Cuprinsă de teamă, Lizzie se strecură afară din pat. Trăgându-şi pe ea un halat de casă, îi şuieră comenzile:

– Du-te în camera din spate! Repede, fir-ar a dracului de treabă!

El ezită.

– Ce e? Ce se întâmplă?

– E Patsy! Are o cheie. Se abate uneori pe aici, în drumul spre casă, de la club. E garderobieră într-un club de noapte – lucrează serile şi în weekend.

Lui nu îi veni să creadă.

– Ce? Vrei să zici că gură mare de soră-ta e chiar acum la parter? Doamne Atotputernic, femeie, de-a ce dracu' crezi că te joci?

Ea începu să se panicheze.

– Repede! Ar fi foarte bine dacă nu ne-ar prinde împreună! În vreme ce vorbea, se grăbi să se îmbrace repede. Ştii ce sentimente are pentru tine. Nu a uitat niciodată că ai profitat de mine.

Pe neaşteptate, uşa se deschise cu o izbitură şi aceasta îşi făcu apariţia, cu un chip zbârcit şi ochi mici, tăioşi, şi o limbă chiar mai ascuţită.

– Ce e asta?

Din felul cum vorbea se putea vedea lesne că la beţie era mai rea.

Privirea-i ageră i se opri asupra lui Trent, care nu făcu nicio mişcare, preferând în schimb să se uite la ea sfidător.

– Bună, Patsy, dragostea mea! mârâi el. Mi-ar plăcea să îţi zic că ai îmbătrânit frumos, dar nu e cazul – nu ca la scumpa ta surioară. Vezi tu, tocmai îi admiram silueta, mai durdulie decât când am văzut-o ultima oară, deşi cu toate acestea la fel de plăcută la pipăit. Îţi umple mâna mai mult şi e mai moale la atingere, dacă ştii ce înseamnă asta.

Pentru un timp ce păru să dureze o veşnicie, ea se uită la el, cu ochii lărgindu-i-se în vreme ce începea să îl recunoască.

– Edward Trent! Hoţul de copii! Sângele îi năvăli în obraji. Ticălosule! Ce cauţi tu aici?

Zâmbind şi plin de aroganţă, arătă spre trupurile lor îmbrăcate doar pe jumătate:

– Mă gândeam că e cât se poate de evident.

Luându-l prin surprindere, ea se repezi la el.

– Ieşi afară de aici! Du-te, ieşi imediat de aici, rahatule. Însetată de sânge, îşi înfipse unghiile în pometţii obrajilor lui. E vina ta că ne-am pierdut tatăl. L-ai îmbolnăvit cu felu' tău de a te purta, culcându-te cu o fată care avea jumătate din vârsta ta şi râzându-i în nas când te-a implorat să o laşi în pace! Şi ca şi când asta nu ar fi fost de ajuns, l-ai snopit în bătaie şi aproape l-ai omorât, înainte să îţi iei tălpăşiţa, ca un laş ce eşti! Pleacă odată! Cară-te de aici, ticălos murdar! Ea n-are nevoie de unu' ca tine!

– Eşti beată ca de obicei, se luă Lizzie de ea. Lasă-l în pace! Eu am vrut să vină aici. Eu l-am invitat.

Lizzie încercă să o dea de-o parte, dar nu avea puterea de taur a surorii ei.

Brusc începu gălăgia, cu Patsy hotărâtă rău să îi scoată ochii şi Trent luptându-se să îşi ia înapoi hainele.

– Ce dracu' se petrece acolo? Uşa din faţă de la parter zdrăngăni sub o rafală de bubuieli. O să chem poliţia. Mă auziţi, voi, ăia de acolo? Dacă nu încetaţi cu zgomotul chiar acum, mă duc să aduc caralii!

Temându-se de poliţie mai mult decât de orice altceva, Trent se descotorosi de Patsy.

– Am să mă întorc, îi spuse el lui Lizzie. Promit că am să mă întorc.

Ajuns afară, el le spuse cu un aer detaşat vecinilor care se strânseseră acolo:

– A fost o ceartă care a scăpat de sub control. Nu e cazul să fie implicată poliţia.

Cu aceste cuvinte, se depărtă agale, lăsându-i pe aceştia să flecărească între ei.

„Şobolani băgăcioşi!" murmură el furios.

Dar furia sa deveni mânie de necontrolat când se gândi la ceea ce spusese Patsy, care-l numise „rahat". Nimeni nu îi mai făcuse aşa ceva lui, cu atât mai puţin o femeie.

Pipăindu-şi zgârieturile de pe faţă, îşi linse sângele de pe vârfurile degetelor.

– Vrei să mă omori, aşa-i? zâmbi el. Ei, îmi pare rău că te dezamăgesc, Patsy, iubirea mea, dar n-o să apuci ziua aia niciodată.

Ajuns la capătul străzii, se opri şi aşteptă până când vecinii se retraseră în găurile lor, apoi se retrase cât putu în cadrul uşii unui magazin, unde rămase ascuns o vreme care i se păru că dură ore întregi. I se făcu frig şi începu să tremure, dar hotărârea de a-şi păstra furia intactă îi încălzi sângele.

Două ore mai târziu, ea ieşi. El îi putu auzi vocea agresivă, puternică.

– Tu n-ai să-l laşi să treacă de uşa asta, mă auzi? Nu e un om bun şi nu va fi niciodată. După părerea mea, şi-a petrecut

ultimii douăzeci de ani în închisoare. Păcat că nu l-au spânzurat pe acest fluieră-vânt bun de nimic! Dacă se întoarce, îl aranjez şi n-o să mai conteze oricum, fiindcă va ieşi din viaţa ta odată pentru totdeauna.

Apoi ea îşi coborî vocea, iar el se trase mai aproape ca să audă, făcându-se mic, în vreme ce ea îi dădea dispoziţii:

– Adu-ţi aminte cum te-a tratat ultima oară. Fie-ţi milă, copilă, şi stai departe de el. Gândeşte-te la ce-a făcut – l-a bătut pe tata până l-a lăsat fără suflare, ţi-a rupt braţul şi nu ţi-a lăsat niciun centimetru de carne pe oase nelovit şi neînsângerat.

Vocea îi crescu mânioasă.

– Ar fi mai bine să nu se mai întoarcă, asta-i tot ce-ţi pot spune, sau nu mai răspund pentru acţiunile mele.

În vreme ce o luă în sus pe stradă, era uşor să îţi dai seama după mersul nesigur că mai băuse ceva şi cât stătuse sub acoperişul soră-sii.

Trent se făcu una cu întunericul, când aceasta trecu la câţiva centimetri de el. Îi văzu profilul dur şi linia aspră a gurii. Umerii îi erau încovoiaţi de parcă ar fi purtat pe ei întreaga greutate a lumii şi o urî cu fiecare fibră a fiinţei sale.

Câteva minute mai târziu, aproape fu dată jos, când un şofer de taxi puse frână, ca să evite să lovească fiinţa care se clătina pe picioare.

– Vacă tâmpită! Era cât pe-aci să dau peste tine! De ce nu rămâi pe trotuar?

Se îndepărtă, arătându-i pumnul prin fereastră, în vreme ce ea făcu un gest obscen şi îi strigă:

– Mai du-te la dracu', jigodie!

Trent o urmă, înfierbântat, păstrând destulă distanţă între ei, încât ea să nu fie în stare să îi depisteze prezenţa.

Pe măsură ce se apropiau de râu, stâlpii de iluminat se răreau şi lumina devenea din ce în ce mai slabă, iar străzile mai întunecate, până când ajunseră atât de aproape de apă, că o puteau auzi

foşnind. La ora aceea din noapte pasarelele erau pustii, ceea ce se potrivea de minune cu planul său.

Coborând spre grilaje, el deveni aşa de agitat, că nu se mai strădui să se mai concentreze şi nu mai fu destul de atent pe unde calcă. Izbi cu piciorul o piatră rătăcită, care se lovi de grilaj. Speriată, Patsy se întoarse şi se uită atent în jurul ei.

– Cine e acolo?

El nu răspunse, ci rămase împietrit ca o statuie, nemaiîndrăznind să se mişte, recunoscător pentru umbra pe care o arunca asupra lui singurul stâlp de iluminat aflat acolo.

Ea rămase o vreme pe loc, scormonind prin întuneric cu ochii ei mici, tăioşi, dar nu reuşi să îl vadă. Bombănind în surdină, îşi continuă drumul.

Grilajul se termina la capătul pasarelei, unde începeau treptele. Acolo ea se poticni, se aplecă peste balustradă şi vomită, împroşcând totul în jur. Încântat, el profită de ocazie. Pe când se avânta înainte, ea îl auzi şi se întoarse, cu faţa trădându-i surpriza.

– Tu?! Ştergându-şi voma din jurul gurii, îl întrebă ce făcea acolo, furişându-se în urma ei, în toiul nopţii. Dacă îţi închipui că o să mă faci să mă răzgândesc în privinţa surorii mele, n-ai decât, mormăi ea. Fiin'că şi de-ar fi ultimul lucru pe care îl voi face, o s-o întorc împotriva ta. Nu voi fi satisfăcută până când nu te va urî la fel de mult cât te urăsc eu.

Tirada ei se sfârşi într-un icnet, când el se năpusti asupra ei cu ambele mâini întinse în faţă. Un singur ghiont nenorocit şi picioarele ei nesigure nu o mai putură susţine.

În vreme ce se rostogolea pe scări, se lovi cu capul de trepte, năucind-o şi făcând-o să îşi piardă simţul de orientare. Când Patsy ajunse în apa fluviului, Trent râse tare.

– Acum nu mai eşti aşa deşteaptă, ei? Ţi-ai găsit naşul, nu-i aşa?

O privi în vreme ce se zbătea în torentele întunecate, cu capul apărând şi dispărând, cu ochii aţintiţi asupra lui cu o expresie de neîncredere, de fiecare dată când se ivea la suprafaţă.

– Ajutoooor! îşi găsi ea puterea de a striga. Să mă ajute cineva!

El se uită de jur împrejur. Nu era nimic de care să se apuce, să se salveze ţinându-se de vreo creangă din apropiere. Când încetă să mai ţipe, smulse o scândură de lemn din lăcaşul ei, aşteptă până când femeia ieşi din nou la suprafaţă şi i-o aruncă în cap ca pe o suliţă. Urmă o bufnitură înăbuşită, o zbatere nebună din mâini, apoi tăcere. Minunata, reconfortanta tăcere.

Se uită spre apă, ca să fie sigur. Dar nu! Nici urmă de ea. Cu toate acestea, în lumina slabă se zări licărind la suprafaţa apei o pată de culoare mai întunecată. Îi trecu prin minte că s-ar fi putut să fi fost sânge. Aceasta îi era afurisit de util. Târfa îşi găsise sfârşitul.

Hristoase, ce durere de cap avea! Trent trase adânc aer în piept, zâmbindu-şi sieşi şi mulţumit de treaba bună pe care o făcuse, o porni agale mai departe, cu un mers leneş, fudul.

De parcă ar fi avut la dispoziţie tot timpul din lume.

CAPITOLUL OPTSPREZECE

În Boston, Massachusetts, primăvara putea fi friguroasă, dar în ziua aceea vremea era deosebit de rece, încât chiar şi lucrătorii se opreau din treabă, ca să îşi frece mâinile una de alta, în efortul de a face să circule sângele.

– Cred că o să-mi cadă tocurile de la pantofi. Născut în îndepărtata Scoţie şi obişnuit cu temperaturile extreme, şoferul camionului tropăia temeinic din picioare, ca să îşi mai revină. Cât mai durează până plecăm?

– Chiar în clipa asta este dat jos panoul.

Deoarece îşi petrecuse mulţi ani lucrând pe proprietăţile lui Maitland, masivul şef de echipă se obişnuise să lucreze afară pe orice fel de vreme, fie vară, fie iarnă, pentru el nu era nicio deosebire. Dacă trebuia făcută o treabă, atunci trebuia să fie făcută cum se cuvenea şi demontarea uriaşului siloz însemna pentru el doar o altă însărcinare.

– Fereşteeeeeeeee!

Când se auzi strigătul, lucrătorii se grăbiră să se pună la adăpost, în vreme ce macaraua de mare putere dobora ce mai rămăsese din panoul înalt de douăzeci de metri. Fălcile macaralei înşfăcară lemnul rezistent chiar de la bază şi cu scrâşnete şi gemete, acesta se clătină dintr-o parte în alta, înainte de a se prăbuşi la pământ, rupt şi îndoit, ca şi când s-ar fi înfipt singur în sol.

Urmă apoi tăierea lui cu fierăstrăul în bucăţi mai mici, de mărimi mai uşor de manevrat, care erau urcate pe rând în camion, ca să fie duse de acolo.

– Nu-mi pare rău că am scăpat de ăsta, zise şeful de echipă, care evalua pagubele făcute de demontarea silozului. Mă surprinde că nu s-a prăbuşit până acum.

Uriaşul siloz acoperise o zonă vastă de pământ de fermă de prima calitate, care era acum brăzdat şi sfâşiat de o imensă cantitate de lemn sfărâmat.

– Pământul se va nivela într-o săptămână, cam aşa ceva, le spuse şeful de echipă oamenilor săi. Între timp, trebuie să săpăm un şanţ de vreo câteva mile, în care să băgăm astea, înainte de a se îmbunătăţi vremea.

Când se va fi întâmplat aceasta, pământul îi va ţine la muncă fără întrerupere, până la strângerea ultimei recolte.

Aflat pe culmea unei movile, Leonard simţi o strângere de inimă când văzu silozul clătinându-se.

– Silozul ăsta s-a aflat aici de dinainte de a mă naşte eu, îi zise el lui Chappie, corcitura, credinciosul său câine. Dar e un fapt de viaţă – toţi îmbătrânim şi ajungem lipsiţi de puteri şi inutili.

Exact aşa se simţea el atunci, inutil şi bătrân. În zilele acelea era vulnerabil în mod special, din cauză că Vicky ieşise din viaţa lui, iar copiii se împărţiseră în două tabere, după recentele dezvăluiri referitoare la tatăl lor şi la sacrificiul pe care îl făcuse acesta pentru ei.

– Se va mai întoarce vreodată? murmură el. Viaţa mea fără ea nu are niciun rost, este aşa de goală!

Nu trecea nici măcar un minut fără să se gândească la ea. Îl încerca o disperată dorinţă de a se duce în Anglia şi de a o găsi, dar se temea că în felul acesta doar ar fi înrăutăţit situaţia. Se ruga şi spera ca ea să se întoarcă acasă curând, din propria-i voinţă. Fiindcă altfel, Dumnezeu să îl ajute, nu putea trăi fără ea.

Leonard îşi continuă plimbarea, urmând brazda de iarbă ce se întindea de-a lungul perimetrului domeniului său. Se opri o clipă şi îşi înălţă privirea către linia îndepărtată a orizontului.

– Vezi asta? îşi întrebă câinele. Fiecare centimetru pătrat din pământul ăsta până hăt departe îmi aparţine. Dar nu înseamnă nimic, nu fără Vicky alături de mine.

– 'Mneaţa, domnule Maitland!

Tânăra femeie de pe bicicletă îi făcu vesel semn cu mâna. Trecea pe acolo în fiecare dimineaţă în drum spre muncă, ajuta la mulsul vacilor şi ambalarea ouălor.

– 'Mneaţa, Jeanie. Cum se mai simte mama ta?

– Mai bine pe zi ce trece, răspunse ea voioasă. Zicea să vă mulţumesc pentru ouăle pe care i le-aţi trimis.

– N-ai pentru ce, sunt sigur.

Îi făcu şi el un semn cu mâna şi îşi văzu de drum.

Trecând pe la grajd, se opri să discute cu îngrijitorul, în vreme ce Chappie o şterse să se întâlnească cu alţi doi câini de acolo.

– Cum îi mai merge calului cel nou? întrebă el.

– Excelent! răspunse tânărul, cu un zâmbet de satisfacţie. Haideţi să vedeţi şi dumneavoastră.

Jack, calul castrat, era unul dintre preferaţii lui Leonard. Mare şi puternic, se ţinea pe picioare fără ezitare.

– Ce a spus veterinarul?

– Păi, aşa cum ştiţi, îi răspunse el emoţionat, se temea că Jack ar trebui omorât, dar azi-dimineaţă a fost foarte încântat de felul în care se vindecă rana. Umflătura a dat înapoi şi osul e neatins. Jack mai şchioapătă uşor, dar nu pare să îl deranjeze când se lasă pe picior cu toată greutatea.

– Ei, asta-i o adevărată binecuvântare. Leonard fu uşurat. Este un cal minunat, ar fi fost un păcat şi o ruşine să îl ucidem.

Când ajunseră la grajd, calul îi auzi vocea lui Leonard şi se apropie de uşă ca să se uite afară.

– Vedeţi ce am vrut să zic? Îngrijitorul era emoţionat. Înflăcărat şi gata de acţiune!

Intrând în grajd, Leonard îi ceru calului să îşi ridice piciorul şi acesta se supuse fără nicio ezitare. Dar în clipa când Leonard se aplecă să îi examineze rana, începu să sufle nervos pe nări.

– Ho, băiete! Nu am venit aici ca să îţi fac rău.

Calmă animalul cu vorbe blânde înainte de a se uita la rana lui de şase inci şi care, aşa cum spusese şi îngrijitorul, se vindeca frumos. Leonard îi lăsă piciorul jos cu delicateţe.

– Bun băiat, spuse el, bătând calul pe gât. În curând o să zburzi pe afară. Dar tu eşti norocos, Jack. O lovitură ca asta ar fi dat gata orice alt cal, dar tu ai trecut cu bine de ea şi sunt mândru de tine. Râse, în vreme ce calul îl amuşină, gâdilându-i mâna cu părul din jurul nărilor moi şi mari. În regulă, în regulă, nu e nevoie să îmi mulţumeşti!

Ajuns afară, discută despre viitorul lui Duke, armăsarul nervos care lovise calul mai tânăr.

– N-am cunoscut niciodată un cal care să se dea la altul, cum a făcut el cu Jack. O lovitură afurisită ca asta i-ar fi putut rupe piciorul exact în două!

– Aţi hotărât ce facem cu el? întrebă grăjdarul.

– Mă gândesc să îl vând. Am primit două oferte bune, dar banii nu reprezintă o prioritate, vreau să ştiu că va ajunge pe mâini bune. Duke e un bătrân camarad de încredere. N-ar fi corect faţă de el să îl dau oricui, doar din cauza unei clipe de gelozie.

– Deci dumneavoastră aşa credeţi? Că a fost gelos pe calul cel tânăr.

Grăjdarul nu părea chiar aşa de sigur.

– Da, chiar cred asta, mai ales că nu a mai făcut niciodată aşa ceva până acum şi s-a întâmplat la numai câteva săptămâni după ce l-am adus pe cel tânăr. În plus, Jack a intrat pe câmpul lui Duke şi ştii cât de posesiv poate fi când e vorba de teritoriul lui.

– Dumneavoastră ştiţi cum se pot transforma în nişte ticăloşi unii armăsari fără niciun fel de avertisment, domnule Maitland. Iar când se întâmplă aşa ceva, e un lucru rău, îi spuse îngrijitorul, care de ceva vreme nu se simţea prea în largul lui în apropierea calului mai bătrân.

– Ei, nu se va mai repeta, nu în curtea asta, declară Leonard. Avem aici opt cai, dintre cei mai buni şi mai de rasă, şi nu am de gând să îmi asum riscul în privinţa niciunuia dintre ei.

Se uită spre armăsarul care se afla la poarta ţarcului.

– În acelaşi timp, vreau ca el să aibă parte de ce e mai bun. Îl avem de foarte multă vreme şi până acum nu a făcut niciodată ceva rău. Sunt hotărât să îi găsesc un cămin adecvat, unde va fi tratat cum se cuvine.

– Aşadar, pe cine aveţi în vedere?

– Am aranjat cu Georgie O'Sullivan, care conduce grajdurile pentru Abe Devine, să vină şi să se uite la Duke mai încolo, în această după-amiază.

Grăjdarul fu impresionat.

– O'Sullivan? Dacă se pricepe cineva la cai, apoi acela e irlandezul!

– Exact! consimţi Leonard, din toată inima. Am nişte treburi urgente la Boston, dar i-am explicat totul lui Georgie. Ştie ce are de făcut şi mă cunoaşte că nu susţin prostii. Aşa că te rog să te ocupi tu de el în absenţa mea.

– O să fie grozav.

– Bun. Atunci vorbim mai târziu.

Urându-i grăjdarului o zi bună, Leonard se îndepărtă cu paşi mari, având în minte o idee, care, odată ce îi venise, nu mai dispăruse.

Ajuns acasă, hrăni câinele şi, în vreme ce bătrânul animal îşi vedea de treaba lui ocupându-se de castronul cu resturi, Leonard luă o hotărâre.

– Dacă nu pot merge eu să îţi găsesc stăpâna, o să angajez un detectiv particular să facă treaba în locul meu, îi spuse el lui Chappie. Dacă nu mă poate mulţumi treaba asta, măcar nu voi mai fi aşa de îngrijorat şi voi sta cu ochii pe ea de la distanţă.

Vicky era iubirea vieţii lui Leonard Maitland. Ea însemna pentru el mai mult decât oricine şi orice. Putea să nu fie de acord cu ceea ce făcuse el şi sperase că ea nu va afla niciodată. Dar îşi dăduse

seama, în orice caz, că era singurul lucru corect pe care îl putea face, pentru liniştea lor sufletească şi pentru binele lui Vicky.

*

În seara aceea, îl vizitară Thomas şi soţia lui, Sheila.

– Vrei să discutăm despre noua combină de secerat? îi reaminti Thomas. Sau nu e un moment potrivit?

Tatăl său vitreg fu încântat să îl vadă, ca de fiecare dată.

– Nici că se putea mai bine, îi confirmă el. După cum ştii, am mai cumpărat de curând alţi opt sute de acri, aşa că mă gândeam că ar trebui să schimbăm utilajul cel vechi cu un model nou, un „John Deere" mai mare.

Thomas fu încântat.

– Deci, în cele din urmă, ai ajuns la vorba mea! exclamă el triumfător. Asta-i bine. Nu o să regreţi, Leonard.

– Sunt sigur că nu se va întâmpla una ca asta, răspunse Leonard. Dar dacă am convenit să continuăm aşa, atunci cred că ar trebui să o facem acum. Mai e ceva vreme până la recoltat, dar ar fi bine să o avem aici, înainte să înceapă şi alţii să se gândească la acelaşi procedeu de a le da pe cele vechi pe unele combine noi, mai mari.

– Sunt întru totul de acord să acţionăm acum, încuviinţă Thomas. Şi, de vreme ce am deschis subiectul despre utilaje, avem nevoie să închiriem şi un alt container pentru grâne şi să angajăm un şofer care să îl conducă.

– Dacă e nevoie, atunci fă-o. Dar mai întâi discută despre asta cu şeful de echipă. Însă ai dreptate, nu e nevoie să ajungem la jumătatea strânsului recoltei şi să ne pomenim că s-a pus mâna pe toţi şoferii buni.

Plictisită de toată vorbăraia aceea despre treburile fermei, Sheila umbla prin cameră şi la un moment dat se opri în dreptul unei fotografii de-a lui Vicky.

– Încă nu ai auzit de *ea*? întrebă ca din întâmplare, cu un zâmbet arogant aninat în colţul gurii.

Leonard sesiză ofensa din tonul remarcii ei.

– De cine să aud?

El ştia foarte bine la cine se referea aceasta, dar avea pretenţia la un dram de respect, când se pomenea numele soţiei sale.

La întrebarea lui, Sheila simulă surpriza.

– Păi de Vicky, desigur!

El se uită fix la ea.

– Din felul în care ai întrebat, puteai la fel de bine să fi vorbit despre pisică.

Ridicând din umeri, ea zâmbi dulce.

– Scuză-mă, Leonard. Nu mi-am dat seama că eşti aşa de sensibil.

Simţind că atmosfera începe să devină tensionată, Thomas interveni:

– Ai vreo veste de la mama? A luat legătura cu tine?

Bărbatul trase adânc aer în piept, ca să se calmeze.

– Nu. Nici măcar un singur cuvânt, din păcate.

– Hmmm! Sheila strâmbă din nas. Nu ar trebui să te surprindă, spuse ea, ţâfnoasă. *Eu nu sunt surprinsă.* După tot ce s-a spus şi s-a făcut, v-a părăsit la nevoie. De fapt, v-a abandonat pe toţi la nevoie. Ce soţie sau mamă de bun-simţ ar face un asemenea lucru? Dacă aş fi în locul tău, n-aş mai vrea să aud niciodată de ea.

Leonard ripostă furios:

– Atâta doar că tu nu eşti în locul meu!

Cu un ţâţâit sonor şi cu un pocnet de tocuri, Sheila părăsi încăperea, trântind uşa.

– N-a vrut să spună aşa ceva, spuse Thomas, obosit, dar începuse să i se facă lehamite să îi tot ia apărarea, mai ales că părea să îi facă plăcere să rănească oamenii, inclusiv pe el.

Leonard nu era prost.

– Oh, ba chiar asta a intenţionat! îl asigură el pe bărbatul mai tânăr. Dar nu are importanţă, deoarece sunt convins că mama ta

va lua legătura cu mine după ce îi va mai trece furia împotriva mea.

– Chiar crezi una ca asta?

Dacă Sheila nu l-ar fi bătut la cap în mod consecvent despre cât de şocant era ca o mamă să plece departe de familia ei şi nici măcar să nu spună unde se află, poate că ar fi început să se întrebe dacă nu cumva el, fratele lui şi Susie nu se dovediseră prea aspri cu ea. Dar aşa stând lucrurile, ţinea cu dinţii de convingerea sa că Vicky îi rănise rău.

– Dacă chiar vrei adevărul, îi vorbi calm Leonard, nu pot spune cu certitudine că ea se va mai întoarce vreodată. Tot ce ştiu este că viaţa fără ea e de nesuportat. Îmi este îngrozitor de dor de ea şi o vreau din nou acasă, cu cât mai curând, cu atât mai bine.

– Deci tot nu ştii unde se află?

– Nu încă! Nu, răspunse el nefericit.

Dar intenţiona să afle, se gândi el. Nu era totuşi sigur dacă Thomas ar fi fost de acord ca el să angajeze un detectiv particular care să îi găsească mama.

– Te pot întreba ceva, Tom?

– Dă-i drumul.

– Crezi că am greşit nespunându-i despre tatăl tău?

– Ca să fiu sincer, habar n-am. Thomas îşi pusese şi el aceeaşi întrebare de nenumărate ori, dar încă nu găsise niciun răspuns. Nu sunt sigur de nimic, i se confesă el. Tu ai fost întotdeauna un om de cuvânt şi ţi-ai dat cuvântul când tatăl nostru ţi-a cerut să îi promiţi că nu îi vei spune niciodată mamei şi nici nouă. Ţi-ai ţinut promisiunea. Cum aş putea să te condamn pentru asta?

– Dar acesta nu e singurul motiv pentru care ai trecut de partea mea, nu-i aşa? Leonard le putea înţelege amărăciunea, dar dorea să meargă până la capăt. Oh, Tom, de-ai şti cât îmi doresc să vă puteţi ierta tatăl pentru gestul lui! Era un om foarte bolnav, disperat să se asigure că veţi avea şansa care îi fusese

refuzată lui. Trebuie să credeţi că v-a iubit mai presus de orice. Şi-a dorit ca familia lui să o pornească spre o viaţă nouă! Şi-a dorit să fie alături de voi, dar nu a putut, şi nu e deloc vina lui.

Lui Leonard îi veni în minte noaptea în care îl găsise pe Barney în pădure, încovrigat de durere, neştiind pe ce cale s-o apuce. Fusese un om deosebit, un tată şi un soţ deosebit, iar Leonard voia ca familia să îl aprecieze pentru asta.

– Te rog, trebuie să încerci să îi înţelegi motivele. Nu desconsidera sacrificiul pe care l-a făcut. Convinge-i pe Susie şi pe Ronnie să înţeleagă de ce a făcut toate acestea. Barney nu v-a spus nimic despre boala lui, deoarece îşi dădea seama că nu l-aţi fi părăsit niciodată. Ultimul lucru pe care şi l-ar fi dorit ar fi fost să rămâneţi şi să îl vedeţi topindu-se pe picioare, cu dureri, copleşit de regrete, deoarece v-ar fi furat singura şansă de a începe o viaţă nouă.

Thomas chibzui la vorbele acestuia şi îşi dădu seama că erau întemeiate. Însă furia din sufletul său rămânea puternică, ca întotdeauna.

– Susie şi Ronnie simt la fel ca mine. Suntem furioşi şi plini de amărăciune. Ne dăm seama că am fost păcăliţi ca să îl lăsăm acolo, când tot ce ne-am fi dorit ar fi fost să rămânem alături de el, exact aşa cum am fost mereu.

Vocea îi tremura de emoţie.

– Tata trebuia să ne fi spus! Aveam dreptul să ştim... să ne sacrificăm pentru el, la fel cum a făcut şi el pentru noi. Era pe moarte şi ar fi trebuit să îi fim alături. Dar ne-a răpit acest drept şi nu ştiu dacă am să-l pot ierta vreodată.

Leonard era disperat.

– Dacă tu nu îl poţi ierta pe Barney, cum îţi poţi închipui că te-ar putea ierta mama ta pe *tine?*

– Ea măcar are posibilitatea să opteze.

Maxilarele lui Thomas i se încleştară. Se uită ceva mai mult la Leonard, înainte de a i se adresa cu o voce răguşită:

– Mi-e dor de ea, desigur. O iubim cu toții și ne-am dori să se întoarcă. Dar trebuie să accepte felul în care simțim. L-a iertat deja pe tata. Probabil că noi nu îl vom ierta niciodată pentru că, așa cum am zis, ne-a răpit ocazia de a-i fi alături până la sfârșit, de a-i arăta cât de mult îl iubeam. Dar toate acestea au dispărut, la fel ca și el. Așa că noi am ajuns să fim de acord cu tine în privința hotărârii de a nu-i spune mamei, deoarece era deja prea târziu chiar de atunci, continuă el, îndreptându-și umerii. Dar a ierta și uita cum ne-a mințit și ne-a înșelat tata, trimițându-ne departe, plini de ură față de el, bolnavi de durere și dezgust pentru ceea ce ne-a făcut nouă... mamei, neștiind cât era de bolnav și asta cu numai un an sau doi înainte de a muri...

Thomas, bărbatul voinic, plângea acum, fără să se rușineze.

În vreme ce acesta se pregătea să plece, Leonard îl întrebă:

– Ai văzut-o pe Susie?

Thomas clătină din cap:

– Nu s-a întors de la prezentarea de modă de la Paris.

– Dar pe Ronnie?

– Habar n-am pe unde poate fi. Presupun că probabil umblă aiurea cine știe pe unde, ca de obicei. Niciodată nu știi la ce să te aștepți de la el, dar își va reveni. Întotdeauna se întâmplă la fel.

– Sunt îngrijorat din cauza lui, recunoscu Leonard. Pare să nu aibă niciun scop în viață.

Thomas zâmbi sec.

– Aici e aici! zise el. Ceea ce a făcut tata ne-a afectat pe toți în diferite feluri. Eu nu dorm bine și încerc să mă împac cu vinovăția de a-i fi spus lucruri îngrozitoare. Susie s-a aruncat cu trup și suflet în afaceri, ca să nu își mai aducă aminte de ce a fost. Iar Ronnie... Își înălță privirile spre tavan. Bietul Ron este bulversat. Nici nu știu cum s-o scot la capăt cu el.

– Gândește-te la ce ți-am spus, îl rugă Leonard, în vreme ce își lua rămas-bun de la el. Vorbește cu ceilalți. Vezi dacă le poți aduce lor... și ție un pic de liniște sufletească.

– Noapte bună, Leonard. O să demarez treaba cu combina aceea.

Tom oftă. Din punctul lui de vedere nu avea nimic de discutat cu ceilalți.

Și așa se despărțiră cei doi parteneri, prieteni buni, fiecare rănit în mod diferit din cauza unui bărbat și a legământului dulce-amărui pe care îl lăsase în urmă.

CAPITOLUL NOUĂSPREZECE

Deşi ajunsese departe şi acum era mâna dreaptă în afaceri a lui Bridget, modesta locuinţă pe care o avea Amy în Penny Lane îi reflecta adevărata-i personalitate.

Luminoasă şi plăcută, cu un foc vesel arzând în şemineul cu grătar în nopţile de iarnă şi plină de flori vara, casa era un locşor confortabil. Pe pereţi atârnau tablouri frumoase, fotoliile erau mari şi încăpătoare, draperiile înflorate, iar în mijlocul casei se afla un covor ţesut în culorile curcubeului. Lângă şemineu se găsea o căldare strălucitoare cu cărbuni, alături de setul de rigoare de cleşte, vătrai şi o perie mică pentru a mătura cenuşa din cămin.

Când în acea dimineaţă de februarie, în care afară burniţa, Bridget dădu buzna pe uşă, acesteia i se păru că nimerise în cea mai minunată zi de vară. Culorile calde şi mirosul de pâine abia scoasă din cuptor îi invadară simţurile.

– Amy? Amy, eşti acasă? strigă ea.

Lăsându-se condusă de miros spre bucătărie, Bridget o descoperi pe Amy în vechiul ei halat de casă, ţinând în furculiţă o felie de pâine prăjită deasupra plitei încinse.

– Vrei nişte pâine prăjită? o întrebă Amy, luând felia şi punând-o pe o farfurie.

Bridget clătină din cap, apoi se linse pe buze.

– Bine. Dar numai una.

Tăind încă o felie de pâine, Amy o puse în furculiţa specială şi o ţinu deasupra flăcării.

– Poţi face un ibric de ceai cât timp aştepţi, îi spuse ea lui Bridget. Şi nu îl face prea tare. Adu-ţi aminte: doar două linguri de frunze de ceai la un ibric.

Bridget arătă cu degetul spre pâine.

– M-a izbit mirosul de cum am intrat, zise ea încântată. Nu poate fi mai veche de câteva ore!

– Ai dreptate! chicoti Amy. Se întâmplă ca Madge, care stă alături, să fie brutăriţă. De când a renunţat la serviciu, cu câteva săptămâni înainte, coace în fiecare zi... biscuiţi, brioşe, pâine şi prăjituri de toate felurile. Dă tot ce prepară oricui doreşte. Brutarul a prins şi el de veste şi a cumpărat câte o juma' de duzină de prăjituri din aluat dospit. Oamenilor le-a plăcut atât de mult că brutarul şi Madge au ajuns la o înţelegere, aşa că acum ea coace şi câştigă deopotrivă.

Când ceaiul fu gata şi patru felii de pâine perpelite perfect, se aşezară să le savureze pe îndelete.

– Ce altceva mai vrei?

Întinzându-şi untul pe pâinea prăjită, Amy îşi linse degetele când acesta se scurse în farfurie, apoi picură deasupra nişte miere dintr-un castron.

– Ei, na, acuma! Bridget muşcase din felia ei şi, în vreme ce vorbea, din gură îi săriră câteva bucăţele. Sigur, e un fel drăguţ de a îi ura bun venit unei vechi prietene, n-am ce spune!

Amy o dojeni.

– Nu vorbi cu gura plină! Sorbi o înghiţitură de ceai. Nu îmi vine să cred! Strigă ea. Chiar ai făcut nişte ceai ca lumea!

– Desigur! Dar nu văd de ce n-aş face şi eu aşa ceva?

– Încă nu mi-ai răspuns la întrebare.

Alegându-şi un triunghi de brânză din cutia de pe masă, Bridget o întinse pe pâine şi cu un oftat de mulţumire, muşcă din nou din felie.

– Mmmm. Delicios! Şi care era întrebarea aia?

Amy murmură dezaprobator:

– Eşti o bădărană scârboasă! Numai uită-te la tine! Ai împrăştiat pâine peste tot şi ţi se prelinge untul pe bărbie! Eşti mai rea decât un copil! Mă gândesc că ar trebui să îţi pun babeţică!

– Ia mai du-te de-aici! o repezi Bridget. Chiar îmi place asta! Zi-i lui Madge din partea mea că face cea mai bună pâine pe care am mâncat-o vreodată. Se uită la Amy încruntată. Care-i problema ta?

– Nu am nicio problemă. Tot ce vreau să ştiu e de ce te afli aici? Este sâmbătă, ziua mea liberă, şi se credea că eşti la curse cu scumpul tău Oliver. Deci ce s-a mai întâmplat de data asta? Aţi dat-o din nou în bară, nu-i aşa?

Bridget îşi ridică ochii spre tavan.

– Sigur că omul nu se învaţă minte niciodată! Nu contează că a zbârcit-o în spatele maşinii, unde-i aşa de strâmt. Şi nu a contat că m-a dat de-a rostogolul prin iarbă, cu furnicile alea care m-au muşcat de fund! Dar i-am zis că am pus punct la făcut amor când sunt o mie de ochi care se holbează la noi, în loc să se uite la cai! N-oi fi eu cea mai decentă persoană din lume, dar nu m-am dat şi nici nu o să mă dau niciodată în spectacol!

Amy încercă din răsputeri să nu chicotească, dar izbucni în râs şi fu obligată să îşi ceară scuze.

– Vrei să zici că a încercat chestia asta la curse, în faţa tuturor?

– Obraznic cum e el, aşa îi place.

– Şi l-ai părăsit?

– Da, aşa am făcut.

– Şi de asta te afli tu aici?

– Exact.

– Şi ce te aştepţi să fac eu în cazul ăsta?

– Mă aştept să îţi termini micul dejun şi apoi să mergem împreună la cumpărături. Bridget se uită la ceasul de pe consola căminului. Va trebui să te grăbeşti până nu se închid magazinele. E deja douăsprezece jumătate şi abia te-ai dat jos din pat, puturoaso!

Îşi înfulecară pâinea prăjită şi ceaiul, apoi Bridget aşeză grilajul în jurul focului şi spălă vesela în chiuvetă, în vreme ce Amy se duse la etaj ca să se pregătească.

O oră mai târziu, cele două femei coborau din autobuz în centrul Liverpoolului, cu poftă de târguit şi banii la îndemână.

Două ore după aceea, obosite şi leftere, se îndreptau către o cafenea plăcută de pe Kenyon, unde se serveau plăcinte fierbinţi, brioşe crocante şi o mulţime de alte bunătăţi, una mai gustoasă ca alta.

– Iisuse, Fecioară şi Iosife! exclamă Bridget, dând drumul pe podea pungilor cu cumpărături şi lăsându-se să cadă pe un scaun. M-am uscat de tot, mi s-a lipit limba de cerul gurii.

– Nu prea văd cum ţi se putea lipi! glumi sarcastic Amy. N-ai încetat o clipă să faci mofturi! Ai mormăit şi ai bombănit tot timpul şi nu te opreşti nici acum.

Bridget o atenţionă cu degetul.

– Nu mai face pe deşteapta cu mine, fetiţo! Fii drăguţă şi cheam-o-ncoa' pe una din trântoriţle alea de ospătăriţe... Ia uită-te la aia de acolo, drăcuşoru' ăla murdar!

Îi atrase atenţia lui Amy asupra unei fete din spatele tejghelei.

– Se scobeşte sub unghii şi mâncarea e neacoperită!

În vreme ce Bridget perora despre sănătate şi igienă şi „făpturile astea leneşe care au uitat ce e aia o muncă cinstită", Amy făcu comanda.

– Un ceainic de ceai pentru două persoane, dacă eşti amabilă, proaspăt şi fierbinte, spuse ea.

– Doriţi ceva de mâncare? Fata continua să îşi facă de lucru cu unghiile.

– Am vrea nişte prăjituri, dacă sunt bune şi proaspete.

Ospătăriţa terminase de râcâit sub unghie şi aruncă mizeria.

– Hei! Vocea lui Bridget traversă sala. Să nu ne aducă niciunul din cornurile alea cu glazură! îi zise ea lui Amy. Bine'nţeles că mica ticăloasă împuţită le-a acoperit cu murdăria de sub unghii!

Fata se uită la ea, cu fața încruntată.

– Ce zice?

Adepta unei vieți calme, Amy preferă să nu se implice, așa că îi zâmbi dulce și îi explică.

– Spune că ar dori una din prăjiturile voastre proaspete pentru ceai. Și eu la fel, dacă nu te superi.

Fata își băgă carnețelul în buzunar.

– Un ceainic de ceai pentru două persoane, două prăjituri speciale... Cu unt sau cu gem?

Amy avu în fața ochilor imaginea gemului gros cu răzături de sub unghie în el.

– Nu, mulțumesc. Doar prăjituri pentru ceai simple. Și le ungem noi cu unt, dacă e nevoie.

Avea de gând să se uite la unt înainte de a-l pune pe prăjituri, pentru eventualitatea în care tânăra își pensase sprâncenele în bucătărie.

Când le fu adusă comanda, ceaiul se dovedi foarte fierbinte, prăjiturile proaspete, așa cum le asigurase fata, iar untul era curat.

– Mulțumesc, totul arată foarte frumos, spuse Amy.

Bridget se uită la ea, dar nu rosti niciun cuvânt.

– Aia e o jigodie mizerabilă, îi zise ospătărița tinerei sale ajutoare, scărpinându-se la fund în vreme ce vorbea. Cine naiba se crede?

Fata cealaltă clătină din cap.

– Habar n-am, pe bune.

Privirea îi alunecă spre cornurile glazurate, toate acoperite cu răzături de sub unghii, și își promise în gând să nu mănânce de acolo nimic din ce nu era acoperit sau proaspăt făcut.

Cafeneaua începu să se umple.

– Probabil că a sosit un tren, remarcă Amy, în vreme ce intrau clienții care cărau geamantane și saci de voiaj, ținând sub braț ziare îndoite.

Două fetișcane frumușele, fardate și zgomotoase, care nu încetau din chicotit, își lansară comanda.

– Două ceaiuri și două din cornurile alea glazurate, dar repede, fin'că trebe să prindem un tren, spuse cea mai înaltă dintre ele.

– Glazură albă sau roz? întrebă ospătărița, cuprinsă de o antipatie subită față de aroganta pereche.

– Roz! Nu, albă! Nu, stai așa! Îi strigă prietenei sale, care se așezase și ea la masă între timp. Joyce, tu ce ai vrea? Glazură roză sau albă?

– Indiferent care, Sandra, și zi-le că trebuie să prindem trenul.

– Le-am zis, dar nu par să se miște. Întorcându-se către ajutoarea care venea cu ceaiul, se răsti la ea. Ești surdă cumva? Ți-am zis că ne grăbim. N-ai vrea să vă mișcați mai repede?

– Ne mișcăm cât de repede putem!

Ospătărița își pierduse deja cumpătul.

– Două mocăite afurisite, asta sunteți! Întorcându-se spre prietena ei, cea căreia îi spunea Sandra, pufni: Aș fi putut coace prăjiturile și o tavă de pâini în timpul care le ia lor ca să ne servească.

Când ajutoarea văzu că șefa ei era gata să explodeze, se grăbi să pună un ceainic cu ceai și două cești mari pe o tavă, se duse la raftul cu prăjituri și luă un corn cu glazură albă și unul cu glazură roz, apoi îi întinse tava fetei.

– Uite comanda, zise ea. Cele două ceaiuri fac nouă pence. Cornurile glazurate sunt din partea casei.

Fata își zise că era ziua ei norocoasă.

– Asta îmi place mai mult, declară ea, scoțând din poșetă cele nouă pence, cărora le dădu drumul pe tejghea. Dar ți-a luat ceva timp, nu-i așa?

Mușcă o bucată zdravănă din cornul cu glazură roz, după care îl puse pe tavă și se îndreptă spre locul unde o aștepta prietena ei, Joyce.

– Trebuie să le pui la punct din start, îi zise ea tare. Altfel ticăloasele astea te calcă-n picioare.

În spatele tejghelei, ospătărița își amenința ajutoarea că îi va scădea costul celor două cornuri din salariu.

– Ce mama dracului ți-a venit să faci o chestie ca asta? o întrebă ea îmbufnată. Tocmai eram gata să le dau afară.

– Ah! Nu cred că o să mai vrei să faci așa ceva, veni răspunsul timid. Ia privește cum savurează cornurile! Se uită la ele cum lingeau glazura de pe cornuri, înainte de a le înfuleca lacom. Îi creștea inima de bucurie să vadă așa ceva, mai ales că le alesese special pe cele efectiv acoperite cu răzătură de unghii.

Câteva minute mai târziu, cele două fete plecară, după ce își sorbiseră hulpav ceaiurile. În vreme ce ele se grăbeau să iasă, pe lângă ele trecu un bărbat înalt, bine clădit, ce se apropia de patruzeci de ani. *Era Ronnie, fiul mai mic al lui Barney, de această dată arătând bine și mai încrezător în sine decât fusese de o bună bucată de vreme încoace.*

Nu spuse nimic, ci doar dădu din cap în direcția celor două fete, care se uitară la el din cap până-n picioare. Un bărbat arătos reprezenta mereu o atracție pentru ele, nu conta faptul că era mult mai în vârstă.

Sosit la Liverpool cu câteva săptămâni în urmă, Ronnie bătuse în fiecare zi străzile, în speranța că poate ar fi văzut-o pe mama sa trecând pe acolo, sau intrând în vreun magazin ori chiar luând autobuzul. Până atunci nu zărise nici fir de păr de-al ei. Dar nu avea de gând să se dea bătut. Venise acolo cu intenția de a o găsi și să afle de la ea ceea ce dorea. Și nu avea importanță cât de mult îi va fi luat lucrul acesta și nici dacă ei nu îi va plăcea că străbătuse tot acel drum. Nimic nu conta. Avea doar nevoie să știe că ea se simțea bine. Își dădea seama că se purtase rău cu ea, dar tot mai credea că tatăl lor greșise că nu le permisese să îl îngrijească în acea fază terminală a bolii.

Se îndreptă direct spre tejghea.

– Aș vrea o cafea, vă rog. Neagră și tare, spuse el. O, și s-ar putea și o gogoașă?

Ospătărița îl servi repede și după ce el se îndreptă spre o masă, se repezi în spate, unde ajutoarea sa spăla vasele.

– A venit un yankeu, spuse ea, cu ochii măriți și plini de încântare. Ei, nu pare a fi unul din trupele americane, dar oricum, dacă stau să mă gândesc, are un accent ciudat.

– Poate o fi canadian, se aventură fata cealaltă. Seamănă mult între ei.

Deoarece asistaseră și ele la intrarea lui și îl auziseră vorbind, Amy și Bridget îi remarcaseră și accentul.

– Nu sună de parcă s-ar fi născut în America, zise Amy, dar trebuie să fi trăit acolo multă vreme.

La fel ca și celelalte, nu își putea lua ochii de la el și, chiar în clipa aceea, ca și când acesta ar fi simțit că îl privește, se întoarse și îi zâmbi încântător, iar inima lui Amy se zbătu.

– Oh, Doamne! Amy era tulburată. M-a văzut că mă uitam la el!

Bridget nu își amintea ca Amy să se fi înroșit la față așa de tare ca atunci, așa că i-o spuse imediat.

– Este că îți place? o tachină ea. Ei, n-aș putea zice că te condamn pentru asta. E un tip care arată bine. Știi ceva, scumpete? Dacă nu era din străinătate, aș fi zis că l-am mai văzut pe undeva. Oh, bine, sunt pe cale să mă scrântesc la bătrânețe. Uite ce e, de ce nu te-ai duce să îl inviți să stea cu noi? În ochi îi apăru o licărire răutăcioasă. Sunt sigură că se va arunca imediat să prindă nada.

De groaza a ceea ce ar putea face prietena ei irlandeză, Amy se repezi să își strângă cumpărăturile.

– E timpul să plecăm, spuse ea categorică. A trecut deja destul timp de când umblăm pe afară.

– Hei, tu! Ia-o mai încet! Bridget sorbi o înghițitură din ceaiul care se răcise de mult. Nu mi-am terminat încă ceaiul.

Ronnie îşi scoase haina şi şi-o aşeză pe spătarul scaunului. Îşi bău cafeaua dintr-o sorbitură şi se duse să îşi mai ia una. Nu se grăbea deloc să plece. Trebuia să se gândească, să hotărască ce avea de făcut. Împrumutase bani în Boston şi îşi vânduse tot ca să îşi plătească drumul până în Liverpool şi nu îi mai rămăseseră decât câteva lire. Trebuia să găsească o soluţie.

În drumul înapoi spre masa sa, se împiedică de o pungă cu cumpărături a lui Amy şi se sperie când văzu cum cafeaua lui îi împroşca haina acesteia.

– Oh, fir-ar să fie! Scuzaţi-mă! Înşfăcând un şerveţel de pe masa din apropiere, începu să tamponeze cu frenezie petele de pe haină. Nu arată deloc bine.

– E în regulă! Amy îl împinse uşor în lături. O să iasă la curăţătorie, aşa se întâmplă de obicei. Şi în plus, a fost greşeala mea. Mi-am lăsat sacoşele chiar în calea dumitale. Eu sunt cea care ar trebui să îşi ceară scuze.

– Nu, nu, în niciun caz! Nici nu voi să audă de aşa ceva şi pe deasupra îi făcea plăcere să se uite la femeia aceea drăguţă, care nu făcea caz aproape deloc de ceea ce lui i se părea a fi un accident îngrozitor, care l-ar fi putut costa cumpărarea unei haine noi.

– Daţi-mi voie să mă revanşez într-un fel, se poate să vă ofer o cafea? Îşi împreună degetele a rugă. Şi vă promit că nu vă voi mai stropi cu ea!

– Nu, nu, e în regulă, vorbesc sincer!

În toată viaţa ei Amy nu se simţise cucerită de un bărbat în felul în care simţea că o făcuse acesta. Era de parcă l-ar fi cunoscut din totdeauna. „O fi poate din cauza ochilor, se gândi ea, calzi şi zâmbitori, deşi părea trist, ca şi când trecuse printr-o suferinţă îngrozitoare."

– Ei bine, dacă nu îmi permiţi să îţi ofer o cafea azi, ce ai zice de luni? Ne vedem aici, la aceeaşi oră?

Zâmbind calm, Amy îl refuză elegant.

– Nu prea cred, dar mulţumesc oricum.

Dorea aşa de mult să îi accepte invitaţia, dar era nehotărâtă. Nu îl cunoştea. Nu ştia nimic despre el.

– Pricep, răspunse bărbatul şi, în vreme ce cele două femei se pregăteau să plece, le întrebă: Nu ştiţi cumva un loc drăguţ şi rezonabil, unde aş putea sta o vreme cu chirie? Am venit din State nu de mult şi locul în care stau este prea scump. Vedeţi, urmează să mai rămân ceva vreme în Liverpool, aşa că mă gândesc că mi-ar conveni mai mult un locşor mai modest, mi s-ar potrivi mai bine şi poate chiar aş avea ocazia să găsesc ceva onorabil de lucru.

Bridget îl întrerupse:

– Ce fel de lucru?

– Ideal ar fi la o fermă, răspunse el. La asta mă pricep cel mai bine, dar mă pot adapta la orice e nevoie.

Lui Bridget îi veni o idee.

– O să ţin minte, promise ea. Dacă apare ceva, o să-ţi las un bilet la fata de la tejghea, de la care să îl ceri când mai dai pe aici.

– Oh, aşa o să fac. Pentru Ronnie, orice ocazie de a câştiga un ban cinstit era minunat. E foarte frummos din partea dumitale, mulţumesc.

– Nu promit nimic, fără supărare!

Între timp Amy îşi frământa creierul ca să găsească un loc în care ar fi putut sta şi care să nu îl decaveze financiar.

– Există o pensiune mică şi plăcută pe Preston New Road, îi spuse ea. Nu este nimic extraordinar, dar e curat şi acceptabil ca preţ, şi servesc şi un mic dejun minunat. Au o firmă deasupra intrării, *Belmont's Boarding House.*

– Mi se pare ca un bilet la loterie! El zâmbi cu îndrăzneală. Şi acum îmi poţi spune cum te cheamă? La urma urmelor, te-am stropit cu cafea şi ţi-am distrus haina!

Amy se înroşi din nou violent, nu pentru prima oară în acea zi.

– Dar nu mi-ai distrus deloc haina! protestă ea. Chiar se va rezolva, sincer. Dar nu prea era sigură de asta. Zâmbi cu timiditate. Acum trebuie să plecăm.

Ronnie fu dezamăgit.

– La revedere, doamnelor! Mă numesc Ronnie, apropo.

– Iar eu Amy, zise ea încet. Şi ea e Bridget.

– Respectele mele, Bridget şi Amy! În vreme ce Amy se întorcea să plece, el îşi înclină capul, ca să o privească în faţă. Indiferent de direcţia în care s-ar fi întors, nu ar fi putut scăpa de ochii lui, zâmbitori şi scrutători, nici dacă ar fi vrut. Ne vom mai vedea deci? întrebă el plin de speranţă. Luni – aici, la aceeaşi oră?

Amy ezită. Vai! Îşi dorea să îl revadă. Se simţi stânjenită. Dacă va fi doar ea cu el, nu ar şti ce să spună, aşa că hotărî să îl refuze.

– Regret, dar nu pot, minţi ea. Dar sper că te vei descurca bine cu închirierea locuinţei.

Ajunsă afară, Amy se uită în urmă şi îl văzu pe Ronnie privind după ea, cu dezamăgirea citindu-i-se pe chip. Ea dădu din umeri în semn de scuză şi, când el îi zâmbi trist, ea simţi o urmă de regret. Nu avusese de gând să îl întristeze, pentru că deja simţise cât era de singur.

– Nu-ţi place de el? o întrebă Bridget.

– Ba da, îmi place, dar...

– Eşti o proastă, asta eşti! Bridget văzuse vraja care se ţesuse între Amy şi Ron. Când între doi oameni străini ţâşnesc scântei cum vi s-a întâmplat vouă e un lucru foarte deosebit şi preţios. Se întâmplă doar o dată în viaţă şi tu tocmai ai ratat ocazia asta, ca şi când nu ar fi fost nimic. Zi-mi ce rău ţi-ar fi putut face dacă vă vedeaţi din nou? O flecăreală la o ceaşcă de cafea, într-un loc public! E puţin probabil să te fi omorât în faţa atâtor perechi de ochi băgăcioşi! Am dreptate sau nu?

– Nu, cred că nu s-ar fi întâmplat aşa ceva.

Aceleaşi gânduri îi trecuseră prin minte şi lui Amy.

– Atunci de ce te temi, pentru numele lui Dumnezeu?

– Nu de asta mă tem, o asigură Amy, ci de ceea ce ştii şi tu la fel de bine: amuţesc când am de-a face cu un bărbat străin. N-aş şti ce să spun. Poate că în clipa în care aş deschide gura, ar rupe-o la fugă de parcă i-ar fi luat pantalonii foc.

– Acum nu a făcut o chestie ca asta.

– Las-o baltă, Bridget. Nu mă simt în largul meu în preajma bărbaţilor. Niciodată nu m-am simţit.

– Ah, sigur. Asta-i doar din cauză că nu ţi-ai acordat timp să îi cunoşti.

Mai merseră o vreme, când Bridget scoase brusc un ţipăt.

– Iisuse! Acum uite ce am ajuns să fac din cauza ta! exclamă ea. Eram aşa de fermecată de voi doi că mi-am lăsat poşeta pe masă!

Amy fu îngrozită.

– Rămâi aici! Alerg înapoi şi ţi-o aduc!

– Nu, stai tu şi păzeşte sacoşele cu cumpărături. N-o să-mi ia decât un minut sau două.

Când Bridget intră pe uşă, Ronnie tocmai pleca.

– Ziua bună din nou. Uitându-se peste umărul ei, se uită pe stradă în căutarea lui Amy.

– Nu e cu mine, îl lămuri Bridget. Uite ce, n-am mult timp la dispoziţie. M-am întors să îţi zic ceva. Văzând că cele două ospătăriţe îşi întinseseră gâturile, îşi coborî vocea până la şoaptă. E vorba despre Amy.

– Ce e cu ea?

– O să te vadă, aşa cum ai zis, luni după-amiază, la aceeaşi oră.

Faţa i se lumină de un zâmbet.

– E adevărat?

– Da. Dar nu aici. La colţul străzii George există o ceainărie. Acolo o să vă vedeţi.

Se întoarse să iasă, cu un sfat de despărţire.

– Fii bun cu ea. A fost mereu timidă în preajma bărbaţilor.

– Cu mine va fi în siguranță. Oh, și îți mulțumesc mult... Abia acum își dădu seama că fusese atât de preocupat să afle numele lui Amy, că îl uitase cu totul pe al însoțitoarei sale.

– Bridget, completă ea prompt. Nu se simți deloc jignită, dar se amuză în sinea ei.

– Ei bine, mulțumesc, Bridget!

În vreme ce se îndrepta spre Amy, care stătea lângă zidul unui magazin, își aduse aminte brusc de poșetă, pe care o ascunsese în buzunarul hainei. O scoase și o ținu în sus, simulând un oftat de ușurare.

– Am găsit-o! strigă ea. Sigur că afurisenia asta mică era chiar acolo unde o lăsasem.

– L-ai văzut? întrebă Amy.

– Da.

– Și a pomenit de mine?

– Vezi să nu! de ce Dumnezeu ar fi trebuit să zică ceva de tine, după ce i-ai întors spatele în felul în care ai făcut-o?!

Amy nu răspunse. Privind înapoi, văzu că americanul părăsea cafeneaua și deja își regreta hotărârea pripită de a nu-l mai vedea.

– Ah, ce căscată sunt! spuse Bridget, în vreme ce urcau în autobuz.

– Ce s-a mai întâmplat?

– Deux-pièces-ul!

– Care deux-pièces?

– Ăla pe care l-am văzut în vitrină, la Able. Aveam de gând să mă întorc înapoi după el, dar am uitat. Nu contează, o să fie altă dată și când o să merg să-l probez, o să-mi zici cum îmi vine.

Amy încuviință, cu gândurile aiurea, deoarece mintea îi era la cele petrecute, la *el.*

– Rămâne stabilit atunci. Bridget se felicită în sinea ei pentru ideea care îi venise. Ne ducem acolo luni. Vom stabili toate întâlnirile luni dimineață și îi las instrucțiunile lui Jackie. Apoi ne luăm liber câteva ore după-amiază. E totul în regulă, Amy? Îți convine treaba asta?

Fără să fi ascultat totul, Amy fu de acord cu ea.

– Cum zici tu, Bridget, răspunse ea nervoasă. Cum zici tu.

*

Luni dimineață, Bridget își puse treburile la punct în jumătate din timpul care-i era necesar în mod obișnuit.

– Fă-te-ncoa, Jackie! Îi dădu femeii un teanc de documente. Ai totul aici, așezat în ordine. Ce ai de făcut e să te asiguri că treaba merge conform însemnărilor. A, și zi-i lui Maureen să poarte costumul oficial la consfătuire. Nu poate însoți pe cineva cu o funcție oficială în rochie cu decolteu adânc, așa cum a purtat ultima oară. Se încruntă. I-am dat un avertisment, așa că ar trebui să țină cont de asta. Însă asigură-te, în orice caz. Verific-o. Încep să am dubii în privința felului ei de a raționa din ultima vreme.

Îi mai dădu câteva instrucțiuni înainte de a pleca.

– Spune-i lui Annie ca diseară să îmbrace rochia ei cea nouă, pentru dineul de la Societatea Juriștilor. S-ar putea să fie și oameni care au participat la cel de luna trecută și să observe că poartă tot rochia aia neagră.

După ce se ocupă de toate, se îndreptă cu pași mari spre biroul lui Amy.

– E timpul să plecăm, spuse ea.

Amy murmură dezaprobator:

– Nu poate aștepta până mâine sau până miercuri? Am toate astea de rezolvat. Arătă spre un registru mare îmbrăcat în piele de pe biroul ei. Mai sunt de dat niște telefoane în diferite locuri și nu am stabilit nici jumătate din întâlnirile de săptămâna viitoare.

– Lasă asta în seama lui Jackie. Am instruit-o deja. Știe ce e urgent și ce poate fi lăsat pe altă dată. Bridget îi dădu un ghiont. Haide, mișcă! E timpul să plecăm.

– Oh, Bridget, chiar trebuie ?

Zece minute mai târziu, amândouă se aflau într-un taxi care se îndrepta spre centrul oraşului. După aceea, o luară drept spre magazinul lui Able, de pe High Street, unde Bridget făcu un adevărat spectacol din probarea deux-pièces-ului.

– Ei, ce părere ai? o întrebă ea pe Amy, după ce se răsuci de două ori în loc, ca să îi dea ocazia să o admire.

– Îți vine bine. Amy se gândi că jacheta de un verde-închis i se potrivea, iar fusta lungă, evazată stătea frumos pe silueta cu rotunjimi a patroanei sale.

– Pot să îl returnez, dacă cumva mă răzgândesc? îl întrebă Bridget pe ajutorul de vânzări.

– Desigur.

Aşa că îl cumpără. Patruzeci şi cinci de lire sterline – nu era prea rău. Era bine croit şi se aşeza cum trebuie.

– Poate ar trebui să cumpăr şi nişte pantofi care să se asorteze, zise ea şi amândouă porniră într-un alt tur al magazinelor.

Cu ochii pe ceas, Bridget o conduse pe Amy pe George Street. Când treceau pe lângă ceainărie, o lovi brusc setea.

– Avem timp să bem un ceai? întrebă ea.

– În regulă! Dar atunci renunțăm la pantofii tăi, se necăji Amy. Mă aşteaptă o grămadă de treabă.

Bridget intră prima. Se uită de jur împrejur, dar *el* nu se afla acolo.

– Doar o ceaşcă de ceai, aşa-i, Bridget? o întrebă Amy.

– Mulțumesc, iubire! Da, doar o ceaşcă. Se uită la ceas. Mai erau cinci minute. „Grăbeşte-te, Ron! spuse ea în gând. Nu o să fiu în stare să o prostesc prea mult timp."

Amy tocmai adusese ceaiurile şi începuseră să discute, când Bridget îl văzu intrând.

– Ei, asta nu mi-aş fi imaginat-o niciodată! Simulând uimirea, sări de pe scaun şi îl strigă. Ron! Ce minunat să te vedem din nou!

Ronnie veni spre ele, fără să-şi ia ochii de la Amy.

– Bună ziua din nou, Amy!

Surprinsă că el îşi amintise numele ei, Amy dădu din cap.

– Bună! zise ea cu timiditate.

Când o privea în felul acela, îşi simțea părul de pe ceafă furnicând-o şi abia de putea să respire.

– Îmi permiteți să stau cu voi? Îi simțise nervozitatea şi se gândi că cel mai bine ar fi fost să ia lucrurile încet. O plăcea atât de mult, încât să o sperie era ultimul lucru pe care şi l-ar fi dorit.

– Îți aduc eu o cafea neagră, se oferi Bridget, care îşi aminti ce băuse el data trecută. Tu ia loc.

De la tejghea, se întoarse ca să se uite la ei şi îi văzu discutând încet. Amy era evident nervoasă, dar părea să se calmeze grație comportamentului firesc şi relaxat al lui.

– Oh, Amy, scumpa mea... Sper ca el să fie alesul, murmură ea.

I-ar fi făcut bine bătrânei sale inimi să o vadă pe Amy aşezată la casa ei, cu cineva care să aibă grijă de ea şi să o iubească după cum merita.

În vreme ce aşeza cafeaua pe masă, se uită afară prin fereastră şi exclamă:

– Na beleaua! Uite-acolo, e Robert Clark! Încerc de o veşnicie să dau de el. Scuzându-se, le spuse lui Amy şi lui Ronnie: Trebuie să plec. Categoric că nu vreau să îl scap din ochi.

Când Amy dădu să se ridice, Bridget o împinse înapoi.

– Nu, tu rămâi, draga mea. Doar schimb două vorbe rapid cu Robert şi vin înapoi. Beți-vă băuturile în linişte amândoi, nu e nicio grabă!

Acestea zise, se grăbi să iasă. Se ascunse după colț câteva minute, apoi se furişă ca să tragă cu ochiul prin vitrină, încântată să-i vadă pe cei doi încă vorbind, iar pe Amy părând mult mai calmă în compania lui.

Plecă, foarte mulțumită de sine însăși. „Oh, Amy, scumpa mea, în mod sigur mă încearcă presentimentul începutului a ceva minunat!"

*

Trecuseră două ore și se întunecase, când Ronnie o conduse pe Amy spre cea mai apropiată stație de taxiuri. Pe drum, îl auziră pe vânzătorul ambulant de ziare strigând titlurile ziarelor de seară:

– Femeie pescuită din râu... poliția suspectează o crimă!

– Crimă! exclamă Amy. Doamne, dar asta-i îngrozitor!

Ronnie îi spuse să nu se îngrijoreze.

– Pentru că de acum încolo voi avea grijă de tine... Asta doar dacă îmi dai voie.

– Îmi pot purta și singură de grijă, răspunse ea.

– Deci vrei să zici că nu ai nevoie de mine?

Ea îl privi cu un zâmbet de mulțumire pe chip:

– Nu, nu asta am intenționat să zic. De fapt, chiar ar fi frumos să am pe cineva care să îmi poarte de grijă. Dar abia ne cunoaștem, așa că să lăsăm lucrurile să meargă de la sine, îl avertiză ea totuși.

– În regulă! Dacă asta vrei tu...

După o vreme, el îi simți degetele strecurându-se în palma sa și fu cuprins de emoție. Fiecare fibră a ființei sale îi spunea că Amy era femeia pe care o așteptase și dintr-odată viața lui căpătă un sens.

Când ajunseră la primul taxi, șoferul acestuia citea *Ecoul*, la lumina becurilor ce licăreau pe stâlpii de pe stradă.

– Urâtă afacere, spuse el, ridicând ziarul. Sărmana femeie a fost împinsă în fluviul Mersey și s-a înecat. După spusele lor a fost lovită zdravăn. Nu pot spune cu certitudune, dar trebuie să fi fost vreun dement pus în libertate.

Ronnie îl admonestă:

– Nu prea cred că doamna dorește să audă toate astea.

– O, scuze, camarade! Împăturindu-și ziarul, șoferul răsuci cheia de contact. Încotro, domnișoară? întrebă el.

Ron o văzu pe Amy în siguranță în taxi.

– M-aș simți mult mai bine dacă mi-ai permite să te însoțesc până acasă, îi sugeră el îngrijorat.

Amy nu răspunse, dar când ea bătu ușor cu palma pe bancheta de alături, el nu pierdu timpul și urcă. Amy își dădu adresa din Penny Lane și taxiul porni.

– Dacă nu e cu supărare, cred că ați făcut un lucru bun oferindu-vă să o însoțiți pe doamna până acasă, zise taximetristul. Vreau să zic că, din câte cunosc, s-ar putea ca ucigașul să fie în căutarea următoarei victime.

– Destul! Ronnie se aplecă în față. Ți-aș fi recunoscător dacă nu ai alarma-o pe doamna. Oriunde se va fi aflând dementul tău și indiferent ce intenționează să facă, nu îmi imaginez că e probabil să se atingă vreodată de viețile *noastre*.

– Nu se știe niciodată, veni răspunsul sec. Nu se știe niciodată.

*

În mod cu totul întâmplător, taximetristul avea dreptate, iar Ronnie se înșela.

Deoarece chiar în acel moment, „dementul" care o înecase pe Patsy Monk stătea la pândă nu prea departe, mai hotărât ca oricând să dea de urma lui Lucy Baker și să o găsească.

CAPITOLUL DOUĂZECI

Până seara târziu, vestea despre uciderea lui Patsy Monk se discutase pretutindeni, în aproape tot Liverpoolul.

La locuința ei, nu prea departe de locul în care Ronnie și Amy urcaseră în taximetru, Lizzie Monk era ca un animal în cușcă, plimbându-se în sus și în jos, îngrozită și îndurerată. Se gândea la Edward Trent, dar își spunea că poate avea el o gură ticăloasă și nu o plăcea pe Patsy, dar nu ar fi omorât-o niciodată.

Cerându-i să stea jos, inspectorul îi pusese mai multe întrebări. Când o văzuse Lizzie ultima oară pe Patsy? Exista cineva care să fi avut pică pe sora ei?

– Gândește-te bine! o îndemnase acesta. Căutăm un asasin periculos. Dacă poți să îți amintești ceva despre prietenii ei... orice lucru, oricât de mic, care ți se pare nesemnificativ?

– Nu! Lizzie începuse să pășească iar încolo și încoace. V-am răspuns deja la toate întrebările. Pentru numele lui Dumnezeu, de ce nu mă lăsați în pace?

Inspectorul își dădu seama cât era de obosită și de îndurerată. Se uită la tânărul lui coleg, care dădu din cap aprobator și hotărî că, cel puțin pentru moment, era de ajuns.

Până acum, nu avea niciun motiv să creadă că Lizzie ar fi fost implicată în vreun fel în moartea surorii ei, Patsy.

– Foarte bine, te vom lăsa în pace, îi spuse el lui Lizzie. Dar s-ar putea să mai avem o discuție, așa că nu pleca prea departe. Între timp, dacă te mai poți gândi la ceva...

– Nu știu nimic, răspunse ea obosită. V-am spus tot ce știu.

– Dorești cumva ca o polițistă să stea cu tine pentru o vreme? Dacă e nevoie, pot să aranjez asta.

– Nu. O să fie totul în regulă. Mă simt mai bine singură.

După ce aceștia plecară, îi urmări cu privirea pe fereastră, în vreme ce se urcau în duba poliției și porneau, cu farurile aprinse făcând cercuri stranii în fața lor, pe șosea.

– Drum bun și cale bătută!

Nu o vor lăsa în pace. De ce ar mai trebui să se întoarcă? Totul devenise de nesuportat, era prea mult pentru ea!

Trăgând perdelele la loc, se duse la bufet și luă o sticlă de whisky și un pahar. Își umplu paharul și se duse lângă șemineu, urmărind cu privirea tristă cum izbucneau flăcările, care se micșorau apoi în drumul pe horn în sus.

– Trent, ticălosule, dacă tu ești cel care i-a făcut rău, jur pe bunul Dumnezeu că te distrug.

Luă o înghițitură de alcool, tuși și înjură, apoi mai trase o dușcă, pe care o scuipă în foc, trăgându-se brusc înapoi când flăcările se înteţiră.

Se gândi la sora ei, zbătându-se în apă, poate chiar strigând-o și inima i se frânse de durere. Își reluă mersul încolo și-ncoace, apoi își mai turnă o altă porție de whisky și bău cu grijă din ea. Durerea păru oarecum să i se mai aline, dar nu de-adevărat. Cineva o ucisese pe Patsy. Oare îl cunoștea pe acel cineva și se certase cu el? La urma urmelor, de ce nu ar spune-o, Patsy avea o limbă ascuțită uneori. Cine ar fi putut s-o ucidă? Și de ce?

– Tu ai făcut-o, Eddie? Își apăsă fața de perdele și se uită în jos, pe stradă. Tu mi-ai ucis sora?

Mai trase încă o dușcă de băutură.

– Unde ești? Afară, cu o altă amărâtă de femeie care nu bănuiește nimic?

Într-un acces de furie, aruncă paharul de-a curmezișul camerei. Acesta se izbi de perete și se făcu țăndări pe podea, iar lichidul din el fu absorbit de covor.

Biata Lizzie se prăbuşi suspinând în fotoliu şi îşi acoperi faţa cu mâinile tremurătoare.

– Îmi pare rău, Patsy! izbucni ea în plâns. Dumnezeu să mă ajute, îmi pare aşa de rău!

*

Vestea se răspândi pretutindeni. Oamenii vorbeau despre asta pe străzi, în casele lor, îngrămădiţi în jurul radiourilor şi în cârciumile din Liverpool. Dar unii oameni încă nu auziseră despre femeia care fusese pescuită din râu. În această categorie intrau cei care lucrau în schimbul de noapte, care acum abia ieşeau din aşternuturi, cei grav bolnavi sau beţivii care avuseseră o aventură amoroasă mai devreme, în dimineaţa acelei zile. Printre aceştia din urmă se număra şi Edward Trent. După ce buzunărise vreo doi fraieri, îşi înghesuise în portofelul propriu câteva lire sterline şi se simţea de parcă era buricul pământului.

– Ne mai vedem altă dată, scumpete!

Ieşi împleticindu-se din casa terasată, după ce îi mai dădu femeii dinăuntru un ultim sărut dulceag şi apoi o porni la drum pe străzile întunecate, chicotind şi felicitându-se singur. „Încă te mai pricepi, camarade! se gândi el plin de mândrie. Nu există nicio fustă care să îţi poată rezista *ţie*!“

Se opri brusc. Îngustându-şi ochii înroşiţi, se uită atent la titlurile de pe standul de ziare:

FEMEIE DIN PARTEA LOCULUI GĂSITĂ ÎNECATĂ
CONFORM POLIŢIEI CRIMINALUL SE AFLĂ ÎNCĂ ÎN LIBERTATE

Cuprins de groază, mintea i se umplu cu secvenţe ale întâmplărilor din noaptea aceea. O văzu pe Patsy luptându-se în apă, implorându-l s-o ajute. Îşi aduse aminte cum smulsese scândura de la locul ei şi i-o aruncase în cap într-un moment de furie de beţiv cuprins de nebunie.

Şi fu înspăimântat.

Îndreptându-se direct spre Dock Lane, se uită mereu cu atenţie în jur, mai agitat decât fusese vreodată în viaţa lui.

Lizzie îl văzu venind, îi recunoscu trupul masiv, felul în care mergea ţanţoş, de parcă se îndrepta spre un loc salvator. Luându-l prin surprindere, deschise uşa cu o smucitură şi se aruncă asupra lui.

– Tu ai făcut-o? ţipă ea. Tu ai ucis-o, tu, nenorocitule? Suspinând şi gâfâind, îi zgârie faţa cu unghiile, până când el reuşi să o prindă de încheieturi şi o împinse înapoi în cameră.

– Tacă-ţi gura, vacă proastă! Închise uşa cu o lovitură de picior. Vrei să ajung la spânzurătoare, de strigi să te audă toată lumea? Trezit brusc la realitate, o propti de perete. Nu crezi cu adevărat că eu am ucis-o, nu-i aşa?

– Nu mai ştiu nici eu ce să cred! rosti ea înăbuşit. Cei de la poliţie nu-mi dau pace deloc. Le-am zis că nu ştiu nimic, rosti ea precipitat, dar insistă să vină din nou...

El o azvârli într-un scaun.

– Încetează să te smiorcăi, femeie! Povesteşte-mi exact ce au zis ăia de la poliţie.

Ea îi spuse că inspectorul îi ceruse să îi raporteze orice crede că ar putea să îi ajute să dea de urma criminalului.

– Nu i-ai făcut niciun rău lui Patsy? îl întrebă ea implorator. Spune-mi că nu tu ai făcut asta.

– Bineînţeles că nu, răspunse el, redevenind binevoitor. Luând-o pe Lizzie în braţe, o legănă uşor. Nu-mi plăcea, asta o ştiai de mult... Îl izbi brusc un gând îngrozitor. Nu le-ai spus celor de la poliţie că ne-am certat, eu şi sora ta – nu le-ai zis asta, aşa-i?

– Nu. Nu le spusese nimic, deoarece încă îl mai iubea, Domnul s-o ierte. Dar dacă el o ucisese pe Patsy, atunci era o altă poveste. Nu vreau să cred că tu ai fost ăla, i se confesă ea cu ochii în lacrimi, dar ştiu cât de mult o urai. Eddie, habar n-am pe cine sau ce să cred. Capul îmi pocneşte aşa de tare, că simt că mă apucă nebunia.

– Sssst! O sărută pe creştetul capului. Aşa cum am zis, nu-mi păsa mult de Patsy, n-aş pretinde niciodată aşa ceva, dar pentru numele lui Dumnezeu, ce te-a făcut să te gândeşti că aş fi putut să îi fac un asemenea lucru? Să o înec ca pe un şobolan bolnav... pocnind-o în cap când se ruga să fie ajutată. Ce fel de monstru ar trebui să fiu ca să fac un asemenea lucru îngrozitor ca ăsta, hai?

O simţi înţepenindu-i-se în braţe şi îşi dădu imediat seama de ceea ce făcuse.

– Asta ţi-a scăpat, aşa-i? o întrebă el cu viclenie. Aşadar, habar n-aveai de asta?

Când ea încercă să se elibereze din strânsoarea lui, o îmbrăţişă şi mai tare.

– Prostul de mine! râse el. M-a luat gura pe dinainte!

– TU! Nici ea nu ştia de unde, găsi forţa de a se desprinde din braţele lui. TU AI UCIS-O... *în felul ăsta*?

Cuvintele lui o făcură să vadă scena cu ochii minţii şi aceasta o înnebuni. Tristeţea se transformă în furie. Începu să îl pocnească cu pumnii, ţipând, dorind să îi facă rău aşa cum îi făcuse el lui Patsy.

El se repezi la ea ca un nebun, lovind-o cu pumnii încleştaţi, izbind-o de mobilă, ridicând-o şi doborând-o din nou, până când, plină de sânge şi de lovituri, ea rămase întinsă pe podea, cu nasul spart, cu dinţii din faţă rupţi şi ochii umflaţi, gata să-i iasă din cap.

Trent se uită la ea şi râse dispreţuitor. Şi când încetă să mai râdă, o avertiză ameninţător:

– Dacă aflu că ţi-ai dat drumu' la gură la poliţie sau faţă de oricine altcineva – *oricine* – mă întorc ca să te termin... exact la fel cum am dat-o gata pe soră-ta. Trent nu cunoştea nici mila, nici compasiunea. *Mă auzi?*

Cu mâinile ridicate ca pentru a se proteja, ea dădu din cap în semn că a priceput. Din gură îi picura sânge.

– Ce fată de treabă! Îi înşfăcă poşeta şi i-o goli, lăsându-i doar câţiva şilingi. Ţi-ajunge ca să îţi iei valea de aici, cu cât mai repede, cu atât mai bine, dacă pricepi ce vreau să spun.

După aceea se duse în bucătărie, unde se îndopă cu mâncare, înainte de a pleca.

– Nu uita ce ţi-am zis, Lizzie, fato! spuse el cu răceală. Doar un singur cuvânt şi ştii ce o să se întâmple!

Temându-se pentru viaţa ei, mai rămase o vreme nemişcată, după ce el ieşi pe uşă, o vreme ce i se păru o veşnicie. Auzi orologiul bătând orele care treceau. Pierzându-şi şi recăpătându-şi cunoştinţa, nu îşi mai dădu seama de timp sau de loc, şi nici măcar dacă mai era vie.

După o vreme se târî până la fotoliu şi reuşi să se ridice în picioare, ţinându-se de el. Cu un mers nesigur, se duse la baie, se spălă, se schimbă şi se aranjă cât de bine putu.

Revenită în dormitor, luă o valiză mică din şifonier, o umplu cu câteva lucruri şi plecă.

Nu ştia încotro s-o apuce ori cum se va descurca odată ajunsă acolo. Tot ce ştia era că, dacă rămânea, el s-ar fi întors. Dacă ar fi vorbit, el ar fi aflat şi ar fi ucis-o, la fel cum îi ucisese sora, pe Patsy.

Aşa că plecă, pe cât de în tăcere şi de repede îi permiteau rănile.

Fiindcă, aşa cum îi prezisese Patsy, Edward Trent îi distrusese viaţa din nou.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI UNU

– Cară-te de-aici, diavol împuţit!

Corpolentul proprietar al măcelăriei aflate la câteva străzi distanţă de Dock Lane îşi deschisese uşa şi îl găsise pe Edward Trent întins pe veranda sa, zăcând în propria-i vomă.

– Valea! Dă-i drumu' de-aici. N-am nevoie de tipi ca tine pe proprietatea mea.

Cum Trent nu făcu nicio mişcare, măcelarul îl împunse tare cu capătul aspru al măturii.

– Cară-te, beţiv nenorocit... DĂ-I DRUMU' DE-AICI!

Deschizând doar un ochi, Trent se rostogoli prin voma proprie şi se ridică în picioare:

– Ce dracu' se-ntâmplă cu tine? Ochii lui injectaţi de sânge întâlniră expresia dezgustată de pe chipul celuilalt bărbat. Nu poa' un amărât de tip să-şi pună capu' jos pentru o noapte, fără să fie împuns şi împins ca să se trezească?

Uriaşul îi mai dădu una cu măturoiul.

– Du-te de-aici, ticălosule, sau te fac să vezi stele verzi.

– Cu cine dracu' crezi că vorbeşti, ai? Trent se îndreptă ca să riposteze, dar văzu gâtul gros, musculos al celuilalt bărbat. În zilele mai bune nu ar fi stat mult pe gânduri înainte să sară la beregata lui, dar simţindu-se secătuit de o noapte de sex desfrânat şi băutură fără măsură, nu mai avea nici voinţa, nici puterea de a-şi încerca pumnii, mai ales cu un bărbat de mărimea unui bou. În regulă, în regulă, ţine-ţi nervii în frâu. Tuşi şi scuipă. Lasă-mi măcar un minut, să mă dezmeticesc.

– Dezmeticeşte-te în altă parte. Cu un brânci puternic, măcelarul îl azvârli pe trotuar, unde căzu pe spate. Dacă te mai văd vreodată prin părţile astea, o să ai parte de mai mult decât o mătură. Te ciopârţesc ca pe carne!

Intră în casă, încă bombănind şi înjurând, ca să se întoarcă aproape imediat cu o găleată de apă, pe care o aruncă şi peste vomă, şi peste Trent.

– Asta ar trebui să spele o împuţiciune ca tine!

Râzând, se duse înapoi, în casă, trântind uşa după el, lăsându-l pe Trent în stradă, cu apa prelingându-se pe el.

Îndreptându-se spre o toaletă publică, se uşură şi după aceea se spălă pe mâini şi pe faţă la o chiuvetă. Îşi netezi părul cu palmele, îşi îndreptă gulerul cămăşii şi se aranjă cât de bine putea pentru următoarea escală.

– E vechiul tău iubit pierdut de mult, Lucy dragă, fredonă el uitându-se în oglindă. Până acum nu am fost în stare să te dau gata, dar o s-o fac, drăguţa mea. După ploaie vine soare. N-o să renunţ până când nu te găsesc.

Cu o zi înainte, Trent făcuse o excursie la Overhill Farm, ca să afle despre stăpânii locului. Avusese un adevărat şoc auzind de la tutungiul satului că Lucy se mutase în sud cu mulţi ani în urmă. Omul care îi vânduse pachetul de ţigări părea să sugereze că fusese implicată într-un soi de scandal, dar Trent nu putu să afle mai multe despre asta. Începuse una dintre durerile lui de cap şi apropierea râului în care se înecase fiul său făcea ca zgomotul să îi ajungă la creieri, la fel ca sunetul apei din acea noapte îngrozitoare şi trebuise să părăsească magazinul în mare grabă.

„Poate că Lucy venise înapoi, îi trecu lui prin minte. Înapoi, în Liverpool, de unde era de fel. Dar unde s-ar fi putut duce?" Gândul îl izbi ca lumina unui fulger. *În casa irlandezei, unde altundeva?!*

Următoarea oprire fu la vechea locuință a lui Bridget, bordelul de pe Viaduct Street, numărul 23.

Bătu la ușă până când ieși o fetiță.

– Vă pot ajuta cu ceva? întrebă ea politicoasă.

– Vreau să vorbesc cu Bridget, mârâi el. Zi-i că sunt în căutarea unei vechi prietene și socot că ea e singura care mă poate ajuta.

Încruntându-se, fata dădu să închidă ușa.

– Aici nu locuiește nimeni cu numele de Bridget.

Trent își vârî piciorul prin deschizătura ușii.

– Nu te cred. Își aplecă capul spre ea. Cel mai bine ar fi s-o aduci încoa', o amenință el. Fin'că dacă n-o faci, s-ar putea să intru cu forța. Așa că mișcă-te iute și fă ce ți-am zis.

Din ce în ce mai speriată, fata începu să îl convingă:

– Ți-am zis că nu e nimeni aici cu numele ăsta. Acum pleacă, te rog! Încercă din nou să închidă ușa și din nou el o opri, când ea începu să strige după ajutor. Tăticule! Vocea fetiței răsună în toată casa. Tati! E un bărbat aici și nu vrea să plece!

Auzind pașii puternici care coborau scările, Trent hotărî s-o ia la picior. Omul putea să îl reclame la poliție și să vină să îl aresteze – și apoi cine știe ce s-ar mai fi întâmplat.

Prinzând-o pe fetiță de guler, îi spuse acesteia cu glas aspru:

– O să aflu eu dacă m-ai mințit și jur că o să mă întorc să te pedepsesc.

Cu toate acestea, comportarea fetiței îi strecură în minte bănuiala că ea s-ar fi putut să aibă dreptate și, dacă era așa, atunci se afla într-o adevărată fundătură cu căutarea lui Lucy.

În vreme ce se îndepărta în goană, o putu auzi pe fată plângând în hohote, apoi un bărbat care striga după el, în vreme ce o luase la fugă după el:

– Hei, tu! Întoarce-te imediat!

La capătul străzii, Trent se uită în urmă și îl văzu pe bărbat câștigând teren, așa că intră iute ca săgeata într-o fierărie și când își văzu urmăritorul trecând de magazin, se strecură afară cu precauție, după care o tăie pe o alee și continuă să meargă ieșind din raza vizuală a acestuia.

La scurt timp după această întâmplare, se refugie într-o cârciumă, în căutare de bere, și se așeză la fereastră, dând pe gât halbă după halbă.

– O s-o găsesc eu, o să vedeți voi dacă n-o fi așa! zicea el oricui l-ar fi ascultat. De data asta nu mai scapă de mine.

Cu ochii încețoșați și incoerent, fără nimeni care să ia în seamă bălmăjeala lui, aruncă o privire pe fereastră. *Și în clipa aceea a văzut trecând pe acolo o femeie înaltă, cu un mers hotărât și un chip frumos. O femeie care îi trezi amintiri aflate undeva, în adâncul minții sale.*

Era mai în vârstă decât și-o aducea aminte, dar exista ceva – mersul, profilul – ceva ce recunoscu, în pofida anilor care trecuseră. Și atunci realiză brusc că semăna cu Vicky Davidson, soția lui Barney și o prietenă dragă a lui Lucy. În sat i se spusese că Vicky și familia ei părăsiseră Anglia și emigraseră în America. Atunci oare ce căuta ea aici?

Cu o emoție crescândă, ieși din crâșmă și se luă după femeie, convingându-se din ce în ce mai mult că era chiar Vicky Davidson.

Fără să știe că era urmărită, Vicky intră într-o agenție imobiliară din josul străzii și luă loc într-un fotoliu din fața unui birou.

– E gata totul? îl întrebă ea pe un tânăr care stătea de partea cealaltă.

Acesta o salută zâmbind.

– Casa vă aparține, pentru suma de douăsprezece mii de lire sterline. Îi înmână cheia, împreună cu un plic. Felicitări, doamnă Maitland.

Cu mâinile în buzunare și șapca trasă în jos, până deasupra ochilor, Edward Trent intră agale în birou și se fâțâi pe acolo, de parcă nu ar fi avut nicio grabă, studiind lista cu vânzări prinsă în perete. Iar când tânărul îi promise că se va ocupa curând de el, abia dădu din cap și se uită în altă parte, și nimeni nu își dădu seama de adevăratele sale intenții, chiar dacă avusese o tresărire ușoară auzindu-l adresându-se femeii cu „doamnă Maitland".

– Sunteți prima persoană care să vină să cumpere din nou o casă în care a locuit cu ani în urmă, îi spunea tânărul lui Vicky. Trebuie să fi iubit locul acesta foarte mult.

– Oh, da, într-adevăr. Vicky se duse cu gândul înapoi, la zilele fericite din mica reședință de fermă, când i se născuseră copiii și mult adoratul ei Barney se aflase împreună cu ea. Nu avuseseră nicio grijă în vremurile acelea. Paradisul pierdut, într-adevăr!

Părea că nimic din toate acestea nu se întâmplau cu adevărat. Era de parcă se întorsese într-un timp atât de îndepărtat de parcă nu existase niciodată. Și, chiar dacă existase, era depozitat acolo – în inima ei, în mintea ei și în suflet. Aflat în siguranță în străfundurile memoriei.

Chiar din primul moment când revenise în acea parte a lumii, se simțise instinctiv de parcă i-ar fi aparținut. Străzile prăpădite, avariate de război, din Liverpool păreau să îi ureze bun venit ca unei vechi prietene. În ciuda trecerii anilor, înfățișarea nu se schimbase prea mult și chiar și aerul mirosea la fel – dens și sărat din cauza râului Mersey, cel fremătând de viață. Aceasta era lumea ei, aceasta fusese adevărata parte vrăjită a existenței sale: Liverpool, Overhill Farm și neprețuita-i familie.

– Cât timp ați locuit în casa de la fermă?

Tânărul simțise că ea alunecase pe panta amintirilor și era intrigat.

Vicky zâmbi în semn de scuză.

– Îmi pare rău! Eram la mii de mile depărtare. Mi se pare că a trecut o veșnicie de când am locuit acolo, răspunse ea. Soțul meu, Barney, și cu mine ne-am crescut cei trei copii în aceeași casă. Am locuit acolo, am muncit pământul din jur și am fost mulțumiți. De fapt, anii petrecuți în locul acela încântător au fost cei mai fericiți din viața mea, spuse ea visătoare.

– Și acum vă mutați înapoi?

Luând plicul, Vicky se ridică în picioare.

– Cam asta ar fi ideea.

– Cu Barney, soțul dumneavoastră?

Profund emoționată, ea abia dădu din cap, apoi spuse calm:

– Acum chiar trebuie să plec.

– Știți că e mult de lucru la casă?

– Da, sunt conștientă de acest lucru, răspunse ea încrezătoare. Am aranjat deja cu un constructor ca să o renoveze cum era inițial, înainte de a cădea în paragină și am vorbit și cu un decorator. Am primit asigurări că își vor termina treaba într-o lună. Între timp, am de gând să stau la hotel, deși foarte curând va trebui să mă duc în sud pentru cel puțin o săptămână, când are loc nunta fiicei vechii mele prietene, Lucy.

– Cineva care vă așteaptă cu plăcere?

– Cu siguranță că da. Ne leagă multe, pe mine și pe Lucy Baker. Vicky îi întinse mâna. Mulțumesc foarte mult pentru toată munca dumneavoastră.

Înainte ca aceasta să plece, Edward Trent se furișă afară, îndreptându-se repede spre un loc unde ea nu putea să îl vadă. Ochii îi căpătară o expresie întunecată. Deci Lucy avea o fiică? Nu îi luase mult timp să treacă peste durerea morții propriului lor copil, înainte de a-și desface picioarele pentru un alt bărbat!

O nuntă? Scuipă pe pământ.

– Ar trebui să ne ocupăm de asta, nu-i aşa?

O urmări pe Vicky dincolo de centrul oraşului şi apoi pe bulevard, unde părea că ea se îndrepta spre staţia de autobuz. Brusc, luându-l prin surprindere, opri un taxi care trecea şi dispăru repede.

– Mama mă-sii de treabă! înjură Trent. Se întoarse repede la agenţia imobiliară.

Când intră, tânărul era ocupat cu nişte acte. Se uită spre el şi îl recunoscu pe tipul nehotărât care se aţinuse prin preajmă mai înainte. Inima îi tresări. Îl încercă un sentiment prevestitor de rău în privinţa acestuia.

– Cu ce vă pot fi de folos? întrebă el politicos.

Trent nu pierdu vremea.

– Femeia care se afla aici chiar adineauri, cea care şi-a recumpărat vechea ei casă. La ce hotel stă?

– Poftiţi?! Bănuiala de la început a tânărului deveni şi mai puternică. Mă tem că nu vă pot oferi informaţii confidenţiale. Luând repede dosarul lui Vicky, îl băgă într-un fişet, pe care îl încuie, iar cheia o puse în sertarul de sus al biroului său. Acum, dacă nu mai aveţi şi alte treburi, mi-ar plăcea foarte mult să mă lasaţi să îmi văd de activitatea mea.

Făcu un semn grăitor cu mâna spre supraîncărcatul său birou.

Pentru o clipă, cei doi bărbaţi se priviră ochi în ochi, până când Trent hotărî că era mai înţelept să plece. Îşi făcu totuşi un plan pe care era absolut hotărât să îl ducă la îndeplinire cât mai curând posibil.

În seara aceea târziu, după ce forţă fără vreo problemă încuietoarea de la uşa din spate a agenţiei, se duse direct la sertarul biroului, luă cheia şi apoi deschise dulapul. Căutând prin dosarul care îl interesa, află imediat tot ce dorea să ştie.

Aşeză dosarul la loc cu mare grijă, încuie, puse cheia înapoi în sertarul biroului şi părăsi agenţia pe aceeaşi cale pe care intrase, lăsând totul exact aşa cum găsise. La urma urmelor, alertarea poliţiei era ultimul lucru pe care şi-l dorea, mai ales din moment ce poliţiştii încă îl mai căutau cu fervoare pe „monstrul“ care o ucisese pe Patsy Monk. Trent îşi dorea în sinea lui să fi terminat şi cu târfa aia proastă de Lizzie. Cel mai bine pentru ea ar fi fost să îşi ţină gura ferecată sau va avea el grijă să i-o închidă pentru totdeauna.

Îl străbătu un val de slăbiciune şi trebui să se sprijine de cadrul uşii o vreme mai îndelungată. Apoi ameţeala îi trecu. În vreme ce se îndepărta, îşi zâmbi sieşi. „Util loc, închisoarea asta, chicoti el. Plin de oameni care ştiu fiecare chichiţă a meseriei.“

Nu foarte departe de acolo, stând într-o maşină în faţa hotelului în care locuia Vicky, detectivul particular american continua să o ţină pe aceasta sub observaţie. Îşi acordase răgazul de a definitiva raportul pe care i-l trimitea lui Leonard Maitland, hotărând, în acelaşi timp, să îi expedieze acestuia şi o telegramă care să îl avertizeze despre celălalt bărbat care o urmărea pe Vicky.

Soţia dumneavoastră a făcut mai de mult o vizită unui agent de vânzări, despre care am menţionat în raportul expediat anterior Nu sunt sigur în privinţa a ceea ce s-a întâmplat acolo, dar după cum ştiţi din rapoartele mele anterioare, dânsa a făcut numeroase vizite la casa de la ferma Comberton-by-Weir, de fiecare dată în prezenţa agentului. S-a consultat, de asemenea, cu constructori şi alţi meseriaşi, care au însoţit-o în vizitele sale la casă.

În majoritatea zilelor fie s-a dus la fermă, fie a umblat prin magazinele din Liverpool. În unele zile a stat pe docuri, doar privind. Apoi revenea la hotel, unde rămânea până a doua zi,

când ieşea, uneori mai devreme, alteori mai târziu, dar întotdeauna singură.

Înainte de a încheia acest raport, consider că ar trebui să vă atrag atenţia asupra faptului că astăzi un bărbat arătând dubios a manifestat un categoric interes nesănătos pentru doamna Maitland. Se pare că a urmărit-o până la biroul agentului şi după aceea a mers după dânsa de-a lungul bulevardului, până când a luat un taxi spre hotel.

Doriţi ca eu să aflu mai multe despre acest bărbat, dacă îşi va face din nou apariţia? Urmează să vă expediez o telegramă, care vă va parveni înaintea scrisorii şi vă voi aştepta instrucţiunile.

Până atunci vă asigur că voi continua cu seriozitate discreta supraveghere a soţiei dumneavoastră.

Gata! Raportul va porni spre clientul său cât de curând. Şi, dacă nu se înşela prea tare, domnul Maitland va dori să îl urmărească pe ticălosul ăsta. Evocându-şi în gând figura lui Edward Trent, detectivul dădu din cap cu tristeţe. „Tipul ăsta nu o să aducă nimic bun – asta e mai mult ca sigur."

*

Când telegrama îi fu înmânată lui Leonard, la birou, acesta o deschise dintr-o singură mişcare, temându-se de ceea ce putea fi mai rău.

– Pot să vă aduc cafeaua acum, domnule Maitland?

Marybelle, dactilografa sa, întredeschise uşa, vizibil luată prin surprindere când Leonard îi ceru să plece imediat.

– Lasă-mă în pace, fetiţo! îi zise el răstit. Te anunţ eu când voi fi pregătit să fiu deranjat!

Fata se întoarse la biroul ei din încăperea cealaltă cu o mutră îmbufnată.

– Oare ce s-o fi întâmplat cu el? În dimineaţa asta e de-a dreptul ţâfnos, îi zise ea celeilalte dactilografe.

Femeia se arătă mai în cunoştinţă de cauză.

– I-a adus cumva poştaşul vreo scrisoare din Anglia?

– Nu, doar o telegramă. Dar de ce întrebi?

– Atunci acesta e motivul pentru care e aşa de sensibil. Nu ştiu nimic despre telegramă, dar primeşte scrisori în mod regulat, ceea ce ai fi ştiut, dacă te-ai fi aflat aici de mai mult timp. Când le citeşte îi place să fie singur şi să nu îl întrerupă nimeni.

– De la cine sunt? întrebă tânăra curioasă.

– Dacă aş şti, ţi-aş spune.

– Au legătură cu soţia lui? Abia am auzit pe cineva spunând că ea a plecat în Anglia şi nimeni nu ştie dacă se va mai întoarce vreodată.

– Dacă vrei să-ţi păstrezi slujba, scumpete, ai face bine să nu pleci urechea la asemenea bârfe stupide.

– Hmmm! Fata ridică din umeri nerăbdătoare. Am întrebat doar.

– Şi eu doar ţi-am zis, dar tu ştii cel mai bine.

La scurtă vreme după aceea, Leonard ieşi în fugă din biroul său.

– Nu mă mai întorc azi, îi spuse el femeii. Dacă apare vreo problemă urgentă de rezolvat sună-mă diseară acasă. Între timp, anunţă-l pe Taylor Crompton că preţul grâului rămâne acelaşi. Şi că, dacă vrea o livrare, să fie gata să dea bani buni pe un grâu de calitate superioară. Dacă el şovăie, telefonează-i lui Bambridge şi oferă-i-l lui. Măcar el e un client de-al casei, care cunoaşte o recoltă bună, atunci când o vede.

Femeia remarcă ce roşu era la faţă şi îngrijorarea îi fu sinceră:

– Vă simţiţi bine, domnule?

– Nu, chiar deloc! Trase adânc aer în piept, ca să își revină. Tocmai am primit o telegramă, ceea ce poate să însemne că va trebui probabil să plec în Anglia. Trebuie să dau nişte telefoane urgente şi cred că cel mai bine ar fi să o fac în intimitatea casei mele.

Mai transmise câteva instrucţiuni înainte să întrebe unde se afla fiul său, Thomas.

– Cred că a plecat în Southlands, spuse stenografa. Pare să fie o problemă acolo.

– Ia legătura cu el, dacă eşti amabilă, spuse Leonard. Anunţă-l să vină direct acasă. Zi-i că e urgent.

Cu aceste vorbe, ieşi în grabă.

– Sărmanul om, arăta tare tulburat! Marybelle era intrigată. Crezi că telegrama i-a adus veşti proaste?

Femeia mai în vârstă arătă cu degetul spre registrul fetei:

– Tu dă-i drumul şi fă ce ţi s-a spus, domnişorică, şi lasă-l pe domnul Maitland să se ocupe de treburile sale. Se sculă din scaun. Mă întorc în câteva minute, o avertiză ea. Trebuie să îl prind pe Jim. A luat câteva mostre de seminţe noi, să i le arate lui Thomas. Dacă mă grăbesc, s-ar putea să îl prind înainte să plece.

Din întâmplare, chiar reuşi să îl găsească la timp.

– Spune-i lui Thomas să se ducă imediat acasă, îl anunţă ea. Tatăl lui vrea să îl vadă imediat. Este foarte urgent.

Jim îi răspunse că va transmite mesajul şi aşa şi făcu.

*

– Despre ce e vorba?

Adâncit în munca la un camion imens, cu mânecile suflecate şi plin de ulei, Thomas nu se arătă deloc încântat să răspundă invitaţiei. Sunt chiar la mijlocul încercării de a face maşina asta să meargă. Costă compania o avere şi acum ar însemna să renunţ

pentru a treia oară. Am găsit un om care să o pună în funcţiune, aşa că nu o pot lăsa baltă chiar acum.

– Eu doar ţi-am transmis mesajul, protestă Jim. Şeful vrea să te duci acasă la el şi e urgent. Asta e tot ce ştiu.

Thomas oftă lung, obosit.

– Jacob!

Chemându-l pe bărbatul care era mâna lui dreaptă, îi spuse:

– Se pare că trebuie să las asta în seama ta. Când vine inginerul, nu îl lăsa să plece fără să arunce o privire la chestia asta. Şi nu îl lua cu vorba dulce. Aşa cum ziceam, maşinăria asta e o nenorocire. Fără niciun „dacă" şi niciun „dar", Jake! Zi-le s-o ia înapoi azi, dacă e posibil, sau cel mai târziu mâine, şi să ne-o înlocuiască. Vreau să ne dea una care chiar funcţionează.

– N-or să fie de acord cu o rambursare integrală, protestă Jacob. Doar îi ştii ce încăpăţânaţi sunt!

– Nici măcar pe jumătate din cât pot fi eu! Dacă nu vor să coopereze, spune-le din partea mea că le vom face numele să pută prin toată comunitatea fermierilor şi afacerea lor va da faliment peste noapte. În regulă?

Jacob rânji:

– În regulă, şefule. S-a făcut!

După ce-şi şterse mâinile de unsoare şi murdărie cât de bine putu, Thomas sări pe motocicleta lui şi o luă ca vântul peste câmp.

– N-o să reuşească niciodată să înlocuiască maşina asta, oricum nu printr-o rambursare totală! exclamă unul dintre bărbaţi. Nu şi când i-a forţat să scadă aşa de mult preţul.

– Oh, or să o înlocuiască imediat. Jacob era încrezător. Tipii ştiu că atunci când el zice că le distruge reputaţia, exact asta va şi face.

– Ce crezi că vrea bătrânul?

– Întreabă-mă să te-ntreb! Ca şi camaradul său de muncă, el se uita acum în urma motocicletei lui Thomas, care mergea cu viteză mare. Pare să fie ceva panică, asta e sigur.

*

Thomas îşi găsi tatăl vitreg în salon, păşind încolo şi-ncoace ca un leu în cuşcă.

– Ce s-a întâmplat? Ce e aşa de urgent? îl întrebă el.

Leonard se uită o clipă la acest bărbat uriaş şi harnic, pe care îl crescuse ca pe propriul său fiu.

– Trebuie să vorbim, îi spuse el calm. E vorba despre mama ta.

Thomas făcu un pas înainte:

– Ce e cu ea? Faţa îi deveni albă ca varul. S-a întâmplat ceva? Nu e nimic grav, nu-i aşa?

Leonard clătină din cap.

– Nu, fiule, nu! Nu i s-a întâmplat nimic grav. Făcu o pauză înainte de a adăuga: Cel puţin nu deocamdată, sper eu.

– Ce vrea să însemne asta? Thomas se uita ţintă la el. Cred că eşti în măsură să îmi dai o explicaţie foarte bună. De ce mă aflu aici? Ce trebuia să îmi zici aşa de urgent, că a fost nevoie să mă iei de la treburile mele?

Leonard trase adânc aer în piept:

– După cum ştii, mama ta a plecat în Anglia, pentru că tatăl tău...

– Ştiu de ce a plecat! îl întrerupse Thomas. Şi cred că am avut destule discuţii pe această temă. Se întâmplă să cred că tata a greşit că nu ne-a spus cât de bolnav era.

– Pricep, zise Leonard, calm. Ştiu cum te simţi şi trebuie să îţi respect sentimentele.

– Nu, nu ştii cum mă simt! Cum ne simţim noi *toţi*. Ar fi trebuit să îl fi văzut în ceea ce trebuie să fi fost cea mai cumplită şi cea mai singuratică parte a vieţii lui, dar el ne-a alungat de acolo. Oare ne-a crezut chiar atât de egoişti ca să nu fi putut suporta să

îi fim alături şi să îl ajutăm? Chiar şi-a *imaginat* că nu suntem de ajuns de puternici ca să ne împăcăm cu toată această situaţie?

Vocea începu să îi tremure de emoţie.

– Nu, Leonard! Noi credem că ar fi trebuit să ne fi lăsat alegerea de a plecà sau de a rămâne. Ne-a luat dreptul la această alegere şi nu îl putem ierta pentru asta. Mama nu e de acord cu noi, nu va fi niciodată. Aşadar, dacă ea preferă să fie acum cu el, când e prea târziu şi nu mai e nimic de făcut, atunci aşa să fie. Este alegerea ei.

– Ascultă-mă! Leonard se redresă şi îl opri pe Thomas în plin şuvoi de vorbe. Şi mama ta este rănită sufleteşte. Uite ce e, la fel am simţit şi eu în toţi acei ani de odinioară. Am tot insistat să îl conving pe tatăl vostru că ceea ce făcea era greşit, că greşea alungându-vă de lângă el. Dar acum îmi dau seama că îl înţeleg şi poate că eu am fost cel care a greşit condamnându-i acţiunile. Nici nu îmi pot imagina cum trebuie să se fi simţit văzându-şi întreaga familie plecând cu vaporul, după ce vă făcuse să treceţi prin ceea ce trebuie să vă fi tulburat cumplit... apucându-se prosteşte de băut, bătându-se şi ţopăind cu femeile de stradă, totul doar ca să vă determine să credeţi că nu îşi merita salvarea. Şi în situaţia când în tot acest timp el era bolnav incurabil. A făcut acest lucru, într-adevăr, şi există destui care să îl condamne pentru asta.

Nu uitase niciodată imaginea lui Barney ghemuit sub copac – un bărbat trist, distrus.

– Să fim sinceri, ar fi putut oare vreunul dintre noi să facă ceea ce a făcut el? Ne-am fi putut tortura cum s-a torturat el şi totul doar pentru cei pe care îi iubim? Uite, Tom, poate că nu noi suntem cei care să judece acţiunile lui, fie că au fost curajoase sau prosteşti. Ceea ce a făcut a fost pentru tine, pentru *voi toţi*. Şi acest lucru nu trebuie să îl uitaţi niciodată, cât veţi trăi.

Thomas îl privi înmărmurit:

– Dar tu ai fost de partea noastră! Spuneai că ar trebui să uităm şi să ne vedem de vieţile noastre! Ai făcut tot ce ţi-a stat în puteri ca să o împiedici pe mama să se întoarcă în Anglia. Ziceai că nu i-ar fi fost de niciun folos şi că ar fi provocat doar durere!

– Ai dreptate, aşa am făcut, recunoscu Leonard. Dar numai fiindcă nu voiam să sufere şi mai mult. Dar acum mă tem că probabil am pierdut-o pe mama ta pentru totdeauna şi numai din cauză că i-am făgăduit lui Barney că nu îi voi spune niciodată adevărul. Eu mi-am ţinut promisiunea, dar ea a aflat oricum, de la Lucy. Acum mama ta s-a înstrăinat de mine, Thomas. Tot ce sper e ca ea să poată găsi o cale în sufletul ei ca să mă ierte, la fel cum sper ca şi tu, şi fratele tău, şi Susie să poată să îşi ierte tatăl.

– Niciodată!

Thomas se dovedi de neînduplecat.

– Nu spune una ca asta! îl imploră Leonard. Nu putem schimba modul în care s-au petrecut lucrurile cu atâţia ani în urmă. Am făcut cum am crezut că e cel mai bine. Poate că a fost aşa, poate că nu a fost. Şi poate că nu vom afla niciodată adevărul.

Făcu o pauză, apoi continuă:

– Mai e ceva ce trebuie să ştii. Mi-am reţinut un loc la un zbor spre Londra. Trebuie să mă duc imediat după mama ta. Mă tem că s-ar putea afla în pericol.

Thomas fu vizibil speriat.

– Ce vrei să zici ? Ce pericol?

– Îţi mai aminteşti că ţi-am povestit despre un bărbat pe nume Edward Trent? îi explică Leonard. Acelaşi care s-a dus la căsuţa lui Lucy, la Overhill, şi a provocat moartea micului Jamie?

– Da, dar nu a dispărut acest Edward Trent fără urmă? Nu se zvonise că a fost spânzurat pentru o altă crimă?

Tom şi-l amintea bine pe micuţul Jamie. El şi ceilalţi se jucau cu drag cu flăcăiaşul acela. Îl consideraseră ca făcând parte din familie şi morţii acestuia prin înec îi urmaseră zile negre.

– Nimeni nu a ştiut vreodată cu certitudine. Însă acum se pare că există un bandit care o urmăreşte pe mama ta când aceasta umblă cu treburi. După descriere, înclin să cred că poate fi el.

– Cum de ştii toate astea? se arătă Thomas surprins.

– Mama ta e rănită rău sufleteşte. Sunt aşa de îngrijorat din cauza ei, încât am angajat un detectiv particular să o ţină sub observaţie. Primesc un raport de două ori pe săptămână. Scoase telegrama din buzunar i i-o dădu lui Thomas. Asta a sosit azi, dis-de-dimineaţă.

Thomas o parcurse repede. Când termină de citit, i-o dădu înapoi lui Leonard şi îl întrebă cu un glas scăzut:

– Când pleci?

– Am reţinut un bilet la zborul spre Londra la o agenţie particulară. Avionul pleacă după-amiază la patru.

– Mai rezervă un loc. Vin şi eu cu tine.

Zâmbind uşurat, Leonard îl bătu uşor cu palma pe spate.

– Bun băiat! Chiar speram să zici asta.

Doamne ajută! Acest lucru putea însemna un prim pas spre reunirea familiei.

Înainte ca Tom să plece ca să se pregătească, Leonard îl întrebă:

– Ai vreo veste de la Susie?

Thomas clătină negativ din cap.

– Nu de curând. De când a plecat mama, s-a aruncat în muncă. Ultima scrisoare pe care am primit-o de la ea era din New York, unde se ocupă de afaceri.

– Dar Ronnie? De la el ai auzit ceva ?

Thomas clătină din cap:

– Nu!

– Mă întreb dacă...

– Poftim?

– Păi din moment ce nimeni nu ştie pe unde umblă, nu crezi că s-ar putea să fi plecat la Londra, ca să îşi caute mama?

– Nu m-ar surprinde. Thomas zâmbi. De fapt, el s-ar putea să fie banditul care o urmăreşte.

Vorbele lui aduseră un zâmbet şi pe faţa lui Leonard.

– S-ar putea. Zâmbetul îi dispăru. Dar nu prea cred una ca asta.

Cu acest gând tulburător în minte, cei doi bărbaţi se despărţiră pentru a se pregăti de călătorie.

Leonard se temea pentru siguranţa lui Vicky.

Thomas se întreba cine era banditul care manifesta un asemenea interes pentru mama lui.

PARTEA A PATRA

Martie, 1955

NUNTA

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI DOI

În Salford, Elsie Langton se uita de la fereastra bucătăriei la nepotul ei.

– Uită-te la el, scoase ea o exclamaţie de ciudă, cu mâinile în şold. Oricine l-ar vedea ar crede că e un băietan de zece ani şi nu un bărbat de douăzeci şi doi!

Charles fu de aceeaşi părere.

– Doamne Dumnezeule! Clătină din cap, îşi ridică ochii în sus şi oftă. Nu e de mirare că maică-sa îl mai urechează. Ce vreau eu să ştiu e de ce aş fi obligat să îi asigur un acoperiş deasupra capului? Nu vrea să muncească, îşi pierde vremea prin grădină dând cu piciorul în afurisita aia de minge de fotbal şi dacă îi ceri să te ajute, să îşi facă partea lui de treabă, îl apucă pandaliile. Am crezut că serviciul militar îl va schimba, dar nici pomeneală. O tot face pe puturosul de-al naibii, ca acum.

O a treia voce interveni în discuţie.

– Nu e deloc leneş, ci doar se plictiseşte, asta-i tot, spuse Abie, fiica lui Ben, care venise să stea la tatăl ei până la nuntă. Prinsese drag de Elsie şi de Charlie şi făcuse cunoştinţă cu nepotul lor, Stuart, aşa că trecea mereu pe acolo să le dea bineţe.

– Ce vrei să zici? Cum adică se plictiseşte? o întrebă Elsie. E destulă muncă de făcut pe aici ca să îl ţină ocupat. Nu e deloc plictisit, ci doar un trândav de-a dreptul, şi, dacă nu-şi vâră minţile în cap, o să fie vai şi amar de urechile lui.

– Bine zis. Charlie nu îi suferise niciodată pe cei care îşi pierdeau vremea. Eu am muncit toată viaţa mea şi ca băiat, şi ca

bărbat şi chiar acum, când ar trebui să stau cu picioarele în sus şi să mă odihnesc, îmi frâng şalele la fierărie.

Elsie îi zâmbi drăgăstoasă.

– Îl iubeşti, îi aminti ea. Altfel nu ai fi făcut toatea astea.

– Nu asta e problema, nu-i aşa? comentă el cu un mormăit. Tot ce zic e că fiecare bărbat trebuie să muncească pentru a trăi, altfel nu îşi merită pâinea cea de toate zilele.

– Dar despre *femei* ce zici? îl întrebă soţia sa.

– Ce tot spui tu acolo? îşi făcu el palma pâlnie la ureche.

Elsie ridică vocea:

– Ziceai că fiecare bărbat trebuie să muncească pentru a trăi şi eu te-am întrebat „Ce zici de fiecare femeie?“ Sau ce fac eu prin casă nu e muncă?

Charlie râse:

– O, acum cauţi ceartă, aşa-i?

– Dacă ai chef de una, da.

– Oh, dragoste, scuză-mă. Sigur că tu munceşti din greu, doar ştiu ce faci. A fost o greşeală de exprimare, atâta tot.

– Păi, ai face foarte bine să nu se mai întâmple din nou, sau nu o să mă deranjez nici eu să îţi gătesc mâncare o vreme. O să-ţi dau o lecţie cât de curând, asta voi face.

Obişnuită deja cu glumele lor, Abbie se oferi să schimbe câteva vorbe cu Stuart.

– Nu e fericit nefăcând nimic, spuse ea în apărarea acestuia. Atâta doar că nu ştie încă ce să facă în viaţă. Este... ei, bine, este încă în faza de contemplaţie.

Charlie ridică din sprâncene.

– Ei, na, m-ai dat gata! Contemplaţie, da? Dacă nu îşi mişcă repede fundul şi nu vine încoa' poate să-şi ia valea şi să contemple oriunde în altă parte, unde va fi hrănit şi adăpostit pe degeaba.

Elsie nu se dovedi la fel de aspră.

– Oh, mai dă-o-ncolo, Charlie, fata are dreptate! Oricum, mă gândeam că o să te duci să-mi iei câţiva cârnaţi. Şi nu-ţi mai face

griji în privinţa lui Stuart. Odată ce o să îşi dea seama de ceea ce vrea să facă cu adevărat cu viaţa lui, totul o să-i vină la fel ca ploaia.

Charlie îşi făcu iar mâna pâlnie la ureche.

– Zici că o să plouă? Se uită pe fereastră. Ai face bine să speli, nu-i aşa?

– Da, şi tu ai face bine să îţi pui aparatul acustic, caraghios bătrân!

Drept urmare, Charlie se grăbi să iasă din cameră.

– De ce nu mi-ai spus asta mai înainte? mormăi el. Am lăsat obiectu' ăla afurisit pe bancă, în grădină. Dacă o să plouă, aşa cum zici, o să se strice neîndoielnic.

După ce el ieşi din cameră, Elsie îi spuse încet lui Abbie:

– Ştii, e viclean ceva de groază. Nu vrea să îmi aducă cârnaţii ăia, aşa că se preface că nu aude. Îşi duse un deget la gură şi îi făcu un semn cu ochiul. Ascultă numai. Îşi ridică doar puţin glasul. Doamne Atotputernic, aia de pe scaunul lui Charlie e o bancnotă de zece şilingi? Nu îi aparţine, din moment ce spunea că e lefter, aşa că trebuie să fie a mea.

– Este *a mea,* diavoliţă afurisită şi hoaţă! Dând buzna în cameră, Charlie se schimbă la faţă, plin de ruşine descoperind că fusese tras pe sfoară şi ieşi iar în goană. Eşti în stare să furi şi resturile dintre dinţii oamenilor, bombăni el. Am spus-o întotdeauna că nu poţi avea încredere într-o femeie, nici măcar în propria-ţi nevastă!

Odată Charlie plecat, Elsie profită de prilej ca să discute cu Abbie. Începuse să ţină mult la ea, iar Abbie era o tânără sensibilă.

– Ai tot ce îţi trebuie pentru ca să fii domnişoară de onoare la nunta tatălui tău şi a lui Mary? o întrebă ea. Ţi-ai luat rochia şi toate alelalte?

Se gândi că Abbie va fi o domnişoară de onoare frumoasă. Cu părul ei lung, negru, şi ochii mari, negri, era o apariţie întru câtva izbitoare.

– Nu, încă nu. Abbie era un pic nervoasă. O să ies în după-amiaza asta cu Lucy şi Vicky. Mă iau la cumpărături, să îmi găsesc o rochie şi toate celelalte accesorii.

– Le laşi în ultima clipă, nu-i aşa? Elsie era genul de om căruia îi plăcea ca totul să fie pus la punct cu săptămâni întregi înaintea unui eveniment. Vreau să spun că dacă rochia o să aibă nevoie de ceva retuşuri, nu o să le rămână prea mult timp. Mai sunt doar patru zile până la nuntă. Ştii că o să avem Sâmbăta Paştelui şi va fi prea târziu să începi să duci grija rochiilor şi altor lucruri de soiul ăsta?

Abbie era convinsă că totul o să fie în regulă.

– Am fost prin câteva magazine în Bedford, le-am pierdut numărul, zise ea. Mi-au mai rămas doar două, aşa că fie o cumpăr azi, fie va fi prea târziu, precum spui tu.

Elsie oftă.

– Pentru Stuart este deja prea târziu, rosti ea îngrijorată. Rona şi cu mine l-am tot îmboldit, ameninţându-l şi rugându-l până ne-am înverzit la faţă şi el tot nu a făcut nici cel mai mic efort să îşi cumpere un costum şi o cămaşă decente. I-am zis că, dacă n-o face repede, n-o să aibă ce căuta la biserică. Nu o să îl luăm cu noi şi cu asta basta!

Abbie începu să se gândească.

– Nu are niciun ban?

– Ba are destui! Ştii că tatăl lui a murit cu câţiva ani în urmă şi Rona, biata fătucă, i-a dat mereu cât de mulţi a putut. Şi noi i-am dat. Poate că bunicul lui bombăne şi îl ceartă, dar se gândeşte mult la flăcău. L-a ajutat la fierărie şi i-a dat câteva lire sterline, ca să îşi poată cumpăra nişte haine pentru nuntă, dar nu s-a dus nicăieri să caute ceva.

– Ţi-ar plăcea să schimb vreo două vorbe cu el? Ca şi Charlie, Abbie avea o mică slăbiciune pentru Stuart. Poate că de mine o să asculte acolo unde nu a ascultat de voi.

– Da, de ce nu ai face-o? Dacă crezi că îl poţi convinge să se dichisească, nimeni nu îţi va purta mai multă recunoştinţă decât Charlie şi cu mine.

– Mă duc chiar acum!

Câteva clipe mai târziu, Abbie se îndrepta în fugă spre locul în care Stuart continua să bată mingea. Alergă după aceasta, o prinse şi o ţinu strâns.

– Aş vrea să ieşi cu mine mâine-dimineaţă. Ce zici, vrei să faci asta? îl întrebă ea.

Stuart se repezi spre ea, încercând să apuce mingea, dar fără niciun succes.

– Bunica te-a trimis, aşa-i? o întrebă el, cu un zâmbet ştrengăresc. Nu-mi zice... dacă nu o să-mi iau nişte haine decente, nu o să mi se permită să intru în biserică şi o să îi fac de ruşine că nu mă voi afla acolo. Am dreptate?

– Da, aşa că dă-mi voie să te iau cu mine mâine-dimineaţă la cumpărături.

– Nu. Oare ce-or să gândească oamenii dacă o să mă învârt cu tine prin cine ştie ce magazin, pentru d-ăia întreţinuţi de femei, spunându-mi ce să cumpăr?

Abbie se uită la tânărul acela cu părul blond şi ochi albaştri ca cerul, cu un fizic de care putea fi mândru.

– Or să creadă că eşti un tip norocos, având-mă pe mine care să aibă grijă de tine.

El zâmbi.

– Mulţumesc, dar o să-mi cumpăr singur hainele.

– Pariez că ai cheltuit banii şi nu ai curaj să îi spui bunicului.

– Atunci ai pierdut pariul. Scotocindu-se în buzunar, scoase banii pe care-i plătise Charlie. Sunt toţi aici, până la ultimul bănuţ.

– Şi atunci de ce nu îţi cumperi nişte haine decente pentru nuntă? Deoarece el nu răspunse, ea încercă să ghicească. Nu ştii ce să cumperi, nu-i aşa?

– Nu prea, e-adevărat, îi mărturisi el. Nu sunt obişnuit să scotocesc prin toate alea atârnate pe cuiere ca nişte hălci de carne pregătite pentru cuptor.

– Aş putea să te ajut, dacă mi-ai permite.

– Nu!

– Auuu! Dă-i înainte. Îţi promit că nu va fi prea dureros.

– Am spus „Nu!“.

– Nu tu cumpărături, nu tu minge!

Cu aceste cuvinte, o luă la fugă, cu mingea sub braţ şi cu Stuart după ea.

Luând-o la fugă, el o ajunse din urmă, o placă şi o puse jos. Zâmbind, ea aruncă mingea în lac.

– Acum va trebui să înoţi, ca să o iei, spuse ea, continuând să zâmbească ochilor lui şi gândindu-se ce tip chipeş era.

El nu răspunse. În schimb, se uită la acei ochi negri şi se topi tot.

– Eşti o diavoliţă, o tachină tânărul.

– Iar tu un laş, care nu vrea nici măcar să meargă la cumpărături ca să le facă pe plac lui Elsie şi lui Charlie.

Abbie sesiză căldura zâmbetului său şi, când o sărută, o luă prin surprindere. La început zăcu acolo, cu braţele desfăcute larg, apoi şi le înfăşură în jurul gâtului acestuia şi chiar în clipa aceea minunată se simţi îndrăgostită fără scăpare.

La scurtă vreme după aceea, Elsie îi văzu aropiindu-se, ţinându-se de mână, vorbind şi râzând. Cu mingea sub braţ, Stuart şiroia de apă şi tremura în aerul rece de martie.

– Ia te uită! Venind repede lângă soţie, Charlie rămase cu gura căscată de uimire. Ei bine, nu mi-aş fi imaginat niciodată aşa ceva!

Elsie se uită fix la el.

– Ce părere ai de asta?

– Flăcăul... Uită-te la el. Arătă cu degetul spre Stuart. Nu vezi că e ud până la piele? Ticăloasa aia mică... Ea e cea care i-a

dat brânci în apă. Ia te uită! Nu mi-ar fi trecut aşa ceva niciodată prin minte!

Scuturând din cap, Elsie plecă.

– Să treacă şi ziua de sâmbătă, mormăi ea. Să se termine odată cu nunta asta, înainte ca şi altcineva să fie împins în lac!

– Asta se referă la mine?

– Dacă preferi! râse ea.

– Aş prefera să schimbi vreo două vorbe cu această tânără doamnă... Să ne împingă nepotul în lac, zău aşa!

– Oh, o s-o fac! ripostă ea. Cu cea mai mare râvnă.

Văzuse felul în care se priveau cei doi şi fu cuprinsă de emoţie.

– Nu m-ar deranja să pariez că ea discută cu el despre mersul împreună la cumpărături, remarcă ea.

– Niciodată.

Charlie se gândi că era prea puţin probabil.

– Ai încredere în mine, spuse Elsie. Se poate să fi îmbătrânit eu, dar tot mă mai pricep la unu' sau două lucruri, Charlie, dragu' meu.

Şi ştia ea ce îi trecea prin minte – că nepotul lor şi fiica lui Ben erau atraşi unul de altul.

Şi era mândră nevoie mare!

Dar Charlie habar n-avea de ceea ce se petrecea. În vreme ce scotocea prin sertarul bufetului, o întrebă:

– Unde mi-ai pus cea mai bună cravată?

– Păi n-o s-o găseşti răvăşind lucrurile în sertar, de asta fii sigur! Am călcat-o!

– A, da?! Şi atunci unde e?

– La etaj, agăţată în şifonier.

– Da' cea mai bună cămaşă unde mi-ai pus-o?

– Atârnă în şifonier la un loc cu cravata.

El ar fi vrut să continue, dar Elsie interveni:

– Cravata ta se află împreună cu cămaşa ta, şi cămaşa ta este cu costumul tău de duminică. Pantofii sunt lustruiţi şi strălucitori.

Toate au fost puse în şifonier şi nu doresc să le mişti din loc. Ştiu ce îţi place şi nu am de gând să te văd intrat în panică de dimineaţă. Ştii deja că totul e pregătit şi singurele lucruri pe care le vei avea de făcut de dimineaţă va fi să te duci să te speli, să-ţi dai jos favoriţii şi să te îmbraci ca tipu' chipeş pe care l-am luat de bărbat, aşa să-mi ajute Domnu'!

Charlie o atenţionă, fluturându-şi degetul:

– N-o să intru deloc în panică în dimineaţa aia, ai să vezi!

– O, da? Şi cine o să se panicheze, în cazu' ăsta, ia zi-mi!

Ducându-se în bucătărie, Elsie scoase din cuptor o tavă, umplând toată casa cu mirosul de pâine proaspătă.

Charlie se duse după ea.

– Dacă mă iau după experienţa mea, întotdeauna se întâmplă ceva rău la nunţi.

– Nu şi de data asta, îl asigură soţia lui. Totul a fost plănuit până în cel mai mic amănunt. Nunta lui Mary şi a lui Ben va fi ca un vis.

– Ei bine, asta rămâne de văzut!

*

La multe mile depărtare, în Nord, în Liverpool, lucrurile începeau deja să meargă prost.

Edward Trent o aşteptase şi apoi o urmărise pe Vicky în vreme ce aceasta îşi vedea de treburile sale. O urmări până la biroul avocatului; se luă după ea când se duse la un magazin de pălării şi alergase încolo şi încoace la fermă, când ea se întâlnea cu constructorii şi cu alţi oameni angajaţi la renovare. Şi, de fiecare dată, fu discret şi viclean, invizibil ca vântul, dar la fel de prezent.

În ziua aceea, obosit de atâta aşteptare şi nerăbdător ca ea să o pornească spre Lucy, îşi ocupă locul din cârciuma aflată vizavi de hotelul în care locuia aceasta. Comandă ceea ce considera că era o bere bine-meritată şi se aşeză la capătul tejghelei ca să o savureze.

În sinea lui, nutrea presentimentul că în acea zi Vicky urma să se ducă la Lucy. Nu trebuia să o scape din vedere. Nu acum. Nu şi după ce rezistase tentaţiei de a-i aţine calea femeii şi de a scoate de la ea adresa cu forţa.

Până atunci evitase orice contact direct cu Vicky, nu fiindcă nu ar fi dorit să îi facă rău sau că s-ar fi temut de ea, ci deoarece, dacă ar fi provocat scandal, ea sau oricine altcineva s-ar fi grăbit să telefoneze la poliţie.

Aşa se face că hotărî în mod înţelept să joace jocul aşteptării, iar azi, când aproape că se afla la capătul puterii, era sigur că răbdarea îi va fi în sfârşit răsplătită.

Pe partea cealaltă a străzii şi în afara razei vizuale, Leonard stătea de vorbă cu detectivul particular.

– E acolo! Arătând înspre cârciumă, detectivul îi explică. Aştept aici de la şapte şi l-am găsit deja aici, mergând în susul şi în josul străzii până când s-a deschis cârciuma.

– Ai reuşit să afli ceva despre el?

Celălalt bărbat scutură din cap.

– Mă tem că nu cine ştie ce. Îşi acoperă bine urmele. Tot ce ştiu e că tipul este un fel de vagabond. Nu îşi dă numele niciodată şi nu se bagă în niciun bucluc. Ceva nu e în regulă cu el, de asta sunt sigur. Îşi permise un avertisment. Dacă aş fi în locul dumneavoastră, nu m-aş apropia singur de el. De fapt, având în vedere că v-a urmărit soţia şi toate celelalte, eu cred că ar trebui chemaţi poliţiştii.

– Mai e timp destul pentru asta, răspunse Leonard gânditor. De îndată ce se va amesteca poliţia, el o să ajungă la răcoare. Tipii de soiul lui păţesc întotdeauna la fel. Trebuie să aflu ce vrea de la Vicky a mea.

Strângând din fălci şi cu fiul vitreg alături, Leonard se îndreptă spre cârciumă.

– Lasă asta în seama mea, îi zise el lui Thomas. Suntem doar doi bărbaţi care vor să-şi astâmpere setea, în regulă?

Thomas încuviinţă.

– Mi-ar plăcea să îl apuc de ciuful ăla de pe gâtul jegos şi să-l scutur până scot tot adevărul de la el.

– Nu încă. Nu vrem să-l speriem deocamdată.

Înăuntru, în cârciumă, când se iviră lângă el, Trent dădea pe gât a treia halbă.

– Mi-ar plăcea să schimb o vorbă cu tine. Flancându-l dintr-o parte, Leonard îi făcu semn lui Thomas să îi bareze calea la stânga, blocându-i astfel orice tentativă de scăpare.

– Cine dracu' sunteţi voi? Cu ochii măriţi de spaimă, Trent se uita de la unul la altul. Ce-oţi vrea de la mine? N-am bani, dacă după asta aţi venit.

Răsucindu-se în scaun, descoperi că era înconjurat.

– Ce le pot oferi domnilor? Patronul localului era tipul de nevăstuică, cu nişte ochi strălucitori ca nişte mărgele. Două halbe, aşa-i?

Thomas fu pe punctul de a refuza, dar Leonard răspunse cu un zâmbet:

– Da, asta ar fi grozav. Două halbe din cea mai amară bere, te rog.

– Vine imediat, domnule, zise acesta şi se îndreptă spre celălalt capăt al barului.

– Tu ăsta! Apucându-l pe Trent de braţ, Leonard îi arătă masa din colţ. Acolo! Acum!

– Care e jocul vostru, ei? Cine sunteţi?

Escortat în mod discret, Trent era speriat de moarte. Era o chestie să rupi în bătaie o femeie lipsită de apărare, dar să ai de-a face cu doi tipi uriaşi ca ăştia însemna o experienţă descurajantă.

– Taci din gură şi mergi înainte. Thomas îşi dorea doar un mic pretext ca să îl lase lat. Avem câteva întrebări să-ţi punem şi, dacă-ţi cunoşti interesul, ar fi mai bine să ne dai răspunsurile.

Ajunseră la masă.

– Stai jos! îi spuse Leonard. Nu vrem să facem deranj pe aici, aşa că acum îmi poţi zice de ce îmi urmăreşti soţia prin tot Liverpoolul.

– Soţia ta? Trent fu copleşit de groază. Trebuie să fii nebun. Dându-şi seama că se afla într-un mare bucluc, încercă să se împotrivească. V-aţi greşit omul, protestă el. Nu ştiu nimic despre soţia ta.

În vreme ce ei încercau să îl înghesuie în scaun, începu să strige:

– Patroane! Hei, patroane, hoţii ăştia se iau de mine!

Aflat deja în drum spre ei cu berile, mica nevăstuică se opri în loc. Uitându-se bănuitor de la unul la altul, îşi dădu seama de că s-ar putea să aibă loc un necaz.

– Ce dracu' se petrece aici?

În vreme ce Leonard îl asigura pe omuleţ că nu are motive de îngrijorare, Trent profită de moment ca să se facă scăpat.

Thomas se luă după el, dar fu oprit din drum, când Trent înşfăcă un scaun şi îl pocni în cap.

– Hei! Vreau să vă căraţi imediat de aici! Toţi trei! Acum!

Trântind berile pe masă, patronul îi ameninţă că sună la poliţie, dacă nu pleacă imediat.

Nici nu le rămânea altă opţiune, din moment ce Trent ieşise în stradă, iar Thomas era ameţit de lovitură.

Spre marele lor folos, detectivul particular văzuse totul, din maşina sa închiriată.

– Urcaţi! le strigă el, în vreme ce ieşeau din cârciumă. Am face mai bine să ne ducem după el.

O luară în direcţia în care o zbughise Trent, dar nu era nici urmă de el. Căutară prin toată zona fără cruţare, dar în cele din urmă trebuiră să renunţe.

– Aşa cum ziceam, e un tip într-adevăr viclean, remarcă detectivul. Nu are rost să mai căutăm. Nu îl vom găsi, nu acum.

Descurajaţi, cei doi bărbaţi făcură cale întoarsă la hotelul lor.

Mai târziu, după ce se spălaseră şi se schimbaseră, iar Thomas îşi curăţase şi îngrijise rana din frunte, Leonard îi spuse că următoare etapă a călătoriei lor, aceea de a o vizita pe Vicky la hotel, urma să fie cea mai formidabilă pentru el.

– Habar n-am cum va reacţiona mama ta când ne va vedea, remarcă el cu nervozitate, pe când se urcau într-un taximetru. Sper că a avut răgazul necesar să reflecteze asupra celor întâmplate. Singura mea dorinţă este să pun la punct lucrurile între membrii familiei.

Thomas clătină din cap.

– Eu nu m-aş baza pe asta, spuse el cu asprime. Doar ştii cât de încăpăţânată poate fi mămica.

El avea dreptate, deoarece atunci când Vicky le deschise uşa camerei de hotel, faţa i se alungi.

– Dacă aţi venit ca să încercaţi să mă faceţi să mă răzgândesc, v-aţi irosit amândoi timpul degeaba. Cu toate acestea le permise să intre. Cum aţi aflat unde stau? întrebă ea, îmbrăţişându-l pe Thomas, dar păstrând distanţa faţă de Leonard.

Leonard îi ascunsese adevărul doar o singură dată şi aceasta când îşi dăduse cuvântul lui Barney. De data aceasta se gândi că cel mai bun lucru era să fie sincer.

– Te-am urmărit.

– *Ce* ai făcut? Nu îşi imaginase niciodată că el ar putea face un asemenea lucru.

– A trebuit să o fac, îi mărturisi el. Aş fi înnebunit neştiind unde te afli sau dacă eşti bine. Când am văzut că nu dai niciun semn de viaţă, am angajat un detectiv particular, doar ca să stea cu ochii pe tine, atâta tot. Numai ca să ştiu că te afli în siguranţă.

Vicky nu se arătă deloc foarte încântată.

– Ţi-ai imaginat că nu aş fi în stare să îmi port singură de grijă? se răsti ea. Am venit aici ca să fiu împreună cu prietenii şi mă simt perfect în siguranţă, mulţumesc.

– Nu. Nu e vorba deloc de aşa ceva, ripostă el. Eu... noi trebuia să ştim că eşti în siguranţă.

Îi fusese aşa de dor de ea, că aproape înnebunise. Se întreba doar dacă o va mai putea aduce vreodată înapoi: i se părea că acolo, în Liverpool, era mai reunită cu iubitul ei Barney, chiar mai puternic decât fusese înainte.

– O, chiar nu? întrebă ea supărată. Aşadar, ai trimis un detectiv cu aspect dezordonat şi murdar ca să îmi urmărească fiecare mişcare pe care o fac! Oh, era deştept sau cel puţin aşa credea el că este, dar l-am văzut, mereu cu un pas în urma mea, urmărindu-mi orice mişcare. M-am gândit că o fi vreun vagabond în căutare de bani.

Şocat de descrierea ei, Leonard se gândi că e mai bine să îi spună cum stăteau lucrurile.

– Acela nu era detectivul particular. Omul e un profesionist care arată elegant.

– Ce vrei să zici cu asta? Dacă nu era el, atunci cine era?

Thomas fu cel care îi răspunse:

– Nici noi nu ştim. Detectivul i-a telegrafiat lui Leonard ca să îl avertizeze despre un individ ciudat şi de aceea ne aflăm aici, mămico, ca să încercăm să aflăm cine este şi de ce te urmăreşte. Eram îngrijoraţi pentru siguranţa ta.

Vicky se arătă bănuitoare.

– Adevărat? Sunteţi siguri în privinţa asta sau totul e un plan prefăcut ca să mă faceţi să vin acasă? Se uită furioasă de la unul la celălalt. Tu, Thomas, deoarece tu te-ai întors împotriva propriului tău tată! Sărmanul Barney! Niciunul dintre copiii lui nu poate să vadă imensitatea sacrificiului pe care l-a făcut pentru voi, pentru noi toţi!

Vocea îi tremura de emoţie, în vreme ce îşi întorcea atenţia asupra bărbatului mai în vârstă.

– Cât despre tine, Leonard, cum aş putea să te iert? Nu voi înţelege niciodată cum ai putut sta cu mine în toţi aceşti ani, împărţind aceeaşi viaţă, zilele şi nopţile mele, ştiind că m-ai luat de lângă Barney. Ar trebui să îţi fie ruşine. Ştiai cât era de bolnav, ştiai că îşi pune în această acţiune a lui toată energia secătuită,

doar ca să ne întoarcă împotriva lui, când în tot acest timp el trebuie să fi plâns după noi, iar noi trebuia să îi fi fost alături!

Când Vicky începu să plângă pe neaşteptate cu lacrimi amare, Leonard făcu un pas înainte:

– Te rog, nu te tortura singură! o imploră el. Este ceea ce a dorit el, trebuie să crezi asta!

– Mamă, te rog! interveni Thomas cu propria-i rugăminte. Nu ne putem rezolva neînțelegerile? Să nu lăsăm asta să ne despartă familia pentru totdeauna!

Uitându-se la el cu ochii plini de lacrimi, Vicky îl întrebă încet:

– Îți vei ierta tatăl pentru că ne-a îndepărtat de el?

Thomas scutură din cap:

– Nu pot! Pur şi simplu, nu pot! Îmi pare aşa de rău!

Uitându-se de la unul la altul, ea spuse calm:

– Acum mi-ar plăcea să plecați. Mă aflu aici pentru Barney. Şi mă mai aflu aici pentru Lucy. Voi nu aveți nevoie de mine. Niciunul nu are. Trebuie să vă consolați reciproc.

Lui Leonard nu îi venea să creadă că ea îi alunga în felul acesta, însă aşa cum subliniase Thomas mai devreme, mama lui avea o doză foarte puternică de încăpățânare şi, în plus, ea era încă foarte afectată de ceea ce se întâmplase cu Barney. Îi va lua multă vreme să se împace cu această situație, dacă avea să se întâmple vreodată.

– În regulă, draga mea, noi plecăm acum, îi spuse el blând, cu dragostea lui pentru ea evidentă în fiecare cuvânt şi gest. Dar nu ne vom duce prea departe. Strecurându-şi degetele în buzunarul de la piept al jachetei, scoase o carte de vizită şi o puse pe bufet. Acesta e numele hotelului unde stăm. Te rog, Vicky, gândeşte-te la ce s-a întâmplat aici. Gândeşte-te la familie. Ar trebui să îți dai seama că nu aceasta a intenționat Barney.

O privi în ochi:

– Şi greşeşti cu ceea ce tocmai ai spus. Fiindcă noi te iubim şi avem nevoie de tine.

A existat o clipă, o scurtă bătaie de inimă, când hotărârea ei aproape că se înmuie. Apoi, se gândi la Barney şi inima i se înăspri din nou.

– Vă rog să plecați acum, repetă ea.

După ce închise uşa în urma lor, ea rămase cu spatele sprijinit de aceasta pentru ceea ce păru a fi o veşnicie, întrebându-se singură. Chiar devenise o egoistă? Mintea îi spunea că da, inima îi spunea exact pe dos.

Până atunci nu se putuse gândi decât la Barney, o mică siluetă solitară, lăsat singur şi incurabil bolnav, în vreme ce ei ieşiseră pentru totdeauna din viața lui. Sfinte Dumnezeule, cât de singur şi dezolat trebuie să se fi simțit! Ea şi copiii plecaseră departe, confuzi şi îndurerați, disprețuindu-l. Însă el nu încetase niciodată să îi iubească. „Barney a vorbit despre voi până în ziua în care a pierdut lupta pentru viață!“ îi spusese Lucy.

Prăbuşindu-se pe canapea, îşi închise ochii şi lăsă lacrimile să îi curgă şuvoi. „Tu ai fost prima mea dragoste!“ spuse ea sfâşietor. „Prima şi ultima.“ Deşi îşi petrecuse cu Leonard o mare parte din viață şi avusese sentimente profunde pentru el, nu nutrise niciodată aceeaşi iubire pătimaşă, atotmistuitoare pe care o simțise pentru Barney. Leonard ştia asta. Şi, desigur, o înțelegea.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI TREI

– Oh, mămico, nu te mai frământa atâta! Mary stătuse în picioare, până când acestea începuseră să o doară, iar acum era gata să se aşeze. Ce Dumnezeu tot faci acolo? o întrebă ea pe Lucy. Te-am rugat doar să tai un fir care stătea aiurea.

– Stai cuminte, copilă! spuse Lucy, vânturând foarfecele. Dacă vei continua să te agiţi, o să mă faci să îţi tai o bucată de rochie şi n-o să mai conteze firul ăla de aţă!

Tăie o dată, apoi încă o dată şi după aceea se declară mulţumită.

– Atârnau capete de aţă peste tot în jurul tivului, explică ea. O să îi zic eu vreo două croitoresei, data viitoare când o s-o văd. N-ar trebui să stau cu bătrânii mei genunchi îndoiţi, nu la vârsta mea, adăugă ea. Deja îmi scârţâie şi se vaită.

– E numai vina ta, spuse Elsie. M-am oferit s-o fac eu, dar tu nu! Trebuia să faci treaba tu însăţi, aşa că să nu te superi că ţi-o zic, dar ai exact ce meriţi, dacă te dor oasele alea bătrâne.

Din celălalt capăt al camerei veni o ofertă pe care nu o putu refuza nimeni.

– Toată lumea are nevoie de o tărie, le anunţă Bridget, veselă. Asta o să facă să nu mai doară oasele bătrâne.

– Minunată idee! Ridicându-se cu un geamăt, Lucy se trase îndărăt ca să îşi vadă creaţia.

– Aşa e mai bine, îi spuse ea lui Mary. O treabă bine făcută, aş zice eu.

Luară fiecare câte un pahar din „ceea ce recomandă doctorul". Lucy mai aruncă o privire lungă la fiica ei în rochie de mireasă şi ochii i se umplură de lacrimi.

– Eşti aşa de frumoasă! spuse ea simţind că i se frânge inima.

– Aiii, să ştii că aşa e! încuviinţă Bridget. Şi când mirele o să dea cu ochii de ea o să fie knockout, pe bune.

Rochia lui Mary era simplă, dar drăguţă. Dreaptă şi pe talie, cu mâneci bufante şi un decolteu drăguţ, îi venea de minune. Vălul era dintr-o dantelă delicată, cu o trenă care ajungea până la poalele rochiei. Părul îi fusese prins sus cu un pieptene de sidef care îi aparţinuse lui Lucy şi în ansamblu era o apariţie extraordinară.

Mândra Amy era doamnă de onoare, iar Abbie domnişoară de onoare. Amândouă erau îmbrăcate în rochii lungi albastre, cu buchețele mici de trandafiri roz de mătase şi în păr tot cu trandafiri din mătase roz.

– Arătaţi ca un tablou, zău aşa! le zise Bridget, care deja era beată turtă.

– Termină imediat cu băutura, Bridget, sau o să te cărăm pe braţe până la altar, o avertiză Lucy.

Arătând minunat şi fermecătoare, toate femeile îşi etalau noile lor ţinute: Lucy, Vicky, Elsie şi Bridget. Lipsea doar Susie, fiica lui Vicky. Absenţa sa într-o asemenea zi însemase o imensă decepţie pentru Lucy şi Vicky, deşi nu făcură mare caz de acest lucru, deoarece aceea era ziua lui Mary.

Vicky li se alăturase în febra pregătirilor şi nimeni nu îşi dăduse seama cât de dulci-amare îi erau gândurile. Propriii săi copii nu se aflau acolo. Mireasa era cealaltă fiică a lui Barney, născută dintr-o legătură a lui Lucy cu soţul ei. Oare se iubiseră ei aşa cum se iubiseră ea şi Barney? Şi când se născuse Mary, mică şi neajutorată, Lucy şi Barney avuseseră aceleaşi sentimente pe care le trăiseră ea şi Barney când li se născuse propria fiică?

Invidia şi regretul îi umbreau gândurile şi ea se simţi ruşinată. Barney se îndreptase spre Lucy în căutarea alinării şi între ei se înfiripase un soi de dragoste. Pentru acest lucru ea ar fi trebuit să fie recunoscătoare. Mary era o fată încântătoare, sânge din sângele lui Barney, iar astăzi, în cea mai importantă zi a vieţii ei,

urma să se căsătorească cu Ben. Deocamdată, nimic altceva nu mai avea importanță.

– Sper că Charlie o să aibă mare grijă de cavalerul de onoare, zise Elsie. „Te duci direct la biserică!" i-am spus eu. Sper că m-a ascultat, fiindcă de la o vreme e un caraghios de prostănac bătrân. Odată ne-a pierdut câinele, pe drumul spre veterinar. I-a scăpat din lesă, a luat-o la fugă și a lipsit câteva zile.

– Și ce s-a întâmplat cu câinele? chicoti Bridget.

Elsie se strica de râs împreună cu celelalte.

– El l-a găsit pe Charlie și l-a adus acasă, bine'nțeles! răspunse ea, și tot locul se umplu de larmă.

– Unde e Adam? Lucy se uită înnebunită după el. Sper că nu a uitat că el o conduce pe Mary la altar!

– Sunt aici! Făcându-și apariția în cadrul ușii, Adam arăta deosebit în costumul său negru, cu cămașă albă și o cravată elegantă. Suntem așadar gata?

Lucy se ocupase de organizare.

– Noi suntem pregătite de plecare, așa că o s-o luăm înainte și vă vom aștepta la biserică. Dă-ne zece minute avans și apoi tu și Mary urmați-ne în mașina din față. Domnișoarele de onoare vin cu cea de-a doua mașină.

Și așa se făcu totul, după cum se plănuise.

Fiind atât de ocupată încă de la primele ore ale dimineții, abia acum Lucy avu ocazia să se simtă copleșită. Scuzându-se față de celelalte, se grăbi în sus pe scări.

– Voi luați-o înainte, le spuse ea acestora. Revin într-o clipă. Am uitat să îmi iau o batistă, le zâmbi ea cu ochii în lacrimi. Doar știți ce mult plâng mamele la nuntă, glumi ea.

Ochii ei îi întâlniră pe cei ai lui Vicky, care se uită la ea cu o privire sinceră, de parcă ar fi spus „E în regulă, Lucy, eu înțeleg!" Fiindcă și ea avusese aceleași sentimente legate de Barney și de Mary, și ajunsese să o iubească din nou pe Lucy.

Lucy încuviință din cap și se făcu nevăzută. Era bucuroasă că Vicky se afla acolo, foarte bucuroasă.

La etaj, se uită după celelalte pe fereastră, cum își urmau drumul pe alee, Elsie organizând totul în felul ei inimitabil și ceilalți uitându-se la ea, urmându-i fiecare instrucțiune.

– Oh, Barney, neprețuitul meu iubit... Lucy se uită în sus, spre cer. Oare poți vedea ceea ce se întâmplă? Vicky se află aici ca să îți vadă fiica măritându-se. Suntem prietene, Barney, la fel ca întotdeauna.

Reprimându-și lacrimile care amenințau să țâșnească, se întoarse la ceilalți.

– Iată-mă-s! anunță ea cu un zâmbet. Acum s-o pornim, să nu ajungem toate cu întârziere la marele eveniment.

*

Când Lucy împreună cu femeile ajunseră la biserică, toată lumea era adunată acolo, cei de afară așteptând sosirea miresei.

– Oh, Lucy, sunt nervos ca un pisoiaș, îi spuse Stuart, care își făcuse bunicii fericiți, acceptând să fie cavalerul de onoare. Mă tot gândesc că am pierdut inelul și tot ce trebuie!

– Prostii! O să te descurci de minune. Doar păstrează-ți mintea limpede, asta e tot ce trebuie să faci.

Biserica era deja plină cu vecini și prieteni, ca și de cei cărora le plăceau nunțile, indiferent a cui ar fi fost.

Acum, la sunetele pe care le scotea orga, Charlie le sugeră că ar trebui să intre și ei.

– O să ajungă și mireasa înaintea noastră.

Se simțea important deoarece, la urma urmelor, el fusese însărcinat de mire cu conducerea și le invită să intre.

În vreme ce Vicky și Lucy își ocupau locurile, Lucy îl văzu pe Ben întorcându-se să privească spre ușă. Ea îi prinse privirea și îi zâmbi încurajator, iar el îi zâmbi la rându-i, deși cu oarecare nervozitate.

Vicky întoarse și ea capul și își văzu fiul, pe Ronnie, doar la mică distanță în spatele ei și inima îi tresăltă de surprindere și de o profundă afecțiune maternă.

– Sper că o să te duci la el după aceea! îi şopti Lucy. Oh, Vicky, îmi doresc atât de mult ca să te împaci cu ei!

Pe neaşteptate, au mai fost şi alţii care şi-au făcut apariţia în biserică.

– E Leonard! Vicky se aplecă spre Lucy. Toţi sunt aici... Uite! Leonard i-a adus şi pe Susie şi Thomas!

Lacrimile începură să i se prelingă pe obraji, când iubita-i familie intră în grup în biserică, dovedindu-şi iubirea şi solidaritatea lor. Niciodată nu îşi simţise inima mai plină. Şi nici pe Barney atât de aproape de ei toţi. Prin ferestrele cu vitralii, lumina se revărsa şi o uriaşă povară se luă de pe umerii lui Vicky.

În vreme ce Lucy se întorcea ca să îi vadă, orga se trezi la viaţă şi se derulară acordurile maiestuoase ale „Marşului nupţial"... Toţi se ridicară în picioare şi în vreme ce mireasa se îndrepta spre altar, din toate părţile se auziră exclamaţii de încântare şi admiraţie.

Ben se întoarse şi el şi uşorul său zâmbet timid spuse totul.

Iat-o pe cea care era iubirea lui, venind să se căsătorească cu el, viaţa lui şi bucuria lui.

Şi după ce ritualul religios a fost săvârşit şi au schimbat, în cele din urmă, inelele, acea iubire şi bucurie era înscrisă pe chipurile amândurora.

Lucy şi Vicky, care stăteau alături una de cealaltă, nici măcar nu îşi şoptiră vreun cuvânt o vreme, deşi inimile lor comunicau. În clipa când Ben îi puse verigheta pe deget lui Mary, Vicky o strânse de mână pe Lucy şi zâmbetele pe care le schimbară spuneau totul.

În momentul acela special, când Mary şi Ben se întoarseră dinspre altar ca soţ şi soţie, parcă Barney însuşi păşea alături de fiica lui. Cu ochii blânzi plini de lacrimi, Mary se uită înspre Lucy şi aceasta îi zâmbi încurajator. Amândouă îi simţiră prezenţa şi îşi găsiră alinarea. Vechile supărări fură lăsate deoparte şi anii care trecuseră daţi uitării.

Afară se făcură fotografii şi lumea aplauda, iar apoi sosi vremea să plece la petrecerea de nuntă.

*

Edward Trent, care făcuse lunga călătorie spre South Bedfordshire într-o maşină furată, părăsi cimitirul după ce oaspeţii plecară şi urmări petrecerea de nuntă de la o distanţă discretă.

O recunoscuse imediat pe Lucy: ochii, ţinuta pe care o avea când mergea, vocea, râsul. Deşi părul îi încărunţise şi făcuse riduri, încă mai era aceeaşi femeie. Mama fiului său. Fecioara pe care o dezvirginase. Femeia cu care ar fi trebuit să se căsătorească. Lumina pentru întunericul lui.

O dorea. Avea nevoie de ea.

Se uită la arma care se manevra cu o singură mână aflată lângă el.

Un fulger luminos îi pârjoli creierul şi el icni de durere, dar gândul care îi bătea toba prin minte îl făcu să meargă mai departe.

Intenţiona să o aibă, într-un fel sau altul.

*

Alesese bine momentul.

Oaspeţii se aflau toţi înăuntru, cu paharele cu băutură în mâini, aşteptând să fie invitaţi să îşi ocupe locurile la mese.

Lucy se plimba singură prin grădină, adâncită în gânduri, în vreme ce hoinărea fără ţintă pe alei. Se gândea la Mary şi la Barney şi de cât de mândru ar fi fost acesta de fiica lor.

Aşezată pe un leagăn, se lăsă în voia emoţiei, în timp ce lacrimile i se scurgeau în tăcere pe obraji.

Acesta a fost momentul când el s-a hotărât să intervină.

Îşi parcase maşina după colţ în afara razei vizuale şi rămăsese ascuns în spatele fântânii. Acum, văzând-o pe Lucy singură, nu putea crede în norocul său.

– Ei, nu-i aşa că-i drăguţ, ce zici? Luând-o pe Lucy prin surprindere, ieşi din ascunzătoarea lui. Doar noi doi!

Lucy fu zguduită până în adâncul ființei sale.

– Tu?! Ridicându-se brusc în picioare, se uită la Trent cu neîncredere. Din cauza șocului și a repulsiei, inima îi bătea ca un ciocan. Credeam că ai murit deja, șopti ea. Am sperat că ești mort. M-am rugat să fii mort.

El râse.

– Îmi pare rău că te dezamăgesc. După cum poți vedea, drăguța mea, sunt cât se poate de viu.

Văzând arma din mâna sa, Lucy făcu instinctiv un pas înapoi.

– Ce dorești? De ce te afli aici?

– Sunt aici pentru tine. Se avântă înainte și o apucă strâns. O, nu, draga mea! Apăsând-o cu pușca îi șopti la ureche. Nu trebuie să țipi. N-aș vrea să fie nevoie să te împușc. Nu după ce am trecut prin atât de multe necazuri ca să te găsesc.

Continuând să o țină strâns, începu să o târască spre mașina sa.

– Tu doar taci și fă ce îți spun și n-o să fie nicio problemă. Vreau să zic că nu îți dorești să fie cineva rănit, nu-i așa? Nu astăzi. Fiica lui Barney se căsătorește, ei? O făcu să tresară când o înghionti cu pușca. Nu pot să cred că l-ai lăsat să îți facă un copil. Mi se întoarce stomacul pe dos.

Durerea începu să îi macine iar creierul, înnebunindu-l. Apoi dispăru.

Pe neașteptate, deveni foarte binevoitor.

– Vom merge undeva, într-un loc liniștit, doar tu și cu mine, să vorbim despre vremurile de odinioară. Să facem planuri. Oh, Lucy, frumoasa mea, nici nu am cuvinte să-ți spun cât m-am gândit la ziua asta, pe când eram la închisoare! Vezi tu, n-am încetat niciodată să te doresc. O, am avut și alte femei, tinere și nu așa tinere, dar niciuna nu m-a făcut să mă simt așa cum m-ai făcut tu. Sunt îngrijorat, deoarece trebuie să mă asigur că nu te vei apropia niciodată prea tare de acest Adam. Se pare că el e cel preferat de tine și nu pot îngădui asta, nu-i așa? O, nu! Nu, frumoasa mea, noi ne aparținem unul altuia pentru totdeauna. Dar mai întâi trebuie să discutăm. Să hotărâm ce e de făcut.

Lucy rămase tăcută, deoarece își dădu seama că era complet nebun. În orice clipă ar fi putut da buzna în mijlocul petrecerii de nuntă și să împuște pe oricine s-ar fi aflat în fața ochilor săi. Era speriată de moarte. În grădină era frig, atât de frig și ea începu să tremure.

Ieșind afară în căutarea ei, Adam o văzu în depărtare și fu nedumerit. Oare cu cine era? Cu siguranță nu cu cineva de la petrecere.

– Lucy! o strigă el și fu surprins când ea nu se întoarse. În spatele lui, se ivi Leonard, cu un pahar de șampanie în mână.

– Ceva nu e în regulă? întrebă el.

– Cred că s-ar putea, răspunse Adam și o porni spre capătul grădinii.

Cuprins de îngrijorare, Leonard îl însoți.

– Lucy, te simți bine? strigă Adam.

Cu brațul răsucit la spate și Trent încercând să țină arma spre ea și să deschidă portiera mașinii în același timp, Lucy începu să se zbată ca să scape.

Adam, care vedea tot ce se întâmplă și Leonard care țipa în același timp, că acela era bărbatul ce-o urmărise pe Vicky, porniră în goană spre Trent. În confuzia generală, Edward Trent îndreptă arma spre ei, dar Lucy se aruncă într-o parte și, când căzu, reuși să îl tragă de un picior, destul ca să îl dezechilibreze.

Prins în capcană, Trent era ca un nebun. În vreme ce Adam încerca să îi ia pușca, Trent îl pocni puternic în cap. Când Adam se prăbușea, Leonard se aruncă asupra lui Trent, iar arma se descărcă singură. Atunci Leonard căzu la pământ, unde rămase nemișcat și tăcut, aparent fără viață.

– Iisuse, Marie și Iosife! L-au omorât!

Bridget își făcuse apariția și strigătele ei înspăimântate răsunară prin aer. Grăbindu-se spre mașină, Trent demară rapid și porni în viteză.

Se îndrepta spre șosea, când două mașini de poliție îl încadrară. Orbit de durerea persistentă de la tâmple, se simți teribil de

obosit. Încercă să ajungă la pușcă, dar puterile îi slăbeau repede. Polițiștii interveniră imediat.

– Ai lăsat o dâră de oameni nefericiți în urma ta, spuse ofițerul care îi punea cătușele. Ai furat mașini, ai pătruns prin efracție în birouri și ai provocat o grămadă de probleme în cârciumi. Avem o mulțime de întrebări la care vrem răspunsuri, și la fel vor și prietenii noștri din Liverpool. E acolo o femeie care zice că ai fi bătut-o. Mai spune și că i-ai omorât sora. Și acum te-am prins noi în tentativă de crimă. Păi astea cred că ar fi de ajuns, tu ce crezi? De data asta te așteaptă spânzurătoarea, amice!

Închizând cătușele cu un pocnet, ofițerul îl aruncă fără menajamente pe Trent într-una din mașinile poliției.

*

În urma acestora, ambulanța îl ducea pe Leonard, cu Vicky lângă el și toată familia după ei.

– Să nu care cumva să-mi mori, Leonard Maitland! suspina Vicky și lacrimile acesteia îi cădeau pe fața nemișcată.

Nu o auzea.

Nu îi simțea prezența.

Nuntașii se uitau în urma lor, în vreme ce se îndepărtau.

– Doamne Dumnezeule, îndură-te de el să se facă bine! exclamă Lucy, care se afla încă în stare de șoc, cu mintea tulburată. Edward Trent spunea că avem niște lucruri de discutat și că apoi vom fi împreună pentru totdeauna.

Era teribil de îngrijorată din cauza lui Leonard. Biata Vicky era într-o stare groaznică.

– Trebuie să mergem la spital, îi spuse ea lui Adam.

Apoi, cu brațul lui Adam în jurul ei se simți mai în siguranță și mai împăcată decât fusese vreodată în ultimul timp.

– Îmi pare rău, șopti ea. Îmi pare rău pentru tot. Este numai vina mea.

O înspăimântă gândul că oricare dintre ei ar fi putut să fie ucis.

– Nu, mămico, nu este deloc așa! Și Mary era zguduită, dar și profund recunoscătoare că Lucy scăpase teafără.

– Leonard... și Vicky, murmură Lucy din nou. Trebuie să mergem la ei!

Adam se uită la Mary, de parcă i-ar fi cerut aprobarea.

– Du-o acolo, te rog! îi spuse proaspăta mireasă. Noi vom aștepta veștile.

Era cel mai neînsemnat lucru pe care îl puteau face.

*

Situația era incertă.

Leonard fu supus unei operații riscante, pentru a i se scoate glontele înfipt în piept.

Două săptămâni mai târziu, timp în care Vicky își petrecuse fiecare clipă liberă lângă el, Leonard își reveni în cele din urmă.

– Te iubesc! îi spuse Vicky în acea dimineață strălucitoare de aprilie.

– Și ne ierți? o întrebă Leonard, cu vocea slăbită.

Vicky încuviință.

– Voi aveți dreptate și eu greșesc. Asta e ceea ce voia Barney, acum înțeleg.

*

Într-o splendidă zi de la mijlocul verii, Lucy își făcu vizita obișnuită la cimitirul „St. Andrew". Îngenunche lângă crucea mică a lui Barney și îi povesti tot ceea ce se întâmplase în ultima vreme, așa cum făcea de obicei.

– Cel puțin ni s-au liniștit sufletele și suntem în stare să ne continuăm viețile. Abbie și Stuart și-au planificat deja un viitor împreună, la fel și Ronnie și Amy. Vicky și ceilalți din familie și-au rezolvat neînțelegerile și s-au întors în America, dar desigur că vom păstra întotdeauna legătura și sper să ne și revedem înainte de a trece prea mult timp.

Așeză buchețelele de flori pe mormânt și în vreme ce le aranja, continuă să vorbească, deși cu un soi de timiditate.

– Adam mi-a cerut din nou să mă căsătoresc cu el și de data aceasta am spus da. Suntem bătrâni acum, Barney, și avem nevoie unul de celălalt. Așa cum știi, e un om bun. Îl iubesc, dar nu așa cum te-am iubit pe tine. Adânc, în sufletul meu, te voi iubi mereu. În acel loc te vei afla mereu, Barney al meu. Nu pot schimba asta vreodată, nici nu aș vrea. Vicky și cu mine am ajuns acum la capătul călătoriei noastre și noi ne-am împăcat. Amândouă te iubim atât de mult și nu te vom uita niciodată. Cei patru copii ai noștri te vor iubi și te vor stima întotdeauna. Adio, dragul meu! Adio!

O voce plăpândă se auzi brusc în spatele ei.

– Barney al tău e în Rai?

Fetița era blondă și avea ochi albaștri, cu o privire de înger.

Lucy zâmbi.

– Da, eu așa sper.

– Acolo e și bunicul meu, veni replica. A fost un om deosebit bunicul meu. Și Barney al tău a fost deosebit?

Lucy o prinse pe fetiță de mână și se îndreptă spre locul unde o aștepta mama ei.

– Da, șopti ea. Barney al meu a fost foarte deosebit.

Cu un zâmbet, i-o dădu înapoi mamei sale și își continuă drumul.

Mary îi ieși în întâmpinare și, în vreme ce o însoțea spre poartă, îi zise:

– Am ceva să îți spun, mamă.

– Chiar așa, dragă? Și cam despre ce este vorba?

– Ben și cu mine... Noi o să avem un copil.

Copleșită de emoție, Lucy se întoarse ca să se uite la ea.

– Un copil!

Le năpădiră lacrimile și brusc cele două se îmbrățișară.

– Oh, Mary, iubita mea, felicitări! Se uită în urmă, spre mormântul lui Barney. Ai auzit, dragul meu? îl întrebă ea în șoaptă. Fiica ta urmează să te facă bunic.

Își continuară drumul, vorbind și râzând, simțindu-se incredibil de fericite.

– Un nepot! cânta Lucy. Oh, Mary, tăticul tău ar fi fost așa de fericit.

– Chiar este, spuse Mary. Uite! Arătă cu degetul spre cer. Nu crezi că ne dă aprobarea?

Plină de uimire, Lucy își înălță privirea ca să vadă cel mai frumos curcubeu!

*

Șase luni mai târziu, Mary dădu naștere unui băiețel vânjos. Îi puseră numele bunicului său, deoarece era puternic la caracter și curajos la suflet. Era un băiat minunat, prin ale cărui vene curgea sângele bunicului. În anii care urmară, Barney ar fi fost mândru de nepotul său.

Era un om cu trăsături de caracter deosebite.

Un alt Barney.

Sfârșit